

YENİ DEMOKRASİ YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

Sayı: 2003-10

10

*Yıl:1 *6-19 Haziran 2003 *Fiyatı: 500 000 TL

ISSN:1303-9350

15- 16 Haziran direnişi ve şehitlerimizin çağrısına kulak verelim

KİTLELERE VE KENDİ GÜCÜMÜZE GÜVENELİM

Gücümüz örgütlülüğümüzdür

Emperyalizmin ve yerli uşaklarının ülkemiz ezilenlerine; işçilere, köylülere, kamu emekçilerine ve gençliğe dayattığı yoksulluk ve sefalet zinciri örgütlü gücümüzle parçalanmaya mahkumdur. Bu yolsuzluk, sömürü çarkıyla dönen ve ayakta duran sistemin yükünü çekmeye mecbur değiliz. Yeter ki kendi gücümüze güvenelim, örgütlenelim. İşten atmaların, sendikasızlaştırmaların, özelleştirmenin boyutlandığı bu dönemde örgütlülüğümüze daha fazla sarılalım. Tefeci, tüccara satılan emeğimiz, açlığımız yetmiyormuş gibi, yaşadığımız, küçük bir parça ekmeğimizi kazandığımız topraklarımızı satılığa çıkaranlara karşı öfkemizi alanlarda haykıralım.

Haklı mücadelemizden pişman değiliz

Kürt ulusunun inkarına yönelik şovenist uygulamalarından taviz vermeyen faşist TC devletine karşı haykıralım; Biz Pişman değiliz. Yıllardır verilen haklı ve meşru mücadelede; yüzlerceimizin kanı aktı, yerimizden, topraklarımızdan atıldık. Dilimizi, kültürümüzü, kimliğimizi, devlet kurma hakkımızı elde etmek için yürüttüğümüz haklı mücadelemizden asla pişman olmadık.

Emperyalizme karşı birleş ve diren

Kana doymayan emperyalizm Filistin'de, Afganistan'da, Irak'ta akıttığı kana şimdi de İran halkının kanını katma planları yapıyor. Emperyalizmin her türden saldırısına karşı dünyanın mazlum halklarının direniş sesine kulak verelim, anti-emperyalist mücadeleyi yükseltelim.

Gözbebeklerindeki umutla toprağa düşenlere SELAM OLSUN

Murat Arıca

Cem Karaca

Tokat'ın Almus ilçesinde çıkan çatışmada Emel Kılıç adlı gerillanın şehit düşmesinin ardından Giresun'un Alucra ilçesinde çıkan çatışmada da Murat Arıca ve Cem Karaca isimli gerillalar şehit düştüler. 1971 Malatya doğumlu olan Murat Arıca'nın cenazesi ailesi tarafından alınarak İstanbul Cebeci Mezarlığı'nda defnedilirken; Cem Karaca'nın cenazesi ise yine ailesi tarafından alınarak Elazığ Gülmez mezarlığı'nda toprağa verildi.

Her iki cenaze için de yapılan otopsi raporları ailelere verilmezken ailelerin anlatımları cenazelere işkence yapıldığı yönünde.

Sayfa 8

Hrant Dink

SÖYLEŞİ

"Benim atalarım başına gelenleri birileri tarafından kabul edilmesi, özür dilenmesi gibi kavramlarla bir ilgim yok." Sayfa 20-21

İşçi-köylü'den
FİLLER VE KARINCALAR

Sayfa 30

Deri-İş Tuzla Şubesi Başkanı ve Sekreteri tutuklandı

TİS GÖRÜŞMELERİNDE ANLAŞMA OLMADI

Tuzla'da aylardır süren **Toplu İş Sözleşmesi (TİS)** görüşmeleri **26 Mayıs 2003** tarihinde yapılan görüşmeyle devam etti. Yapılan toplantı sonrasında bir sonuç alamayan taraflar özellikle "**fabrikaların taşeron işçi çalıştırılmaması**" maddesinde anlaşmaya varamadılar. Üzerinde anlaşılabilen diğer maddeler şöyle;

- 1-Esnek çalışma yasasının sözleşme de yer alması,
- 2-Deri-İş Tuzla Şubesi tarafından **%70**'lik zam önerisine, patronlar tarafından **%25** yanıtı verilmesi.

DEVLETİN "DEMOKRASİ" BALONLARI BİR BİR SÖNÜYOR

26 Mayıs'ta TİS görüşmesinden bir sonuç çıkmayınca deri işçileri **27 Mayıs 2003** tarihinde saat **8:00** ile **10:00** arasında iş durdurma eylemi yaptılar. İşçiler bu süre içinde çalıştıkları fabrikaların önünde oturdular. Fabrikaları dolaşan Deri-İş Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya** ve Şube Sekreteri **Musa Avyüzen** işçilerle sohbet ettiler. Son olarak **Derimsan Fabrikası** önünde işçilerle sohbet eden Sonkaya ve Avyüzen saat **10:00** olunca işçilere işbaşı çağrısı yaptılar. İşçiler fabrikaya girerken devriye gezen jandarma arabası fabrika önünde durarak **Sonkaya** ve **Avyüzen**'e silah dipçikleriyle saldırdı. Fabrika önünde dövülen sendikacılar arasında da on jandarma tarafından dakikalar-

ca dövüldü. Sendikacılarla birlikte 3 işçi de gözaltına alındı ancak işçiler yarım saat sonra serbest bırakıldılar. **Deri-İş** yöneticilerinin gözaltına alındığını duyan işçiler **27 Mayıs** günü tam gün iş bırakma eylemi yaparak yöneticilerinin yanında olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Sonkaya ve **Avyüzen** ise saat 15:30'da Tuzla Savcılığına çıkarıldılar. Saat 17:00 sıralarında ise tutuklanarak Kartal Özel Tıp Hapishanesi'ne götürüldüler. Tutuklama sebebi olarak ise jandarmaya **mukavemet** ettikleri iddia ediliyor.

İŞÇİLER TUTUKLAMALARI BASIN AÇIKLAMASIYLA KINADI

Üretime katılmayan işçiler aynı gün tutuklama komplotunu kınamak için **Deri-İş Tuzla Şubesi** önünde toplandılar. Saat **18:00**'de yapılan basın açıklamasını **Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi** okudu. **Servi** yaptığı açıklamada **TİS** görüşmeleriyle ilgili yaşanan tıkanmaya değinerek tutuklanan sendika yöneticilerinin bir an önce serbest bırakılmasını istedi ve saldırılarını kınadı.

Basın açıklamasına katılan yaklaşık **700** işçi hep bir ağızdan "**Sendika yoksa üretim de yok**" sloganını atarak öfkesini gösterdi. "**EYLEMLER ARTARAK SÜRECEK**"

Basın açıklamasının ardından sendikada toplanan işyeri temsilcileri ve toplu sözleşme komiteleri toplantı düzenleyerek yapacakları eylemleri tartıştılar. 3 saatten fazla süren top-

lantının ardından alınan kararlar açıklandı. Alınan kararlar şunlar:

- 1- **28 Mayıs 2003** tarihinde saat **8:00** ve **10:00** arasında iş bırakma eylemi
- 2-Üretim anında iş yavaşlatma eylemi
- 3-Tutuklanan yöneticiler bırakılana kadar **TİS** görüşmelerine oturmama
- 4-Yöneticiler bırakılana kadar sürekli çeşitli eylemler yapmak

"DİRENİŞİMİZ SÜRECEK"

Yapılan toplantının ardından **Derimsan İşyeri Temsilcisi Gülbey Göktekin**, **Deri-İş Tuzla Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Hakkı Özdoğdu** ve **Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi**'nin gelişmelerle ilgili görüşlerini aldık.

Gülbey Göktekin (Derimsan İşyeri Temsilcisi): Eylem sırasında jandarma yöneticileri döverek gözaltına aldı. Arabanın içinde de **Hasan Sonkaya'yı 8-10** asker dövdü. Patron ben ve dört arkadaşına "**size işbaşı yaptırmayacağım**" dedi. Biz bu saldırıları şiddetle kınıyoruz. Bu saldırılar bizi köleleştirmeye, hakkımızı gaspetmeye yöneliktir. Patron, jandarma, hakim, savcı hepsi karşımızda koordineli çalışıyorlar. Biz bu saldırılar karşısında gücümüz oranında direneceğiz ve teslim olmayacağız.

Hakkı Özdoğdu (Deri-İş Tuzla Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi): Biz temsilciler kurulunda aldığımız kararlar **27 Mayıs'ta 2** saatlik iş bırakma eylemi yaptık. Eylemden sonra şube başkanı ve sekreteri işçileri işbaşı yapmaya çağırdı. Bu sırada jandarmalar arkadaşlarımızı döverek gözaltına aldı. Daha sonra da tutuklandılar. Tutuklamalar patronların katı tutumu, kaymakam, jandarma, **İşveren Derneği** ve **İşveren Sendikası** tarafından düzenlenmiş bir komplotur. **TİS** görüşmelerini sekteye uğratmak için arkadaşlarımız tutuklandı. Sürekli **Tuzla'da OHAL** uygulamaları vardı. Bu son yaşanan olay bunun en güzel örneğidir. Saldırıları karşısında şube başkanı ve sekreteri bırakılmadığı sürece işçinin tutumu sürekli eylemlilik olacaktır. Haklarımızı alana kadar direneceğiz.

Musa Servi (Deri-İş Genel Başkan Vekili): Bu saldırılar ne ilk ne de son olacak. Deri işçileri ve sendikamız ülkede yaşanan anti-demokratik uygulamalara karşı olduğu için bölge de hedef haline geldiler. Patronlar jandarmayı da yanına alarak sürekli saldırıyor. Bu yaşanan saldırı bunun örneğidir. Alınan eylem kararlarının boşa çıkarılması için kazanılmış hakların

gasp edilmesi karşısında durduğumuz için bu komployla arkadaşlarımız tutuklandı. Bu da gözdağı vermektir.

Yine tutuklamaları protesto etmek için **30 Mayıs 2003** tarihinde **Türk-İş Sendikalar Bölge Konfederasyonu**'nda bir basın açıklaması düzenlendi. Federasyon önünde yapılan basın açıklamasında sık sık "**Tuzla'da OHAL kalksın**", "**Yaşasın örgütlü mücadelemiz**" vb. sloganlar atıldı. Açıklamada **Deri-İş** adına **Musa Servi** ilk konuşmayı yaparken ayrıca **Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Özataşkın**, **Türk-İş 1. Bölge Başkanı Faruk Büyükkucak**, **Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya** birer konuşma yaptı.

TUTUKLAMAYA İTİRAZ REDDEDİLDİ

Tutuklanan sendikacıların serbest bırakılması için bir üst mahkemeye itirazda bulunan avukatların bu talebi reddedildi.

Tutuklamaların ardından **Tuzla'da** saldırılar durmadı ve artarak devam ediyor. **2 Haziran 2003 günü 8 fabrika üretime ara vererek toplam 325 işçiyi işten attı.** Bunun üzerine **TİS** görüşmelerine tekrar başlanırken patronlar işçilerin iş akitlerini fesh ederek işçileri işten attı. Fabrikalarına alınmayan işçiler fabrika önlerinde beklemeye başladı. Hemen olay yerine gelen jandarma ise işçileri alıp karakola götürdü. Jandarma Karakolu'nda komutanın tehditlerine maruz kalan işçilere "**sanayiye geri dönerseniz hepinizi ezer geçerez**" denildi. 1 saat sonra serbest bırakılan işçiler sendikaya gelerek **TİS** görüşmelerinin sonuçlanmasını beklediler. Ancak saatler sonra biten görüşmelerden de bir sonuç çıkmadı. Özellikle **Derimsan** ve **Uyguner** fabrikaları üretimi başlatmamakta kararlı. Şu ana kadar işten atılan işçi sayısı ve fabrikalar şöyle;

Yaşanan bu gelişmelerin üzerine görüşlerini aldığımız **Derimsan işçisi Baki İnal** 14 yıl sonra işten atıldığını belirterek "**direnme hakkımızı elimizden almaya çalışıyorlar**" dedi. Yine işten atılan işçilerden biri olan **Uyguner deri işçisi İmam Sangül** de işçilerin örgütsüz bir hale getirmek istediklerine değinerek sözlerine şöyle devam etti: "**Tüm bu saldırılara rağmen ekmeğini alınteri ile kazananlar olarak omuz omuza verip mücadele edeceğiz.**" (Kartal)

<p>Gerçeğin Tanımında Adlandık Kavgalara</p> <p>Barış Cem</p>	<p>Yine Düşük Mahpuslara</p> <p>Barış Cem</p>	<p>Gerçeğin tanımında yüklenmiş tabulara</p> <p>ÇIKTI</p> <p>Barış Cem</p>	<p>Gerçeğin tanımında adlandık kavgalara kirli çıkarlara hücum ederek Gerçeğin tanımında yüklenmiş tabulara Öyle günler gelmişti ki Çekik gözlü öğretmen nutuk attıkça Kağıttan kaplanın çırpınısı sıkışmış Yerkürenin mevsimi yeşillenmişti Ve yüz çiçeğin açılışı yüz fikrin aşikarlığına döllemişti "Dönüştüren emeğiyle En büyük bilgin halktır" diyordu,</p>	<p>burcu ejderha olan Ve sosyal eğitililiğiyle En yüksek okul "yığınsal pratik"... Başımıza taktığımız gibi şapka'yı Toprak işgallerinin içine daldık Demirdöküm, Gamax, Petrix, Gıslavet Sınıfın öfkesiyle vurulmuş rehavetti. Şalterlerde iniş ve caddelere çıkış başladığında bütün enerjimizle 15-16 Haziran'daydık (ve bu direnişten biz büyük dersler çıkardık)</p>
---	---	---	---	---

İşçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Türk hakim sınıfları arasında KLİK ÇATIŞMASI BÜYÜYOR

Irak'ın ABD ve İngiliz emperyalistleri tarafından işgal edilmesinin ardından yapılan 30 Nisan 2003 tarihli ilk MGK toplantısı öncesinde yaşanan ve toplantıda çözülmeden ertelenen Türk egemen sınıfları arasındaki çatışmalar, Mayıs ayı olağan toplantısı öncesinde daha da boyutlandı. ABD ile AB yanlısı klikler arasında boy veren bu çatışma önümüzdeki dönemde daha da boyutlanacağı benziyor. Türk hakim sınıfları arasındaki tüm bu çatışmaları emperyalist kapitalist sistemin içinde bulunduğu durumdan ayrı ele alamayız. **Tek bir kelimeyle özetlersek emperyalist kapitalist sistem, uzun bir süredir bir iktisadi bunalım yaşamaktadır.** Bu bunalımla birlikte emperyalistler arasındaki pazar dalaşı daha da büyümektedir. Bugün emperyalist haydut ABD, içinde bulunduğu iktisadi bunalımı aşmanın çözümünü saldırmakta bulmaktadır. Aslında çözümsüzlüğünün bir göstergesi olan bu durum kendini, 11 Eylül saldırılarının ardından daha da belirgin gösterdi. 11 Eylül saldırıları ABD emperyalizmi açısından uzun süredir devam eden iktisadi bunalımın aşılması için planlanan yeni konseptin başlangıcı olmuştur.

ABD, hegemonyasını kabul etmeyenlere saldıracığını açıkça ilan ederek, ilk olarak hedef tahtasına Afganistan'ı koydu. Nitekim bu ülkeye saldıran ABD, Kabil'de uşak bir yönetim kurdu. Saldırının ardından **Gürcistan, Azerbaycan, Özbekistan** gibi ülkelere üsler kuran ABD, dünya enerji kaynaklarının önemli bir bölümünün olduğu bölgede Rusya ve Çin önüne duvar örmekte ve Avrupalı em-

peryalistlere fark atma politikası uygulamaya çalışmaktadır. İkinci hedefe ise özellikle Avrupa'nın petrol satın aldığı Ortadoğu'yu koydu. Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmeye girişen ABD emperyalizmi yanına İngiltere ve bir kaç devleti daha alarak Irak'a saldırarak işgal etti. Bu işgalin ardından bölgedeki diğer ülkelere de saldırılar düzenleneceği şimdiden açıklanmaktadır.

TSK İÇİNDEKİ ÇATLAK BÜYÜYOR

Emperyalist kapitalist sistemde derinleşen iktisadi kriz ve çözüm olarak dünya halklarına yönelik başlatılan saldırı ve kendi aralarında artarak devam eden dalaş, TC'yi de kritik noktalara getirdi. ABD emperyalizmi tarafından Irak'taki işgal sürecinde uşaklığını dahi beceremediği(!) için kulağı çekilen ve başışlanması için daha da kapsamlı bir uşaklık dayatılan TC'de **yönetememe krizi** boyutlanıyor. ABD emperyalizmine 50 yıldır hizmette kusur etmeyen TC'nin en önemli kurumu olan TSK, efendisinin ağır eleştirilerine ve tehditlerine maruz kalmaktadır. Diğer yandan ülkedeki

AB yanlısı klik bastırmakta ve TSK'yu yönetimde etkisiz hale getirerek AB içerisine girmeye çalışmaktadır. Bu doğrultuda meclis gündeminde yer alan 6. ve önümüzdeki aylarda gündeme gelecek olan 7. AB uyum paketi ile MGK sadece savunmayla ilgili bir danışma kuruluna dönüştürülmek isteniyor. Genelkurmay ise Savunma Bakanlığı'na devredilecek. İşte bu yüzden devletin en önemli kliğinin içinde yer alan ordunun dilinden ve aynı kliğın hakim olduğu bazı burjuva basınının manşetlerinden, **"Laiklik", "irtica", "bölücülük"** ve son dönemde yeniden dillendirilmeye başlanılan **"darbe"** düşmemekte. Hükümetin 6. uyum paketini meclis gündemine taşımasıyla birlikte, Mayıs ayı MGK toplantısı öncesinde klikler arası çatışma daha da boyutlandı. Cumhuriyet gazetesinin **"Genç Subaylar rahatsız"** manşetiyle başlayan "Ordu içinde bölünme" ve "Ordu AB'ye karşı" yorumlarıyla devam eden "tartışma", Genel Kurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün özel olarak seçilen "akredite" sahibi burjuva basın temsilcileriyle MGK toplantısından bir gün önce yaptığı top-

lantıyla sürdü. Yapılan toplantıda "laiklik" ve "irticayla mücadele" vurgularını sıkça yapan ve ordunun sarsılan imajını düzeltmeye çalışan Özkök, **"TSK tek vücuttur", "Gözümüz irticanın üzerinde", "28 Şubat bir sebep sonuç ilişkisidir. Sebep ortadan kalkmazsa, sonuç da kalkmaz"** gibi sözleriyle de abalından sopa göstermeyi de ihmal etmedi. AKP hükümetinin ise, burjuva basının manşetleri aracılığıyla devam eden klik çatışmasında, açıklama olarak yaptığı tek şey, bir papağan gibi **"TSK ile ahenk içindeyiz"** sözünü tekrarlamak oldu. Belli ki AKP, Erbakan'ın başına gelenlerin kendi başına da gelebileceğinin korkusunu yaşamakta ve bu yüzden her zamanki politikası takkiyeciliğe baş vurmaktadır.

Tüm bu tartışmaların ardından 28 Mayıs'ta Çankaya Köşkü'nde 6 saat süren MGK toplantısı yapıldı. "Olağan" geçtiği açıklanan toplantının sonuçları basına detaylı bir şekilde aktarılmadı. Ancak toplantının sonunda hükümetin hazırladığı 6. AB'ye uyum paketinin onaylanmasının ertelendiği bildirildi. MGK'nın Haziran ayı içerisinde AB konulu özel bir toplantı yapacağı açıklanarak klik çatışması belli bir süre daha ertelendi. Görünen o ki, önümüzdeki dönemde çok daha büyük klik çatışmaları izleyeceğiz. Ve bu çatışmaların ürünü olarak çok büyük siyasi ve ekonomik krizler yaşanacaktır. **Tüm bu yaşananlar halka yönelik kapsamlı saldırıların da habercisidir.** Çünkü her iki klik de ezen sınıfın kliğidir ve kriz ortamlarında gelişebilecek halk muhalefetine karşı azgınca saldıracaklardır.

Saldırganlıkta yeni hedef; İran

ABD haydutunun Irak'a yönelik gerçekleştirdiği saldırı bitmeden, aksine tüm hızıyla devam ederken hedefe İran konuldu. 11 Eylül saldırılarının ardından ABD'nin ifadesi ile **"şer eksenli"** ülkeler arasına alınan İran, bugünlerde ABD tarafından daha önceden duymaya alışkın olduğumuz benzer hikayelerle birlikte telaffuz edilmeye başlandı. **"Kitle imha silahları", "gerici iktidarlar", "terör"** ve daha bir dizi tekerlemeyle daha önce Irak için planlanan senaryo İran'la devam ettirilmeye çalışılıyor. Irak'ta akıttığı kan henüz kurumamışken, dünya halklarının düşmanı ABD tüm hızıyla yeni saldırı planlarını hayata geçirme uğraşında. Yıllardır Ortadoğu'ya yönelik hedeflediği planlarını **"terörizm ile mücadele"** safılarıyla, mazlum halklara bombalar ve kurşunlar yağdırarak, birçok insanlık dışı muamele uygulayarak hayata geçirme telaşında. Geçtiğimiz günlerde basında çıkan **"biz Irak'ta kimyasal silah olmadığını biliyoruz ama kendi meşruluğumuzu kanıtlamak için bu açıklamayı yapmaya mecburduk"** açıklaması saldırganlığın başladığı günden itibaren vurguladığımız gerçekliğin kendileri tarafından, büyük bir yüz-süzlükle halka itiraf edilmesidir. Ancak bu açıklamalar ABD'nin dünya halkları nezdinde teşhir olan katli-

amcı yüzünü gizlemeye yetmemektedir. Çünkü saldırganlığın yapıldığı her ülkede yaşananlar dünya kamuoyunda yayımlanarak, yaşanan vahşet ve insanlık dramı kitlelerin hafızasında silinmez bir yer etmiştir.

ABD tarafından hedef tahtasına konulan İran, Irak'a yönelik hedeflenen planlar daha tamamlanmadan büyük bir hızla dillendirilmeye başlandı. ABD olanca hızıyla İran'ın işgaline hazırlanıyor. Ortadoğu pazarlarının yeniden şekillendirilmesi için yapılan bu saldırganlığın başını çeken ABD-İngiliz-İsrail ittifakı Irak-İran ve Suriye üçgeni üzerine yaptıkları planları zaman kaybetmeden gerçekleştirme hedefindedir. Tabii bu ülkelere saldırının ardından Ortadoğu'ya yönelik planların son bulup bulmayacağı ise ayrı bir tartışma. Çünkü "terörizm" tehlikesi her an başka ülkeleri de etkisi altına alabilir.

ABD-İngiliz-İsrail üçgeninin Ortadoğu'ya yönelik planlarının bir parçası olan İran'a yönelik yapılacak saldırı yeni bir sömürü ve talan pazarının açılması anlamına da gelmektedir. Ortadoğu'nun zengin petrol yataklarına sahip olma hedefiyle yapılan bu saldırganlık önümüzdeki günlerde emperyalistler arasında büyük dalaşların yaşanmasına sebep olacak niteliktedir. **Emperyalist güçlerin hiçbiri, özellikle de bu**

pazarlarda belli bir hakimiyeti olan güçler bu pazarlarını kolaylıkla ABD'ye ve işbirlikçilerine kaptırmak istemeyecektir. Bu genel kabul gören düşüncenin nasıl bir somutluk kazanacağı ise önümüzdeki günlerde kızılsacak olan pazar dalaşında daha somut gösterecektir.

Diğer önemli noktalardan biri ise bugüne kadar çeşitli kereler vurguladığımız gibi ABD'nin terörizm safıyatısını kendini İran'a yönelik saldırı hazırlıklarının yapıldığı günlerde bir kez daha gösterdi. El Kade'yi önce kendi eliyle besleyip, büyüten ABD daha sonra terörist ilan ederek savaş açtı. Şimdi benzer bir taktiği uygulama peşinde. ABD ile birlikte İran'a karşı savaşan ve Irak'ta üslenen **"Halkın Mücahilleri Örgütü"** arasında nisan ayında yapılan "gizli" anlaşmanın etkileri kendini bugün daha somut göstermektedir. Daha önce terör listesine aldığı bu güçle şimdi anlaşma ve ittifak yapan ABD önümüzdeki dönem bu örgütlenmeyi kendine bağlı bir kukla olarak kullanma planları içinde. Geçtiğimiz hafta açıklama yapan ABD Savunma Bakanı **Paul Wolfowitz** bir dönem **"küresel yağma çetesi"** olarak tanımladığı bu örgütü İran'a karşı kullanılacak alternatif bir güç haline getirilmesinden söz ederken, bu örgütün savaş gücünün artırılması ve saldırganlığın ardından ülke yönetiminde yapılacak değişiklikte esas güç olarak kullanılması yönünde görüş bildiriyor. Bu elbette ki Wolfowitz'in düşünceleri değil bizzat ABD'nin düşüncelerinin ifade edilmesidir. Ülkedeki etnik güçlerin karşı karşıya getirilmesi taktiğini de bu saldırganlık sürecinde kullanan ABD bu tür örgütleri kendine bağlı, bölgede önemli bir güç olarak kullanma planı ve hedefinde.

İran'a saldırının gündemleştirildiği bugünlerde Türk hakim sınıfları açısından da büyük bir telaş ve panik yaşanmakta. Irak sınavından başarıyla çıkamayan Türkiye efendisi tarafından ağır bir şekilde cezalandırıldı ve sert ikazlarla karşılaştı. Şimdi önüne konulan İran sınavı var. Hakim sınıfların Irak'ın ardından ABD'ye "kırgınlıkları" bu saldırganlık sürecinde telafi edilmeye çalışılırken klikler arasında yaşanan çatışma kamuoyundan gizlenemekte. MGK toplantısı öncesi ve toplantıda yaşanan tartışmalar bunun en bariz örneğidir. Uşaklık rolünü bugüne kadar layıkıyla oynamaya çalışan Türkiye ABD'den **"planladığımız değişiklikte yanımızda yer almazsanız sizin de gözünüzün yaşına bakmayız"** mesajını net bir biçimde almış durumda. ABD'yle yaşanan gerilimin giderilebilmesi için efendisinin uşağından

istediği şey **"İran saldırısı sırasında bize tam destek sunacaksınız ve Kuzey Irak'ta Kürtlerin imtiyazlı konumunu tanıyacaksınız"** oldu. Yani bir anlamda Türk hakim sınıflarının yıllardan beridir dillendirdikleri ve üzerinde titizlikle durdukları iki konuda "teslim olun" denildi. Büyük bir şovenist histeriyle yıllardan beridir dillendirilen Kürt sorunu konusunda ABD'nin yaptığı bu dayatma TC'nin korkulu rüyasının daha da büyümesi oldu. TC'yi Kürt sorununu gündeme getirerek deyim yerindeyse can evinden vurmak isteyen ABD bu dayatmayla bir nevi şekillendirmek istediği Ortadoğu pazarında Türkiye'ye görmek istediği pencereyi de göstermiş oldu. Bu tartışmalar önümüzdeki dönem daha da alevlenerek devam edecektir.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin dünya halklarına yönelik gerçekleştirdiği bu kapsamlı saldırı sürecinde anti-emperyalist mücadelede ısrar bugün acil görevlerimiz arasında. "Irak'a saldırı bitti, saldırganlık bitti" masallarının anlatılmaya çalışıldığı bugünlerde saldırganlığı teşhir ederek anti-emperyalist mücadelenin büyüülmesine ve ivmelen-dirilmesine öncülük etmek durumundayız. Bu görev bugün somut olarak MLM'lerin omuzlarındadır.

Sınıfsal Bakış

ANA GÜNDEMDE KOPMAK KULVARDAN ÇIKMAKTIR!

“Taze ve yeni bir vizyonla hareket etmeliyiz. Bu vizyon iyi yönetimin, saydamlığın ve hesap sorulabilirliğin hüküm süreceği, temel hak ve özgürlüklerle kadın erkek eşitliğinin üstün tutulacağı ve kaba, retorik ve sloganların yerinin olmayacağı bir vizyon olmalıdır. Kısacası önce kendi içişlerimize çekidüzen vermeliyiz.”

Türk Dışişleri Bakanı sıfatıyla görevli ABD elçiliği görevine sıkı sıkıya sarılan Abdullah Gül'ün, 28 Mayıs'ta Tahran'da katıldığı İKÖ (İslam Konferansı Örgütü) toplantısında yaptığı konuşmada sarf ettiği sözler, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya ilişkin temel yönelimine ışık tutar mahiyettedir. Dersini iyi çalıştığı anlaşılan bir elemanın kurduğu cümleler, aynı zamanda, 11 Eylül'le birlikte ivme kazanan YDD-“Küreselleşme” programının artık iyice netleşen temel hatlarının da altını kalın bir biçimde çizen vurgular taşımaktadır.

Zaten ABD'nin Kosova'dan gelip Afganistan'a uzanan ve şimdilik Ortadoğu'da yoğunlaşan işgal ve müdahalelerini bu eksende okumayı başaramazsak, bugün ABD, AB (Almanya-Fransa), Rusya, Çin vd'lerinin çelişki ve kombinasyonlarını da, TC ile ABD ve AB arası “sorunlar”ı ve “Asker-AKP çatışmaları”nı da anlamak mümkün olamayacağı gibi, Kürt sorunu hakkında başta konunun aktörleri olmak üzere sergilenen tutumları ve politikaları çözümlenmeyi başaramayız. Dolayısıyla bütün bunlara ilişkin politik tavır ve taktiklerimizin sağlıklı ve isabetli bir biçimde saptanabilmesi, dahası hayata geçirilmesi, yani sınıf mücadelesinin akışına müdahale olanaklı hale gelemez.

Öyleyse öncelikle geniş pencereyi tanımlamak, sonra da diğer pencereleri doğru bir biçimde açmak ve yaşamakta olanları arka planıyla birlikte görmeyi başarabilmek gerekiyor. Sorunlar arasındaki diyalektik bağın kurulabilmesi anlamına gelecek bu tahlil

sayesinde, politik unsurların hamleleri yerli yerine oturarak anlaşılır kılınmış olacak ve görevlerimizin öncelik sonrası ilişkisi belirlenebilecektir. Duruşumuzun sağlamlığı, bakış açımızdaki netliğe ve açıklığa bağlı olduğu kadar, çözümleme kapasitemizin gelişmişliği ve yetkinliği ile de doğrudan ilintilidir.

Bugün dünyanın hiçbir köşesi yoktur ki ABD emperyalizminin çaplı saldırı ve yönelim programından nasibini almasın. Yine bugün dünyanın bütün ülkelerinde hiçbir politik oluşum yoktur ki kendi varlık koşulunu ve hedeflerini bu süreçten bağımsız belirleyebilsin. Bu durum, iradi olmasa bile objektif olarak, sınıflarını temsil hareket eden bütün güçleri bir şekilde yeniden konumlanışa itmektedir. Sahnede ki yer alışı aktifleştiren bu süreç, bir kaos görünümünü altında olsa da belirsizlikleri en aza indirmekte, keskinleşen sınıf çelişkinin tesiriyle ortalığı aydınlatmaktadır.

ABD; en son BM GK kararıyla (Irak ambargosunun kaldırılması adı altında ABD-İngiliz işgalinin meşrulaştırılması) bir kez daha görüldü ki, mevcut güç dengeleri içinde kendine hareket serbestisi ve hamle üstünlüğü kazandıran bir siyasi-askeri egemenliği alabilmesine kazanıma çevirme hedefiyle ve “acil” kodlamasıyla yüklenmektedir. Bugün için, ona karşı kendi içinde değil bloklaşma, bunun sürecini bile ilerletmede güçlük çeken bir güç dağınıklığı ve teslimiyet durumundan beslenmektedir.

Küba defterini raftan indirip masaya koyan, Afrika'dan Uzak Asya'ya ve Avustralya'ya, (Endonezya) Latin Amerika'dan Doğu Avrupa'ya Balkanlar'a uzanan ilgisini, kontak ve müdahalesini artıran ABD emperyalizminin önündeki dosya elbette ki Ortadoğu'dur. Irak'taki debelenişiyle beraber, Ebu Abbas seçimiyle Siyonizmin “yol haritası”nı işletmeye çalışmakta, Suriye, İran ve Suudi Arabistan'a sabırsız bir kuşatmayla “değişim” (tam tesli-

miyet) dayatarak çemberi daraltmaktadır. Bu “değişim”den beklenen, emperyalist-kapitalist sistemin bölgedeki paydalarının güçlendirilmesidir. ABD, bir yandan hegemonya alanını genişletmeye çalışırken, öte yandan elinde bulundurduğu alanlarda aksayan, tıkanan, sallanan rejimleri reorganize/taahkim etme peşindedir.

Bu gündem içinde Türkiye'nin konumu, jeopolitik-jeostratejik öneminden hiçbir şey yitirmemiştir. ABD ve AB ile ilişkilerdeki gündemin yoğunluğu ve tansiyonu ile iç dengelerdeki hesaplaşma hamlelerinin birbirini de tetikleyen mahiyette süreklilik arz etmesi, bunun en açık göstergesi olarak kabul edilmelidir. AKP'nin doğuşu ve 3 Kasım'da işbaşına getirilişi ile süren ABD operasyonu, AKP'nin misyonunu yerine getirmede gösterdiği basiretsizlik ve aksamalar nedeniyle arızalar gösterince, bu durumu değerlendirme adına yapılan ataklar birden çok krizin birbirine eklenmesini doğurmuştur.

IMF programları AKP Genel Başkan Yardımcısı Murat Mercan'ın deyişiyle “yeni evli bir çift”in heyecanıyla sürdürülürken (IMF 1. Başkan Yardımcısı Anne Krueger: “Hükümetler gidici IMF programları kalıcıdır.” 08.05.03); AB'ye üyelik aldatmacası 6. Uyum Paketi tezgahıyla tazelenirken; iktisadi ve siyasi yapılanma adına meclis bir dizi yasayı çıkarmak için zamana karşı yarışan bir tempoyla işletilirken; özetle, emekçilerin boynundaki ilmekler artırılırken, türban-protokol, kadrolaşma, uyum paketi uyumsuzlukları ile gündemleştirilen “sorun”lar dikkat dağıtmanın ötesinde efendiye mesaj niteliği taşımaktadır.

Wolfowitz, Grossman ve Perle ile süren azarlama ve destur demecleriyle, bütün hakim sınıf kliklerine birden müdahale ederek hizaya getirme yöntemi sonuç elde ettiğindedir ki (A.Gül, “Wolfowitz'in konuşması gayet açık, samimi, pragmatist ve geleceğe yönelik perspektifler ortaya koyan açıklamalardır.” 06.05.03), istenilen rotaya girilmesi ve sürece bütünüyle endekslenmede yeniden ivme kazandırdığı görülmektedir.

Kıbrıs meselesinden, Irak Kürdistanı'ndaki işgal düzenlemelerine/yağmasına, Kürt sorununa ilişkin AB ile uyumlu hamlelere kadar “çözüm” yolunda atılan adımlar, bütün göstermelik itirazlara karşın (G.Kurmay 2. Başkanı Yaşar Büyükanıt, “500 yıldır bölge

halkı Türkçe ile yaşıyor. Biz 500 yıldır onlara Türkçe öğretilmediyse asıl ayıp budur.” 30.05.03) işleme şansına ve şartlarına sahip durumdadır. Kemalizmin inkarcı, asimilasyoncu, imhacı çizgisine vurgu adına diri tutulan ırkçı damarın islamcılıktan kopartılmadan beslenmesine gösterilen önem ve hassasiyet, ideolojik harcın ihmal edilemezliği kaynaklanmaktadır.

Toplumsal muhalefeti de hem yeniden yapılanma adı altında giderek kuşatan bir cendere yaratan hem de bu sorunlar etrafında farklı potalarda eriten Türk hakim sınıfları, kabileleri olan emperyalizme her zamankinden daha fazla tutunarak yön tayininde bulunmaktadır. Bugün için net bir biçimde ifade ettikleri husus, “yeni” süreçte ve yarınlarda daha ihtiraslı ve istikrarlı bir uşaklık performansı sergileyecekleridir.

Düşman cephesindeki bu derlenişle verilen istikamet, anti-emperyalist gündemin savaşa-saldırlara karşı yoğunlaşan tansiyonunu düşürmeden yanıtlanmak zorundadır. Zira tek tek bütün ülkelerdeki süreçler, esası değiştirmeyen farklılıklara karşın aynı zeminde vücut bulmaktadır. “Topyekün saldırı” esprisi de böylesi bir anlam yükü taşımaktadır. Bugün için işçi sınıfına ve kamu emekçilerine yönelik ağır saldırılar (Özelleştirmeler, Köleleştirme Yasası, Kamu Yönetimi Temel Yasası, Yerel Yönetimler Yasası vd. yasa ve tasarılar), Kürt sorunu ile ilgili politik tutum ve bu paraleldeki taktik adımlar (Pişmanlık Yasası, inkarcılık, hak ihlallerindeki artışın hızlanması vb.), ana temadan kopuk bir mücadele anlayışıyla yanıtlanamaz.

Emperyalist saldırı-savaş-ışgal-müdahale süreci bütün hızıyla işletilmekte, halkların direnişi başta Irak olmak üzere dünyanın dört bir yanında büyü-yerek sürmektedir. Bütün alanlarda yürütülen mücadeleler bu perspektifle ele alınmak durumundadır. Birbirinden koparılması ve esas yönünün şaşırılması halinde karşı-devrime su taşınacağı açıktır. “İşimize bakalım”, “kendini gündemimize dönelim” kisvesi/bahanesi ile zaten işin ucundan ve de samimiyetsizce tutan anlayışlarla hesaplaşmak durumundayız. Enternasyonal boyutunun da hayli önem arz ettiği koşullarda, en geniş birlikleri yaratma ve/veya muhafaza etme hedefiyle anti-emperyalist mücadele zemininde ısrar etmeliyiz.

Yürüyüşte son istasyon

Birleşik Taşımacılık Sendikası'nın (BTS) 8 ilden 21 Mayıs'ta başlattığı yürüyüş

30 Mayıs'ta Ankara Garı'nda sona erdi.

“Nitelikli bir kamu hizmeti için geliyoruz” adı altında Van, Kapıkule, Nusaybin, İzmir, Kars, Malatya, Kayseri ve Zonguldak'tan başlayan yürüyüş, Türkiye'de bulunan 41 Kamu İktisadi Teşekkülünün özelleştirilmesine karşı bir tepkiyi ifade ediyor.

Gebze, Adapazarı, Eskişehir üzerinden Ankara'ya ulaşan emekçiler, Ankara Garı'nın girişinde karanfillerle karşılan-

dılar. İşçiler “Nitelikli kamu hizmeti devletin görevi”, “Kamuda talana hamiyet” sloganları attılar.

Görüşlerini aldığımız BTS Genel Sekreteri Hasan Soysal, devletin yeniden yapılandırma adı altında kamuyu tasfiye ettiğini % 3 ulaşım vergisinin getirileceğini, çalışan sayısının 38 binden 18 bine düşürüleceğini belirtti. Soysal, konuşmasının devamında devletin Ankara-İstanbul, Ankara-İzmir tren seferlerini özelleştireceğini açıkladı.

Halaylarla coşkulu bir atmosfer yaratan işçilere seslenen Genel Başkan Fehmi Kutan; hükümetin “IMF ve DB'nin isteklerini yapmak zorundayız. Başka alternatifimiz yok” diyerek yaptıklarını meşru kılmaya çalıştığını, ülkeyi yabancı sermayeye pazarladığını ifade etti.

TEKEL, Tüpraş, Sümerbank ve Bor madenlerinin özelleştirilmesine de değinen Kutan; bunların ülkenin geleceğini karartmaya yönelik girişimler olduğunu söyledi. (Ankara)

“Şalter inecek bu iş bitecek”

25 Mayıs günü Petrol-İş Sendikası'nın “özelleştirme hareketini durduralım” şiarı ile Gökdere bulvarında düzenlediği ve 10 bini aşkın emekçinin katıldığı mitingde AKP hükümetine ve Türk-İş yönetimine tepki yağdı.

Mitinge Petrol-İş Sendikası hemen hemen ülke genelinde katılım sağlarken Petrol-İş gibi özelleştirme tehdidi altında olan Gıda-İş, Hava-İş, Yol-İş, Türkiye Maden-İş, Selüloz-İş ve Demiryol-İş Sendikası üyeleri de çevre illerde yoğun katılım sağladılar. Bursa'da KESK, bazı siyasi partiler, BATTİS, TÜMTİS ve demokratik kitle örgütleri de mitingde destek verdi. Ayrıca mitingde göze çarpan iki önemli pankart vardı. Bunlardan biri “2003 köylü eylemleri yılı olacaktır. Hak almayı öğreniyoruz. Mudanya Köylüleri”; bir diğeri ise KESK içerisinde sınıf sendikacılığını savunan güçlerin biraraya gelerek oluşturdukları platformun “Genel grev genel direniş” pankartı.

Emekçiler yürüyüş boyunca “KİT'ler halkındır satılamaz”, “Suskun toplum istemiyoruz”, “Satılık medya istemiyoruz”,

“TEKEL halkındır, halkın kalacak”, “İşçiyiz haklıyız kazanacağız”, “Şalter inecek, bu iş bitecek”, “Genel grev genel direniş”, “Hükümet istifa” gibi sloganlar attılar.

Miting alanında Petrol-İş Bursa Şube Başkanı Nuri Han, hükümetin bir yandan özelleştirmelerle işçilerin geleceğini karartırken, diğer yandan da çıkardığı yasalarla işçileri köleleştirdiğini söyledi. Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın ise AKP hükümetinin sırtını işverene dayadığını, işçilere saldırdığını, işçilerin de kendilerine savaş açanlara karşı savaş başlatacağını söylerken “Bugün burada 15 bin, yarın İzmit'te 50 bin bu yetmezse Türkiye'nin her yerini miting alanına çeviririz, bu da yetmezse genel greve gideriz” dedi. Türk-İş Genel Sekreteri Hüseyin Karakoç da konuşmasında “özelleştirme aşamasındaki tüm kurumlarının vatan toprağı kadar kutsal olduğunu ve ulusal egemenliğin sembolleri sayılabilecek stratejik önemde olduklarını söyledi. İşçiler Karakoç'un konuşması esnasında “Suskun toplum istemiyoruz”, “Şalter inecek bu iş bitecek” gibi sloganlar attılar. (Bursa)

İşçilerin AKP'yi protesto eylemleri sürüyor

AKP hükümetine karşı köylülerin, işçilerin öfkesi her an patlıyor. Hangi açılış töreninin ya da gezinin protesto alanına döneceği belli olmuyor. 19 Mayıs gezisinde Samsun TEKEL işçilerinin protestosuyla karşılaşan Başbakan R.Tayyip Erdoğan, “Böyle şeyler bizi yolumuzdan döndüremez. Biz kararlıyız” diyerek uşaklıkta IMF'ye ne kadar sadık olduğunu kanıtlanmıştı.

Bu kez de AKP Van Merkez İlçe Şubesi

1. Olağan Kongresi, özelleştirilmesi gündemde olan Sümerbank Kundura Fabrikası işçilerinin protestosuna sahne oldu. Deri-İş Sendikası Van Şube Başkanı Celal Tükay'ın konuşma yaptığı Kongre'de işçiler “Ekmeğimiz elimizden alınmasın”, “İşçiyiz hakkımızı isteriz” sloganlarını attılar. Divan Başkanı'nın tepki göstermesiyle sloganlarına son veren işçiler salonu terk ettiler. (H. Merkezi)

DERİ İŞÇİLERİNDEN SENDİKALAŞMA EYLEMİ

İzmir'in Karabağlar semtinde kurulu olan Dönmez Dericilik'te dört aydır sendikalaşma çalışmaları yürütülüyor. Dönmez Dericilik'te 180 işçi çalışıyor. Dönmez Dericilik'in sahibi ve İzmirspor'un Başkanı olan Kemal Dönmez kendisi ile görüşmek için öğle saatlerinde büroya gelen Deri-İş yöneticilerine sert tepki gösterdi. Dönmez'in sendikacıları “Sizin yetkiniz yok” diyerek kovması üzerine işçiler saat 15:30'dan itibaren iş bırakma eylemi yaptılar. Dönmez'e “Sendika girecek, sendika yoksa üretim de yok. Sendikal haklarımızı istiyoruz ve alacağız da” diyen işçiler ne kadar kararlı olduklarını gösterdiler. İşyeri önünde toplanan işçilere çevredeki esnaf da destek verdi. Eylemde konuşan Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya; patronların sendikaya tahammülsüz olduğunu çünkü kendi çıkarlarına ters düştüğünü söyledi. (İzmir)

İŞÇİ TEKEL'E SAHİP ÇIKIYOR

İstanbul'da Cevizli TEKEL işçileri, özelleştirmeye karşı AKP ilçe başkanlığı önünde basın açıklaması yaparak, “TEKEL halkındır satılamaz” dediler. Tek Gıda-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Taşkın Gündoğ yaptı konuşmada “TEKEL çalışanım, ekicinin, satıcının ve ülkenin geleceğidir” dedi.

Eylemde “ABD itleri sattırmayız KİT'leri”, “Bu ülke, bu halk satılık değil” vb. sloganlar atan işçiler, daha sonra sendikalarının Atatürk Caddesi'nde açtığı imza standına yöneltiler. Polisin engel olma çabalarına karşın standı giden ve özelleştirmeye karşı imza veren işçiler, daha sonra fabrikalarına döndüler.

AKP binaları önünde eylem yapan TEKEL işçileri, özelleştirmeye karşı daha etkili eylemler yapacaklarını duyurdular. Bir çok merkezde imza standları açan Tek Gıda-İş Sendikası, TEKEL için 1 milyon imza toplamayı hedefliyor. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

15-16 HAZİRAN DİRENİŞİNİ BİLİNCE ÇIKARARAK FAALİYETİMİZE YÖN VERELİM!

Egemen sınıfların derinleşen siyasi ve ekonomik krizi emekçi sınıflara yönelik tırmandırılan kapsamlı saldırılarla kendini daha somut gösteriyor. Derinleşen yönetememe krizi ekonomik ve siyasi saldırılarla kontrol altında tutulmaya çalışılarak, kitlelerin tepki ve öfkesi bastırılmaya çalışılıyor. IMF politikalarını daha büyük bir titizlikle uygulamaya başlayan devlet, yaptığı açıklamalarla aymazlığını sergilerken aslında kitlelerin sisteme yönelik tepkisini de daha fazla üstüne çekmekten kurtulmuyor. Bu koşullarda çıkarılan 1475 sayılı yasa işçi sınıfına yönelik uygulanan kapsamlı saldırıların önemli bir parçası olarak kavramak durumundayız. Diğer yandan TEKEL'in özelleştirilmesi çalışmalarına karşı ülkenin birçok yerinde yapılan eylemler yine bu saldırı dalgasına karşı koyuşun bir parçasını oluşturuyor.

Yine bu saldırılardan biri de Tuzla Deri işçilerine ve sendikalarına yönelik gerçekleştiriliyor. Bir süredir devam eden Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri 26 Mayıs 2003 tarihinde tıkanınca eylem kararı alan sendika ve işçiler, 27 Mayıs günü yapılan eylemle 2 saat iş bıraktılar. Yapılan bu eylemle saldıran jandarma, Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya ve Şube Sekreteri Musa Ayyüzen'i gözaltına alarak tutukladı. Yapılan bu tutuklamayı protesto eden işçilere yönelik saldırılar da hızından birşey kaybetmeden devam ediyor. Örneğin 2 Haziran tarihi itibarıyla 8 işyeri kapatılarak 325 işçi işten atıldı. Türkiye'de yaşanan birçok siya-

sal gelişmeye sessiz kalmayarak, tavır gösteren Tuzla Deri-İş sendikası ve direniş odayı olan sanayi bölgesi, bu saldırılarla bitirilmek isteniyor. Tuzla'da sendikalı işçi sayısının artması patronları rahatsız eden önemli noktalarından biri. Her saldırıya mevcut örgütlü güçleriyle karşı duruş örgütleyen sendika ve Tuzla işçisinin kararlı ve direngen duruşu işçi kıyımlarıyla bitirilmeye ve direniş odayı haline gelen Tuzla ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Birkaç yıl öncesi kitlesele eylemleriyle bedel ödeyerek kazanılan haklar bugün yoğunlaştırılan saldırılarla geri alınmak isteniyor. Türk-İş yaptığı açıklamayla sendika yöneticilerini ve işçileri maruz kaldıkları saldırılar karşısında sahipleneceklerini, bu duruma sessiz kalmayacaklarını açıkladı. Türk-İş tarafından yapılan bu açıklamanın ne kadar gerçeklik payı taşıdığını(!) sendikanın bugünkü mevcut gerçekliğiyle birlikte düşündüğümüzde anlayabiliriz. İşçilerin öfke ve tepkisini Ankara meydanlarında boşaltarak geri dönen sendika yönetiminin pratiği bundan farklı olmayacaktır. Sistemin başını ağrıtmama telaşında olan sendika yönetimi, bu hassasiyetini koruma tutumunu devam ettirme anlayışını korumaya çalışacaktır.

Tuzla işçisinin ve sendikanın maruz kaldığı bu saldırıların püskürtülmesi ve işçi sınıfının dayanışma ve direniş ruhunun geliştirilmesi anlamında bu süreç iyi değerlendirilmelidir. Bunu başarmak ise ancak bu önemli kesitte üzerimize düşen görevleri ve önderlik rolümü-

zünü kavramakla olacaktır. Saldırıları gündemleştirmek bizim elimizde. Şu anda hali hazırda bulunan işçi direnişlerine yapılan bu saldırılar ziyaretlerle taşınarak ortak eylemler örgütlemek durumundayız. DDSB'liler olarak Tuzla işçisiyle birlikte olduğumuzu göstermek için yapılan eylemlere tüm gücümüzü seferber etmek durumundayız. Faşizmin yoğunlaşan bu saldırı dalgası ancak birlikte ve örgütlü bir tarzda hareket etmekle kırılacaktır. İşten atılan işçilerin öfke ve tepkisi örgütlü bir güce dönüştürüldüğünde patronların ve sendika ağalarının korkulu rüyası olacaktır. Onların bu kabusunu büyütmek için örgütlenme ve kitleleri bilinçlendirme çalışmasına ağırlık vermek durumundayız. Çıkaracağımız bildiri, afiş, pul gibi araçlarla süreci geç kalmadan örmeye başlamalıyız. Bu saldırı Türk-İş yönetiminin daha fazla teşhir olmasını da beraberinde getirecektir. Örgütlü bir tarzda hareket edilmesiyle sendika yönetiminin zorlanması ve teşhir edilmesinin koşulları bu süreçte daha fazla olacaktır. Bilinçli, planlı kitlelerin kendiliğinden kabanar öfkelerine peşine takılmadan sürece iradi müdahalemizin olduğu adımlarla, basitten karmaşığa doğru işletme görevi bizim omuzlarımızda. İşçi sınıfının biriken tepki ve öfkesi bir kıvılcım bekliyor. İşsiz, aç, yoksul milyonlarca işçi bugün özelleştirme saldırısını daha somut yaşıyor. Bu saldırı politikalarının tümünü bugünkü somut biçimiyle işleyerek, kitlelere götürmek örgütlenme ve bilinçlendirme anlayışımızın somut adımı olacaktır.

Yine içinden geçmekte olduğumuz sürece işçi sınıfının şanlı 15-16 Haziran direnişinin de yıldönümüne denk gelmektedir. Tarihsel deneyim ve tecrübeleriyle öğretici olan bu şanlı direniş sonuçlarından dersler çıkararak, bugünkü pratik adım ve yönelimi besleyerek, büyütülmeliyiz. “15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç ay süren sıkıyönetim, en zor koşullarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci

bir örgütlenmeyle, yasadışı bir temel atarak ve çalışmalarını bu temel üzerine inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi koşullarında halkımıza zarar vermektense başka bir işe yaramayacağını gösterdi.” (İbrahim Kaypakkaya)

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın 15-16 Haziran direnişinin ardından yaptığı bu değerlendirme bugünkü çalışmalarımıza ışık tutması açısından dikkatle okunması ve üzerinde durulması gereken bir noktadır. Yürüttüğümüz çalışmalarımızın tümü açısından geçerli olan bu anlayış ve yaklaşım, işçi sınıfı içinde yürüttüğümüz örgütlenme çalışması açısından da rehber alınmalıdır. Çalışmalarımızın ana halkasının ne olması gerektiği sorusuna yanıt olan bu değerlendirme bugün anlamını “kitle çalışmasında yoğunlaş parti inşasında derinleş” şiarında ifade ederken bu şiarı işçi sınıfının içinde bulunduğu somut durumla bütünleştirerek ele almak durumundayız. Emperyalizm ve faşizmin saldırıları hergün ivmelenerek devam ediyor. Böylesi keskin süreçlerde yürüttüğümüz kitle çalışmasının önemini yine 15-16 Haziran direnişine bakarak görebiliriz. Kitlelerin kendiliğinden patlayan öfke ve tepkisi örgütlenmediği sürece sönmeye mahkumdur. Anlık patlamaların bir ifadesi olan bu hareketliliklerin kalıcı sonuçlar alması da zordur. Bu anlamda sendikal anlayışımızın kendisini yönelime uygun bir tarzda büyüterek ele alması ve bunu işçi sınıfı içerisinde nüfuz ettirmesi olmazsa olmazdır.

Emekçi halka ve işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırıların yoğunlaştığı bu dönemde kitlelere ve kendi gücümüze güvenerek süreci bilinçli müdahalelerimizle, adım adım öreker yürütmek ve ilerletmek omuzlarımızda duran önemli ve ertelenemez bir görevdir. Bu görevi yerine getirecek olan ise bizleriz.

Hükümet köyleri satılığa çıkardı

Devletin üreticilere yönelik saldırılarına her gün bir yenisi daha ekleniyor. Geçen yıl çıkartılan bir çok yıkım yasaasının bedelini de bu yıl yaşayan üreticiler artık üretmez duruma düşürülmek isteniyor. Son günlerde özellikle TEKEL'in özelleştirme kapsamına alınması ile bir yandan çalışanlar kara kara düşünürken bir yandan da üreticiler şaşkınlık içinde. Yüzlerce tütün üreticisi ailenin tek geçim kaynağı olan ve Türkiye ekonomisinin de bel kemiği olan tütün üretimi özelleştirmeler ve çıkartılan yeni yasalarla bitiriliyor.

Henüz bu saldırıların üstünden çok geçmeden yeni yeni yasalarla yeni saldırıların hesaplarını yapan devletin son hedefi de köyleri satılığa çıkarmak oldu. Önceden Türk filmlerine konu olan ve köy ağalarının üzerinde yaşayan insanlarla birlikte köylerini satması olayları artık çıkartılan yasalar ile devlet tarafından gerçekleştirilecek. **AKP hükümetinin kaynak yaratmak için yaptığını iddia ettiği ancak asıl olarak SIT alanlarının yağmasına yol açacak olan ve de yabancı sermayenin istediği köyü anında satın almasını sağlayacak yasa ile yeni bir saldırı dalgasının daha adımları atılıyor.** Yasa ile yabancı kişilere 30 hektara kadar mülkiyet hakkı getirilirken aynı zamanda köyleri satın almalarının da önü açılıyor. Tasarı aynı zamanda otlak ve yaylalara da sınırlama

Henüz bu saldırıların üstünden çok geçmeden yeni yeni yasalarla yeni saldırıların hesaplarını yapan devletin son hedefi de köyleri satılığa çıkarmak oldu

getiriyor. Tam anlamı ile bir talan yasası da diyebileceğimiz yasanın getirecekleri sadece bunlarla da sınırlı değil. Daha önceden yürürlükte olan Köy Yasası'nın yabancı kişilerin köylerde arazi ve emlak almalarını yasaklayan maddesinin kaldırılması bir yandan köylerin talanını olanaklı kılarken bir yandan da ileriki süreçler için tarımı imkansız hale getiri-

yor. Köy kanununun daha önce yürürlükte olan 87. maddesi değiştirilerek yabancı kişilerin, cemiyet ve şirketlerin 30 hektara kadar köy alanı satın alabilmesinin önü de açılıyor. Bu durumda köyde üretimin yapıp yapılmayacağı noktasında da tek söz sahibi köyü satın alan şirket veya kişi oluyor. Yani üretim yaparak geçimini sağlayan binlerce insanın geleceği de aynı

kişilerin veya şirketlerin insafına bırakılıyor.

Önüne gelen her kurumu özelleştirerek emperyalist efendilerine hediye eden AKP hükümeti, bu kez bu satış işlemi daha açıktan yapacak kadar yüzüstüleşmiş durumda. Açıktan açığa içinde insanların yaşadığı ve üretim yaparak geçimini sağladığı topraklar yabancılara satılacak ve binlerce insanın hayatı ile oynanacaktır. Bu da farklı söylemlerle hükümeti kuran AKP'nin diğerlerinden tek farkının daha yüzüstü ve usak olduğunun gerçeğidir.

Aslında satışa çıkartılan bu alanlarda sadece tarım değil bunun dışında birçok bitki örtüsü ve tarihi eser de peşkeş çekiliyor. Daha önceki yasalar gereği bu gibi koruma altına alınan yerlerde ağıl yapımına bile izin verilmezken şimdi ise bu yasa ile söz konusu alanlarda inşaat yapımına da izin veriliyor. Bu da bir yandan tarımın bir yandan tarihi eserlerin bir yandan da doğal bitki örtüsünün yok olması anlamına geliyor. Hem üretim anlamında hem de bitki örtüsü ve tarihi eserler anlamında hazine olarak nitelendirilen bir çok alan bu yasa ile satılığa çıkarılmış durumda. Tüm bunları "kaynak yaratma" adına yapan AKP hükümetinin ise buradan elde edeceği kaynağı -kaymağı- kimin ekmeğine süreceği ise açık. (H. Merkezi)

Tarım yanlış politika kurbanı

Türkiye'de uygulanan yanlış tarım politikaları ve yanlış satış fiyatlarının buğday üretimini 23 milyon tondan 18 milyon tona düşürdüğünü belirten Ziraat Mühendisleri Odası (ZMO) Adana Şube Başkanı **Ayhan Barut**, kırmızı yarı sert Adana buğdayının kilosunun üretici kârı ile beraber 400 bin liradan satılması gerektiğini söyledi.

Ziraat Mühendisleri Odası Toplantı Salonu'nda basın açıklaması yapan **Ayhan Barut**, Türkiye'de uygulanan yanlış tarım politikaları ile yanlış satış fiyatlarının buğday üretimini 23 milyon tondan 18 milyon tona düşürdüğüne dikkat çekti. Bu yıldan itibaren Türkiye'nin buğdayda ithalatçı konumuna geçeceğini kaydeden Barut, "Savaş güvencesi ve stoku aldatmacası adı altında 250 bin ton buğday ithal edilmiştir" dedi.

2003 yılında 300 bin hektar civarında buğday ekim alanının olduğunu ve bu yılki rekoltenin 1.5 mil-

yon ton olacağını tahmin ettiklerini kaydeden Barut, "Fakat Mayıs ayının ilk haftasındaki aşırı sıcak ve poyraz gibi olumsuz hava koşullarından dolayı bu yıl rekoltede belirgin bir düşüş olacağı görülmektedir" diye konuştu.

Geçen yıllarda buğdayda izlenen yanlış fiyat politikalarının tekrar edilmemesi için bu yıl buğday ürününün fiyatının en iyi şekilde ayarlanması gerektiğini kaydeden Barut, şunları kaydetti:

"Eğer devlet, buğdayı bizim istediğimiz fiyatların dışında, Toprak Mahsulleri Ofisi'ne fiyat açtıracaksa bu fiyatı açıklamamalı ve ofis satış fiyatını yüksek tutup serbest piyasanın çalışması için gereken mekanizmayı oluşturmalıdır."

Barut, 1 kilogram kırmızı yarı sert Adana buğdayının maliyetinin 320 bin lira ve üretici kârı ile beraber 400 bin liradan satılması gerektiğini de ekledi.

(Mersin)

BALIKÇILARIN SORUNLARI TARTIŞILDI

TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası (ZMO) Samsun Şubesi "Karadeniz'de su ürünleri avcılığı sorunları ve çözüm önerileri" adlı bir panel gerçekleştirdi.

29 Mayıs 2003 tarihinde DSİ Konferans Salonu'nda gerçekleşen panelde konuşan ZMO Samsun Şube Başkanı **Ünal İşiker** "Ülkemizin dört bir yanı denizlerle çevrili olmasına rağmen balıkçılığın avlanma ve üretim potansiyeli sınırlıdır. Özellikle Karadeniz'de balıkçıların sorunlarını aktarabileceği, çözüm bulabileceği yeterince kurum yoktur. Balıkçılığın ilimizdeki sorunlarını bu panelde kamuoyuna duyurmak ve çözüm üretilmesini istemek bizlerin de en doğal hakkıdır" dedi.

(Samsun)

ÜRETİCİLER HÜKÜMETTEN HESAP SORDU

Bu yılki taban fiyatın maliyetin dahi altında verilmesi geçim sıkıntısı çeken binlerce üreticiyi patlama noktasına getirdi.

24 Mayıs tarihinde başlayan ve 3 gün süren **Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB)** 23. Olağan Genel Kurul toplantısında üreticiler tepkilerini dile getirdi.

Genel Kurul'un ilk gününe DYP Genel Başkanı **Mehmet Ağar**, Türk-İş Başkanı **Salih Kılıç**, Türkiye Ziraatçılar Derneği Üyeleri, eski Tarım Bakanı **Hüsnü Yusuf Gökcalp**, AKP Genel Başkanı Yardımcısı **Necati Çetinkaya** ve Tarım ve Köyişleri Bakanı **Sami Güçlü** katıldı.

TZOB Başkanı **Rıfat Akyüz**'ün konuşması ile başlayan kurulda, Akyüz'ün hükümetin ulusal tarım politikası uygulama-

dığı yönlü sözleri yoğun alkış aldı.

Üreticiler kendilerinden önce, Bakanın kürsüye çağırılması üzerine "Önce bizi konuşturun, bizi dinlemeden gidecekler" diyerek tepkilerini gösterdiler.

Sami Güçlü; Türkiye'nin şu anda içinde bulunduğu konuma gelmesinde üreticiden, yöneticiye kadar herkesin sorumluluğu olduğunu söyleyerek IMF ve DB'yi doktora benzetti. Bu sözlerle tepki gösteren üreticiler ise "Kurtuluşu anlat, teslimiyeti değil" sözleriyle karşılık verdiler.

ÜRETİCİLER DERT KÜPÜ

Balıkesir Ziraat Odası Başka-

nı **Sami Özalp**, üreticinin 7 milyon ton gübre kullandığı günleri mumla aradığını söyleyerek üreticilerin artık gübre alamadıklarını dile getirdi.

Bursa Ziraat Odası Başkanı **Nuri Karacı** da hükümetin dekara 8 litre mazot harcandığını açıkladığını ancak domates için dekara başına 54 litre, pancar için 41,5 litre mazot harcandığını söyleyerek dünyanın en yüksek mazot parası ödeyen ve en az destek alan üreticisinin Türkiye'de olduğunu belirtti.

Van delegesi **Nihat Çelik** ise; 5 kilo buğday parası ile ancak kahvede bir bardak çay içilebileceğini dile getirdi. (Ankara)

“Köylü Üretimden Kopuyor”

Alternatif ürün projesi tütün, pancar, fındık gibi ürünlerin ekilmesini yasaklayan devletin üreticilerin tepkisini azaltmak için geliştirdiği bir yöntemdir

Tek Gıda-İş Sendikası Doğu ve Güneydoğu Bölge Başkanı **Macit Amaç**, “doğrudan destek” ödemelerinin ve alternatif ürün ekiminin teşvik edilmesinin, **üreticiyi üretimden kopardığını** söyleyerek bu konuda bir açıklama yaptı.

Amaç, alternatif ürünün toplumdaki tepkiyi azaltmak için geliştirildiğini belirtti ve alternatif ürüne destekleme

ödemelerine başladığı yönündeki haberleri yalanladı.

“**Tarımsal Reform Uygulama Projesi**” çerçevesinde, üretimin fazla olduğu alanların daraltılması amacıyla alternatif ürün ekimini desteklemenin yıllardır konuşulduğunu belirten Amaç, bu konuda **bilimsel bir çalışma yapıldığını** söyledi.

Doğrudan Gelir Desteği’nin doğ-

rudan üretime yansımadığını belirten Amaç, “daha önce Dünya Bankası’nın desteği ile ‘doğrudan destek’ adıyla yapılan ödemeler, üreticiyi üretimden kopardı. **Özellikle çok parçalı toprak sahipleri bu parçaları yakınlarına, tanıdıklarına icar edip paraları aldılar**” dedi.

Alternatif ürünleri destekleme ödemelerine başladığı yönündeki haberleri de yalanlayan Amaç, bu tür haberlerin “vatandaşın gözünü boyamaya yönelik” olduğunu söyledi. “**Tütün, pancar, fındık gibi ürünlerin ekilmesine yasak getirilmesinden sonra, kamuoyunun tepkisini azaltmak için alternatif ürün projesi geliştirildiğini**” vurgulayan Amaç, tütün ekilen alanlarda bir başka ürün yetiştirmenin “imkansızlığına” değindi. Üreticilerin, ihtiyaçlarını karşılayacak ve pazarlayacak güçlerinin olmadığını belirten Amaç, şöyle konuştu;

“**Özelleştirmeyi yapacaklar, TEKEL’i satacaklar, tütünü yasaklayacaklar.** Bu yüzden vatandaşın gözünü bo-

yamaya ve kamuoyu desteği bulmaya çalışıyorlar. **Tütün, pancar, fındık gibi ürünlerin** ekilmesine yasak getirilmesinden sonra toplumdaki tepkiyi azaltmak için alternatif ürün geliştirildi. Üstelik **tütünün alternatif ürünü yok.** Tütün kırsal alanlarda ayrı otunun bile yetişmediği kıraç topraklarda yetişen bir ürün. Virginia tipi tütünler sulak alanlarda yetişiyor. Bu tütünlerin belki alternatifi var ama Türkiye’de üretilen Şark tipi tütünün alternatif ürünü yok.”

Daha önceki yıllarda örneğin **12 Eylül döneminde** tütün yerine soya fasulyesi ekiminin teşvik edildiğini sözlerine ekleyen Amaç, üreticiler ektikleri soya fasulyesini satamadılar, ellerinde kaldı. Dolayısıyla bir daha ekimden vazgeçtiler. **Burada, soya fasulyesi alacak işleyecek sanayi yok.** Sanayisi oluşturulmadığı için o ürünü buradan alıp Kocaeli’ne, Adana’ya götürmeye kalktın mı nakliyeden dolayı maliyeti iki üç kat artıyor. Dolayısıyla bunlar rantabl akılcı ürünler değil” dedi.

(H. Merkezi)

Üreticilerden bakana tepki

Bu yılki buğday taban fiyatının açıklanmasının ardından tepkilerini gösteren üreticiler bu fiyatların köylüyü batıracağını, üretimi bitireceğini söyledi

Buğday fiyatlarının açıklanmasının ardından Tarım ve Orman Bakanı **Sami Güçlü**; Seyhan, Ceyhan ve Yüreğir Ziraat Odası Başkanları ile Tahıl Üreticileri tarafından protesto edildi.

Çukurova Tarım Araştırmalar Enstitüsü Müdürlüğü’nde Tarım Bakanı Sami Güçlü’nün Toprak Mahsulleri Ofisi’nin (TMO) 2003 yılı tahıl alım fiyatlarını açıkladığı basın toplantısına Adana Valisi **Kemal Ünal**, AKP Adana Milletvekilleri **Vahit Kirişçi** ile **Abdullah Çalışkan** katıldı.

Güçlü, yaptığı konuşmada, Türkiye’de tarımsal açıdan mevsim şartlarının iyi geçtiğini ve ülkede 2003 tarım rekoltesinin 30 milyon ton olacağını belirtti. Piyasaya bu yıl 18 milyon ton hububat arz edileceğini söyleyen Güçlü, Toprak Mahsulleri Ofisi’nin hububat piyasasını düzenlemesi gerektiğini de sözlerine ekledi.

“ANADOLU BEYAZ SERT EKMEKLİK BUĞDAY 325 BİN LİRA”

“Toprak Mahsulleri Ofisi’nin kaynak sıkıntısı yoktur. Anadolu Beyaz

sert ekmeçlik buğday 325 bin lira, kırmızı yarı sert buğday 325 bin lira, beyaz sarı sert buğday 310 bin lira ve diğer kırmızı sert buğdaylar 275 lira, beyaz arpa 215 bin lira, siyah çakır 200 bin lira, çavdar 225 bin lira, yulaf 250 bin lira ve mısır 210 bin lira olacak. Bunlar Toprak Mahsulleri Ofisi’nin alım fiyatı olacaktır” diyen Sami Güçlü, ürün bedellerinin yüzde 50’sinin peşin, geri kalan kısmının ise bir ay içerisinde ödeneceğini söyledi. Bunun üzerine üreticiler Bakana tepki gösterince salonda gergin anlar yaşandı. Güçlü’nün açıkladığı tahıl alım fiyatlarını yetersiz bulan Ceyhan Ziraat Odası Başkanı **Yavuz Tezkanlı**, konuşmaya müdahale ederek buğday alım fiyatının az olduğunu ve dinlenecek hiçbir şeyin kalmadığını belirtti. Bunun üzerine Bakan Güçlü müdahaleye sert tepki göstererek **‘Dışarı çık’** diye yanıt verince Bakan Güçlü’nün sözlerine tepki gösteren Adana Çiftçiler Birliği Başkanı **Cumali Doğru**, Seyhan Ziraat Odası Başkanı **Süleyman Girmen**, Yüreğir Ziraat Odası Başkanı **Şahin Takın**, Ceyhan Ziraat Odası Başkanı **Yavuz**

Tezkanlı ile bir grup tahıl üreticisi bakanı protesto ederek salondan çıktılar.

Daha sonra Çukurova Tarım Araştırmalar Enstitüsü Müdürlüğü önünde açıklama yapan Adana Çiftçiler Birliği Başkanı **Cumali Doğru**, açıklanan fiyatlar ile köylünün ‘batacağını’ söyleyerek, “Bu fiyatları protesto ediyoruz. Devlet piyasaya girmesin. Kazakistan ve Ukrayna’dan ithal edilen buğdayın fiyatı 380 bin lira, biz de bu fiyatı istiyoruz” dedi.

Yüreğir Ziraat Odası Başkanı **Ya-**

vuz Tezkanlı ise, AKP’nin seçim bildirgesinde köylüye sahip çıkacağını yer aldığına dikkat çekerek, “Fakat bu fiyatlar göstermiştir ki AKP çiftçiye sahip çıkmıyor. Biz adalet istiyoruz. Çiftçi buğdayını yerinden özel sektöre peşin olarak 350 bin liradan veriyor. İki gündür yağan yağmur buğdayın yüzde 30’unun tarlada kalmasına neden olmuştur. Bu fiyatların açıklanması da çiftçiye ikinci bir darbe olmuştur” dedi.

(H. Merkezi)

TARIM İŞÇİLERİNİN SAĞLIĞI TEHLİKEDE

Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi tarafından gerçekleştirilen “**Mevsimlik tarım işçilerinin sağlık durumları**” araştırmasında Çukurova bölgesine her yıl 100-150 bin mevsimlik tarım işçisinin geldiğini ve bu işçilerin sağlıksız koşullarda çalıştığı belirtildi. Araştırmaya göre bölgeye gelen 342 tarım işçisinde solunum yolu enfeksiyonu, 152’sinde ise hipertansiyon sorunu olduğu açıklandı. İshal ve ilişkili bağırsak hastalıklarının, 115 kişi deri hastalıklarının, 88 idrar yolu enfeksiyon hastalıklarının da 68 kişide görüldüğü belirtildi. Ayrıca bölgede geçen yıl görülen 31 sıtma vakasının 25’inin tarım işçileri ve çocuklarda tespit edildiği öğrenildi.

(Mersin)

GÖZBEBEKLERİNDEKİ UMUTLA TOPRAĞA DÜŞENLERE SELAM OLSUN!

Murat Arıçak

Umut yüklü yüreklerle yürütenler atıkları her adımda, toprağa düşenlerle bü-yütüyor umudu. '72 Nisan'ında Türkiye halkının umudu Proletarya Partisi'nin Kurucusu Komünist Önder İbrahim Kaypak-kaya'yı andığımız bu ayda üç halk savaşçı-sını uğurladık ölümsüzler kervanına. Önce **Emel Kılıç** aldı kendinden öncekilerden bayrağı. Ardından **Murat Arıçak** ve **Cem Karaca** onurla dalgalandırdılar.

TKP/ML MK SB imzasıyla posta ka-nalı ile gazetemize ulaşan "ön açıklama"da;

"Faşist Türk Ordusu'na mensup as-kerlerle, gerilla birliklerimiz arasında meydana gelen çatışmalar neticesinde Tokat-Almus'da Emel Kılıç, Giresun-Alucra'da Cem Karaca ve Murat Arıçak yol-daşlarımızı sonsuzluğa uğurlamış bulunuyoruz" denilerek, şehit düşen gerillalara ilişkin bilgi veriliyor ve geniş açıklama ya daha sonra yer verileceğinin bilgilendirilmesi yapılarak açıklama şu cümlelerle sona erdiriliyor: "Özgür bir dünyayı yaratma adına silah kuşandığımız dağlarda, halk savaşının ateşini körüklemek için bayrak açtığımız kırlarda, partimizin kurulduğu andan itibaren geliştirdiğimiz silahlı mücadelenin sancağını elden ele geçirerek ölümsüzleşen ve şehitler kervanına katılan yoldaşlarımızın umutları ve özlemlerinin taşıyıcısı olacağız. Umutsuzluğa, yulğunluğa, kaçkınılığa ve teslimiyete, bedenleri ve namlularıyla birer yanıt olarak toprağa düşen şehitlerimiz; mücadelemizin en keskin zirvelerinde, öfkemizin

en güçlü patlamalarında ve partimizin bütün faaliyetlerinde en büyük ilham ve cesaret kaynağımız olacaktır. Onların uğruna can verdikleri demokratik halk devrimi mücadelesinin mutlaka zaferle taçlandırılacağına, kanlarının yerde bırakılmayacağına, değerli hatıraları önünde and ediyoruz."

Giresun'da 21 Mayıs tarihli gazetelerde çıkan haberlerde önce Giresun'un Alucra ilçesinde çıkan çatışmada 4 gerillanın şehit düştüğü haberi yayınlanmıştı. Ertesi gün yani 22 Mayıs tarihli gazetelerde ise bu sayı 3 olarak yayınlandı. Giresun yerel gazetesi olan Giresun Işık gazetesinin 23 Mayıs tarihli yayınında Giresun Valisi **Mustafa Kara**'nın çatışmaya ilişkin yaptığı açıklamaya yer verilerek ölüm haberlerinin doğru olmadığı yönünde açıklamalar yapıldı. Valinin yaptığı bu açıklamanın yayınlandığı akşam yani 23 Mayıs'ta **Murat Arıçak ve Cem Karaca'nın** aileleri aranarak cenazeleri almaları için Giresun'a gelmeleri söylendi.

Giresun'un Alucra ilçesi kırsalında çıkan çatışmada şehit düşen halk savaşçısı **Murat Arıçak (Duran)**, 1971 Malatya doğumlu. İlk, orta ve liseyi Malatya'da okuyan Arıçak İstanbul Teknik Üniversitesi Maden Mühendisliği bölümü mezunu. Devrimci düşüncelerle tanışmadan önce üniversitede kısa bir süre Büyük Birlik Partisi çevresine katılan Murat Arıçak daha sonra devrimci düşüncelerle tanıştı. Gençliğin akademik ve demokratik mücadelesi içinde yer alan Murat Arıçak içinde bulun-

Tokat'ın Almus ilçesinde çıkan çatışmada şehit düşen Emel Kılıç adlı gerillanın ardından Giresun'un Alucra ilçesinde çıkan çatışmada da Murat Arıçak ve Cem Karaca isimli gerillalar şehit düştüler.

duğu kabuğu kırarak halkın haklı mücadelesinden yana saf tuttu. Üniversiteden mezun olduktan sonra Partizan, Özgür Gelecek ve Yeni Demokrat Gençlik adlı yayınların yazışmaları müdürlüğünü yaptı. Çıkarılan yayınlardan dolayı hakkında açılan davalardan kaynaklı Eylül 1995'de tutuklanarak Bayrampaşa Hapishanesi'ne konuldu. İki aylık tutukluluk sürecinden sonra tahliye olan Arıçak mücadelesine kaldığı yerden devam etti.

Giresun'da şehit düşen Murat Arıçak'ın cenazesi ailesi tarafından alınarak İstanbul'a getirildi. Polis ve jandarmanın yol boyunca yaptığı takip İstanbul'da da devam etti ve evinin önü adeta ablukaya alındı. Ailenin cenazeyi bekletme istemine rağmen baskı yapılarak hemen gömülmesi istendi. Mezarı polisler tarafından önceden belirlenerek kazılmış ve ailenin yapmak istediği hiçbir şeye izin verilmedi. Polis ablukası altında Cebeci mezarlığına götürülen Murat Arıçak'ın cesedine ailesinin anlatımlarına göre işkence yapılmıştır. Yüz ve boyun kısmında morluklar ve kafasında darp izlerinin yanısıra el ve ayak bileklerinde simetrik kurşun delikleri ve kalçasındaki kurşun izleri ailesi tarafından tespit edilmiştir. Ayrıca Murat Arıçak'ın ailesi-

nin otopsi raporunu istemesine rağmen rapor kendilerine verilmemiştir.

Yine aynı çatışmada şehit düşen **Cem Karaca** Tunceli'nin Çemişgezek ilçesine bağlı Paşacık köyünde 1978 yılında doğdu. Elazığ'a 1983 yılında zorunlu göçle gelen Cem Karaca ilk-orta ve liseyi Elazığ'da okudu. İzmir Ege Üniversitesi Çalışma Ekonomisi bölümünden mezun oldu. Cenazesini almak için Giresun'a giden ailesi jandarma ve polis tarafından önce sorgulandı. Murat Arıçak'ta olduğu gibi Cem Karaca'nın da vücudunda işkence izleri tespit edildi. İki eli kırılmış olan Cem Karaca'nın ayrıca kafasının arka tarafında ezikler olduğu görülmüştür. Cem Karaca'nın da otopsisini yaptırmayan devlet, gerillaların ölüm nedenlerini gizleme çabasıdır.

Karaca'nın cenazesi Elazığ'a bağlı Fevzi Çakmak Mahallesi'nde bulunan evi önünde bir süre bekletildikten sonra yaklaşık 300 kişinin katılımı ile Gülmez Mezarlığına götürüldü. Kürtçe ağıtlarla toprağa verilen Cem Karaca'nın cenazesine katılanların jandarma tarafından kimlik ve adres tespitleri yapıldı. Mezarlığın yoğun abluka altında tutulduğu yerel kaynaklardan aldığımız haberler arasında. (H. Merkezi)

FEDA EYLEMCİSİ SONSUZLUĞA UĞURLANDI

20 Mayıs 2003 tarihinde Ankara Kızılay'da feda eylemi hazırlığı içerisindeyken bombanın kazara patlaması sonucu şehit düşen **Şengül Akkurt**, 22 Mayıs 2003 tarihinde yoldaşları ve dostları tarafından Malatya Şehir Mezarlığı'nda sonsuzluğa uğurlandı.

22 Mayıs günü Malatya il girişinde alkış ve sloganlarla karşılanan cenaze Cemal Gürsel'deki evine getirildi. Cenaze kırmızı karanfillerle süslenirken önde "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartı ve Şengül'ün resmiyle otobüslere kadar sloganlarla yüründü. Mezarlığa gelinirken jandarma kimlik kaydı ve üst aramasından sonra kitlenin mezarlığa girmesine izin verdi. Yapılan dini törenden sonra mezar başına gelinirken kitle sık sık "Şengül yoldaş ölümsüzdür", "Hesaplaşma günü korkunç olacak" vb. sloganları attı. Şengül Akkurt "Bize ölüm yok" marşının ardından sonsuzluğa uğurlandı. Olayın ardından DHKP/C tarafından yapılan açıklamada patlamanın Akkurt, hedefine ulaşmadan önce meydana geldiği belirtilerek, saldırının Amerika ve işbirlikçilerinin imha saldırılarına, tecrit zulmüne karşı yapıldığı belirtildi. (Malatya)

MKP- HKO GERİLLASI ŞEHİT DÜŞTÜ

Devletin gerillaya yönelik başlattığı kapsamlı saldırı sürecinde 24 Mayıs 2003 tarihinde MKP- HKO gerillalarıyla faşist TC ordusu güçleri arasında çıkan çatışmada **Aycan Tato** isimli gerilla şehit düştü. Aycan Tato'nun cenazesi devletin baskısına rağmen halkın katılımıyla 25 Mayıs sabahı Dersim'de toprağa verildi.

MKP Yurt Dışı Bürosu tarafından yapılan açıklamada "1998 ilkbaharında yerel bir kadın komitesinde örgütlendi. Aynı yıl Temmuz ayında, örgütlü bir savaşçı sempatizan olarak Partimiz Maoist Komünist Partisi'ne bağlı Halk Kurtuluş Ordusu saflarında mücadeleye katıldı. Dersim bölge Komitesi tarafından 2003 Nisan'ında partiye aday üye olarak alındı. Daha sonra Doğu Dersim Alt Bölge Komitesi tarafından Mıntıka Komutanlığı'na atandı. Son olarak örgütlendiği Mıntıka Komitesi'nde, çalışma alanında kadın hareketini örgütlemekle sorumlu kılınmıştı" ifadelerine yer veriliyor. İki çocuk annesi Aycan Tato sistemin dayattığı tüm kölece alışkanlıkları ve boyunduruğu kırarak halkın haklı davasında bir soluk olmuştur. (H. Merkezi)

“Çocuklarımız ölümü hak etmemişlerdi”

21 Mayıs'ta Giresun'un Alucra kırsalında çıkan çatışmada şehit düşen Murat Arıcak'ın teyzesinden Murat'ı dinledik.

Bize Murat'ı anlatır mısınız?

Murat benim elime doğmuştu. Babası dışarda bekliyordu. Müjdeyi ben verdim ona. '71 yılında doğdu. Babası "büyük oğlumun adı babamın adı bunun da adı Murat olsun" dedi. Murat bizim herşeyimizdi. Onun yüreği ve gözleri pırıl pırıldı. Herkese güler yüzle bakardı, ben onun asık suratla gezdiğini hiç görmedim. Ağladığını da hiç görmedim. Ağlasa bile biz üzülmeylem diye bize hiç belli etmezdi. Üniversiteyi kendi emeği ve çabasıyla kazanmıştı. Annesi terzi olduğu için çalışırdı. Babası rahatsızlandığı için O üniversitedeyken uzun bir süre yanına gelememişti. Ama O buna rağmen kendi kendini eğitmesini bilen bir çocuktü. Birbirimize çok düşkündük. O benim yeğenim değil yavrumdu. Murat'ın cenazesi için geldiğimde annesi "oğlun öldü abla" dedi. Zorluklarla Üniversiteyi bitirdi. Murat'ı anlatmaya sözcükler yetmez. Abisi saz çaldığında onunla Malatya'da eskiden söylenen "fakirlik" türküsünü söyledik, çok severdi bu türküyü. Yavrumun birden bire gidişi içimize büyük bir acı koymuştu. Ama o kötü bir şey yapmamıştı. O adam öldürmemişti, kimsenin namusuna yan gözle bakmamıştı, hırsızlık yapmamıştı, yalan söylememişti. Onun tek suçu düşünceleriye o da suç değil. Çocuklarımız ölümü hak etmemişlerdi, onlar daha genceciklerdi. Ben Murat'ın kötü bir iş yaptığına inanmıyorum. Tertemiz bir kalbi vardı çünkü. Aslında ölümü hak eden o kadar çok insan var ki. Ama onlar yıldızlar gibi parlatılıyorlar. Çünkü zengin onlar, paraları var. Kardeşim onu dikmiş dike-rek alinteriyle kazandığı parayla bü-yüttü.

Bize cenazeyi anlatır mısınız? İş-kence yapıldığına dair izler olduğuna söylemişsiniz.

Murat feci şekilde öldürülmüştü. Bana en çok koyan bileklerinden, ayaklarından vurulması ve kalçasından taranmış olması. Vücudunda öldürücü bir kurşun yarası yoktu. Kafasında ve yüzünde darbe izleri vardı. Bunlar kurşun yaraları ya da izleri değildi, daha sonrasında darbelerle yapılan izlerdi. Murat'ın ölümüne dair binlerce soru var kafamızda. El ve ayak bileklerinde kurşun yaraları vardı. Yani yere yatırılıp arkadan vurulmuştu. Tecavüzcüler, hırsızlar dolaş-ıyor. Kimse onlardan hesap sormuyor.

"Teyze benim adım fakir Murat" derdi. O fakir değildi, onun yüreği ve kalbi zengindi. O bizim kralımızdı. Kalbimizde her zaman da bir kral olarak yaşayacak. Onlar en sevdiklerimizi bizim elimize tanınmayacak şekilde verdiler. Elleri kırılınsın O'nu öyle yapanların.

Murat'ın cenazesini almaya giderken ve buraya getirdikten sonra nelerle karşılaştınız?

Babası ve dayısı gitti Murat'ın cenazesini almaya. Gittiklerinde sanki bir insanı değil de bir hayvan alıyor-larmış gibi davranıyorlar. En ufak bir saygı olmadığı gibi sürekli terslemiş-ler. Bunlar anarşistler diye korkuların-dan ne yapacaklarını bilememişler. Çok ağır ve kötü muamele yapmışlar babasına ve dayısına. Dayısı çok üzül-müştü bu yaşadıklarından. "Bize bir emanet bırakmıştı onu aldık geldik" dedi. Emaneti Murat'ın bedeniydi. Ve şunu sormak istiyorum; benim yeğ-enim çıplaklar kampında mı bulunup öldürülmüştü. Çıplak mı savaşmıştı? Bir tarağı, ayağında bir çorabı da mı yoktu, gözündeki gözlükler neredey-di. O gözlüklerini hiç çıkarmazdı. Çı-rılçıplak ve çamurlar içinde teslim edilmiş yavrum. Babası sormuş "tara-ğı da mı yoktu" diye. Kafalarını salla-

"Murat bizim herşeyimizdi. Onun yüreği ve gözleri pırıl pırıldı. Herkese güler yüzle bakardı, ben onun asık suratla gezdiğini hiç görmedim. Ağladığını da hiç görmedim. Ağlasa bile biz üzülmeylem diye bize hiç belli etmezdi."

yıp "yok" demişler. Bir hatırasını istiyoruz. Ter kokan bir gömleğini istiyoruz. Onlar ne anneye ne de babaya saygı göstermeyerek çocuklarının ölüsünü onlara çırılçıplak teslim etti-ler. Murat'ı bir gün herkes tanıyacak, onun düşüncelerini herkes öğrenecek. Çünkü O kötü hiç bir şey yapmamıştı.

Cenazesini polis mi gömdü?

Biz cenazeyi bekletmek istedik. Çünkü Almanya'dan ve Malatya'dan teyzesi ve dayısı gelecekti. Ancak bekletmemize izin vermediler. Bir an önce gömülmesi için bize baskı yaptılar. Asker ve polis kontrolünde götür-düler, hem camiye hem de mezarlığa. Bizi hiç yaklaştırmadılar etrafına. Bi-ze "Örgüt gelip cenazenizi kaçırır" dediler. Anlamış değilim kaçırıp ne yapacaktı ki!.. Onun yeri artık toprak-tı. Biz otopsi yaptırmak istedik. "Biz yaptık" dediler. Ama otopsi raporunu istediğimizde de bize vermediler.

"Onlar bize ve buraya ait" dediler.

Yerel halk iki jandarmanın öldü-ğüne dair birşeyler söylemiş galiba babaya. Bu konuda neler biliyorsunuz?

Babasına "bu iki jandarmanın intika-mı" demişler. Ordan halktan biri de iki jandarmanın öldüğünü söylemiş. Ancak bu iki jandarmanın nasıl ve ne-rede öldüğüne dair hiç bir şey söyle-memişler.

Bundan sonra ne yapmayı düşün-üyorsunuz?

Bundan sonra bırakmayacağız bu-nun peşini. Nasıl öldürdüklerini açığa çıkaracağız. Bunun peşini bırakmaya-çağız. Bunu bilmek bizim en doğal hakkımız. Ayrıca Murat'ın yazdığı ya-zılar var. Bunları bir kitap haline getir-meyi düşünüyoruz. Biz Murat'ı her-kesin tanınmasını istiyoruz.

(H. Merkezi)

Devrimci ve sosyalist basın susturulamaz

Devletin devrimci ve sosyalist basın üzerindeki baskılarını; çalışanlarının gözaltına alınmasını, tutuklanmasını protesto etmek ve sorumlular hakkında suç duyurusunda bulunmak için devrimci ve sosyalist basın çalışanları İstanbul'da 9 Mayıs'ta Sultanahmet Adliyesi önünde bir araya geldiler. Burada İçişleri Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü ve Terörle Mücadele Şubesi memurları hakkında suç duyurusunda bulunulduktan sonra ortak bir basın açıklaması yapıldı. İşçi Köylü, Atılım, Alnteri, Kızılbayrak, Barikat, Devrimci Demokrasi, Direniş, Dayanışma, Devrim, Ekmek ve Adalet, Çağrı gazete ve dergi çalışanlarının katıldığı açıklamada basın açıklamasını Atılım gazetesi yazarışleri müdürü Özgür Çubuk okudu. "İşçi ve emekçilerin gözünün önüne çekilen yalan perdesini yırtarak onlara gerçekleri göstermemiz engellenmeye çalışılıyor. Devletin bugüne kadarki keyfi ve hukuk dışı uygulamalarını kıyoruz" denilen açıklama alkışlarla sona erdi. (İstanbul)

* 31 Mayıs Cumartesi günü Kemeraltı Çarşı girişinde devrimci ve sosyalist basın tekrar bir araya gelerek basın açıklaması yaptı. Basın metninin okunmasından sonra maketten yapılan bir hücreye fotoğraf makineleri konularak 10 dakika sessiz oturma eylemi yapıldı. 50'ye yakın basın çalışanı ve taraftarları sık sık "Devrimci sosyalist basın susturulamaz", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları attılar.

ANKARA

24 Mayıs 2003 tarihinde Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde bir araya gelen Atılım, Devrimci Demokrasi, Ekmek ve Adalet, İşçi-köylü, Kaldıraç gazete ve dergi okurları devrimci, demokrat, sosyalist basına yönelik saldırıları kınayan ortak bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasını okuyan Umut Şener, 35 gazetecinin çeşitli gerekçelerle ve komplolarla tutsak edildiğinin altını çizerek, DGM ve polisine ise "sadece 5 gazetecinin tutuklu olduğu" açıklamalarının asılsız ve doğru olmadığını söyledi. "Memik Horuz'a özgürlük", "Kamber Saygılı'ya özgürlük", "Devrimci sosyalist basın susturulamaz", "Baskılar bizi yıldıramaz" vb. sloganla-

rın atıldığı eylemde, tutsak gazetecilerin resimlerinin yer aldığı dövizler de taşındı. Eylem alkış ve sloganlarla sona erdi.

BURSA

Bursa'da devletin devrimci ve sosyalist basın kurumlarına ve çalışanlarına yönelik yapılan baskı, tutuklama, kapatma ve ceza terörü basın açıklamasıyla protesto edildi.

24 Mayıs 2003 tarihinde saat 13:00'te Santral Garaj Metroso önünde toplanan İşçi-köylü, Yeni Atılım, Yeni Direniş gazeteleri, Ekmek ve Adalet dergisi çalışanları ve okurları, SDP, BATİS ve Enerji Yapı Yol-Sen temsilcilerinin de destek verdiği açıklamayı Atılım çalışanı Pelin Çalışkan okudu. Çalışkan "Düşünce ve haber alma özgürlüğü üzerine devletin yaptığı bütün şaşaalı açıklamalara karşın devrimci, sosyalist ve ilerici basına yönelik saldırılar durmak bilmiyor. Komplolar, hiçbir hukuka dayanmayan keyfi saldırılar, onmilyonlarca liralık para cezaları, gözaltı ve tutuklamalarla baskı ve şiddet sürüyor" dedi.

Gazete bürolarının defalarca keyfi baskılara maruz kaldığını, baskınlarda büroların talan edildiğini, araç-gereçlerine el konulduğunu ya da kullanılmaz hale getirildi-

ğini belirten Çalışkan, komplolarla devrimci ve sosyalist gazete çalışanlarının tutuklandığına dikkat çekti. Çalışkan, İşçi-köylü çalışanı Memik Horuz'a 15 yıl hapis cezası verildiğini, yine İşçi-köylü gazetesi Turhal Bürosu'nun 5 ayı aşkındır kapalı olduğunu, Yaşar Camyar, Erdal Tan, Yılmaz Yaşar ve Erol Zavar'ın halen hapisshanede olduklarını belirtti. Çalışkan "Bu kez komplonun hedefi Necati Abay ve Kamber Saygılı oldu. Gözaltına alındılar ve tutuklandılar" dedi.

Kitle "Baskılar bizi yıldıramaz", "Devrimci, sosyalist basın susturulamaz", "Tutsak gazetecilere özgürlük" sloganlarını atarak aynı içerikteki dövizleri de taşıdılar.

OKAN KÜLEKÇİ ANMASINA JANDARMA SALDIRISI

2001 Mayıs'ında Ölüm Orucu direnişinde şehit düşen Okan Külekçi, 24 Mayıs 2003 tarihinde Sarıgazi'de mezarı başında dostları ve yoldaşları tarafından anılmak istendi. Mezarlığı kuşatan jandarma kimseyi mezarlığa sokmazken kitleye saldırarak 30 civarında kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanların içinde Ölüm Orucu gazilerinden Metin Sunay, Gülnaz Kuruçay, Melek Tokur, Ömer Ünal ve Mustafa Yaşar da bulunurken, gözaltına alınanlar 2 saat sonra serbest bırakıldılar.

Sarıgazi'de engellenen kitle, akşam 20.30'da 1 Mayıs Mahallesi'nde bir anma yaptı. Mustafa Kemal Caddesi üzerinde yaklaşık 200 metre yürüyen kitle "Okan Külekçi ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Halkımız saflara hesap sormaya" vb. sloganlar attı. Kitle alkışlarla eylemi bitirdi. Alnteri okurlarının yaptığı eyleme İşçi-köylü okurları da katılarak destek verdi. (Kartal)

YAYINEVİMİZE KAPATMA DAVASI

Yayınevimiz tarafından yayınlanan "Saklanmaya Çalışılan Bir Meşale İbrahim Kaypakkaya" adlı kitaptan dolayı yayınevimize açılan kapatma davası devletin sosyalist basına olan tahammülsüzlüğünün bir göstergesidir.

Yayınevimiz Umut Yayıncılık tarafından yayınlanan "Saklanmaya Çalışılan Bir Meşale İbrahim Kaypakkaya" isimli kitap hakkında başlatılan soruşturma tamamlanarak yayınevimize İstanbul 2 No'lu DGM tarafından dava açıldı. DGM savcılığı tarafından hazırlanan iddianamede, kurulduğu günden itibaren tam 15 yıldır egemen sınıfların tüm saldırılarına rağmen yayın çizgisinden asla taviz vermeyen Umut Yayıncılık'ın devletin uydurma gerekçeleriyle kapatılması talep edilmektedir. Hazırlanan iddi-

anamede "kitabın yazarları Nihat Behram, Ragıp Zarakolu, Ali Taşyapan, Hasan Kıyafet, Temel Demirer, Mihri Belli, Muzaffer Oruçoğlu, Şükran Soner, Oral Çalışlar ve Nurgül Oral hakkında hiçbir yasal işlem yapılmasına gerek yoktur" denilerek tam anlamıyla hukuksuzluğun hukukunu yapan DGM, kamuoyunda kitap hakkında açılan dava nedeniyle oluşacak muhalefeti de aklısına törpülemeye çalışmaktadır. DGM tarafından hazırlanan uyduruk ve hukuk dışı iddianamede tek hedefin yayınevimiz

olduğu açıkça ortaya konulmuştur. DGM savcılığı suç olarak kitapta TKP/ML TİKKO isimli örgüte yardım ve yataklık yapıldığı iddiasıyla TCK'nın 169, 3713 Sayılı Kanunun 5, 8/2-3 ve son maddesi, TCK'nın 31. maddeleri ile 5680 Sayılı Kanunun 16/4 ve Ek 2/1. maddelerinden dava açılmıştır. İddianamede suç olarak ilan edilen yazıların yazarları belli olmasına rağmen yazarlar hakkında dava açmayarak hukuksuzlukta bir ilke daha imza atmıştır DGM. Kitap hakkında hem yayınevimizin eski Yazıişleri

Müdürü Barış Açıknel ve hem de yeni Yazıişleri Müdürü Beşir Kasap hakkında dava açarak bir kitap için iki yazıişleri müdürünü birden yargılamaya çalışmaktadır. Böylece hukuksuzluğunun sınırı olmadığını da göstermiştir. DGM'nin tüm becerisini sarf ederek hazırladığı hukuk dışı iddianame, devletin devrimci ve sosyalist basına tahammülsüzlüğünü de gözler önüne sermektedir. Tüm saldırılara rağmen yıllardır engellenemeyen yayın çizgimiz bundan sonra da devam edecektir.

(H. Merkezi)

Kayıp yakınları kaybedenlerden hesap sorulmasını istedi

İnsan Hakları Savunucuları "Dünya Kayıplar Haftası" çerçevesinde Makine Mühendisleri Odasında bir panel düzenleyerek gözaltında kaybedilenlerin faillerinin bulunmasını ve sorumluların yargılanmasını istedi.

"Bir insan nasıl kaybedilir" konulu panele gözaltında kaybedilen Kenan Tekin'in avukatı Kamil Te-

kinsürek, 'Cumartesi Anneleri' kitabının yazarı Berat Günçikan, Uluslararası Gözaltı Kayıplarını Araştırma Örgütü (İCAD) Üyesi Ali Ocak, İHD Kayıp Komisyonu Sözcüsü Nimet Tanrıku ve çok sayıda kayıp yakını katıldı.

Açılış konuşmasını yapan İHD Kayıp Komisyonu Sözcüsü Nimet Tan-

rıku, şu ana kadar kendilerine 800'e yakın kayıp başvurusu yapıldığını, ama kayıtlara geçmeyen 2000'den fazla kayıp olduğunu söyledi.

Ağrı'da gözaltına alınarak kaybedilen Cemil Kırbayır'ın annesi Befun Kırbayır, "Ben 23 yıldır oğlumun yolunu gözlüyorum. Oğlumu canlı bekliyorum, hiç olmazsa ölüsü bulunsun" diyerek gözyaşlarını tutamadı. Kırbayır'ın ağabeyi Ali Kırbayır ise, kardeşinin akıbetini araştırmak için gittiği karakolda kardeşinin işkence yapılırken çığlıklarını duyduğunu söyleyerek "Onun izine bir daha rastlamadık. Annem 23 yıldır evden dışarı çıkmıyor. Ölene kadar yıkık evde Cemil'in gelmesini bekleyecek" diye konuştu.

Ferhat Tepe'nin annesi Zübeyde Tepe, çocuklarının kayıp olmadığını, devlet yetkililerinin çocuklarının nerede ve kimler tarafından öldürüldüğünü bildiğini belirterek;

"Oğlum Ferhat gözaltına alındıktan sonra Hazar Gölü'nde ölü bulundu. Cenazesini mezara götürdüğümüzde mezarlık çevresinde

oturan insanlar bize şaşırarak, 'Şimdiye kadar bir tek siz cenazenizle geldiniz. Birçoğu habersiz getirilip bu mezara gömülüyor' demişti" şeklinde yaşadıklarını ifade etti.

Türkiye'de birçok kişinin kaybedilmesi olayını gerçekleştirenlerin Newyork'ta özel uzmanlık eğitimi aldığı ifade eden İCAD üyesi Ali Ocak'ın ardından söz alan Kenan Tekin'in avukatı Kamil Tekinsürek ise, müvekkilinin 12 Eylül 1994'te Ankara'da emniyet güçlerinin yaptığı bir operasyonda gözaltına alındığını ve o gün bu gündür bir daha kendisinden haber alınmadığını belirtti.

Gazeteci Berat Günçikan ise, "Ben Cumartesi Annelerinin birçoğuyla görüştim ve yaşamlarını bir kitap haline getirdim. Türkiye'deki basın büyük bir bölümü devletin baskısına sessiz kalıp katillerden yana tavır sergiledi. Bir avuç basın ve basın mensubu ise ellerini vicdanlarına koyarak kayıp mağdurlarının seslerini bütün dünyaya duyurmaya çalıştı" diye konuştu.

(İstanbul)

"Bizi suçlayanlar kendi katliamlarını gizlemek istiyorlar"

17 Mayıs tarihli Zaman gazetesinde yer alan "Cezaevinde kalmaz raporu alıp 1 Mayıs'ta eylem yaptılar" başlıklı haberi protesto eden TAYAD'lı aileler Aksaray'da bulunan dernek binası

önünde sembolik idam sehpası kurduklar. Ölüm Orucu sonucu Wernicke-Korsakoff olan Ölüm Orucu gazilerinin de katıldığı eylemde

Yusuf Kemal Dinçer isimli kişinin boynuna idam ipi geçirilirken aileler de boyunlarına "Beni içerde tecrit ettiler, dışarda da tecrit etmek istiyorlar", "Yaşamımız suç", "Cep telefonu kullanmamız suç", "Arkadaşlarımızla birlikte olmamız suç" yazılı dövizleri astılar. Grup adına basın açıklaması yapan Gülten Özdemir, "Eğer 1 Mayıs'a katılmak suçsa, cep telefonu ile konuşmak suçsa kendimizi ihbar ediyoruz. Evet bunlarla uğraşıyoruz. 1

Mayıs'ta tecrite karşı direnişte şehit düşen arkadaşlarımızın fotoğraflarını, tabutlarını da taşıdık. Onlar için slogan da attık. Korsakoff hastasıyız. Yaşamlarımızın bazı kesitlerini hatırlamıyoruz. Vücut dengelerimiz bozuk ama hala bir beynimiz var. Niçin sakat kaldığımızı da biliyoruz. F Tipleri bir ölüm makinesi olmaktan çıksın istedik. Şimdi dışarda yaptığımız doğal ihtiyaçlarımız suç sayılıyor. Bir mitinge katılmanın önünde hiç yasal engel yoktur. Suç işleyen polistir, bu gazetedir. Bizi suçlayanlar, kendi katliamlarını, işkencelerini, tecritteki ölümleri gizlemek istiyorlar. Buradan tekrar söylüyoruz, yasal mitinglere katılmak suçsa, bunu yapmaya devam edeceğiz ve yasal haklarımızı koruyacağız. İstiyorsanız asın bizi." şeklinde konuştu. (İstanbul)

Mayıs'ta tecrite karşı direnişte şehit düşen arkadaşlarımızın fotoğraflarını, tabutlarını da taşıdık. Onlar için slogan da attık. Korsakoff hastasıyız. Yaşamlarımızın bazı kesitlerini hatırlamıyoruz. Vücut dengelerimiz bozuk ama hala bir beynimiz var. Niçin sakat kaldığımızı da biliyoruz. F Tipleri bir ölüm makinesi olmaktan çıksın istedik. Şimdi dışarda yaptığımız doğal ihtiyaçlarımız suç sayılıyor. Bir mitinge katılmanın önünde hiç yasal engel yoktur. Suç işleyen polistir, bu gazetedir. Bizi suçlayanlar, kendi katliamlarını, işkencelerini, tecritteki ölümleri gizlemek istiyorlar. Buradan tekrar söylüyoruz, yasal mitinglere katılmak suçsa, bunu yapmaya devam edeceğiz ve yasal haklarımızı koruyacağız. İstiyorsanız asın bizi." şeklinde konuştu. (İstanbul)

Şimdi dışarda yaptığımız doğal ihtiyaçlarımız suç sayılıyor. Bir mitinge katılmanın önünde hiç yasal engel yoktur. Suç işleyen polistir, bu gazetedir. Bizi suçlayanlar, kendi katliamlarını, işkencelerini, tecritteki ölümleri gizlemek istiyorlar. Buradan tekrar söylüyoruz, yasal mitinglere katılmak suçsa, bunu yapmaya devam edeceğiz ve yasal haklarımızı koruyacağız. İstiyorsanız asın bizi." şeklinde konuştu. (İstanbul)

İHD'LİLERE HAPİS CEZASI

F Tipi hapisanelere karşı sürdürülen ölüm oruçlarının sona ermesi ve tutsaklarla dialog kurulması için İHD'lilerin yaptığı basın açıklaması İHD'lilere 1.5 yıl hapis cezası getirdi. İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi konuyla ilgili bir açıklama yaparak "Cezalara rağmen mücadeleden vazgeçmeyeceğiz" dedi.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nde yapılan basın toplantısına ceza alan İHD'lilerin yanı sıra

aralarında gazeteci Ragıp Zarakolu'nun da bulunduğu bir grup aydın katıldı. Toplantıda konuşan İHD İstanbul Şube Başkanı Kiraz Biçici, F Tipi Hapishanelerin yapımının durdurulması için 22 Nisan 2000'de Sultanahmet'te yapılan basın açıklamasına katılan 35 İHD üyesinin 1 yıl 6'şar ay hapis cezasına çarptırıldığını söyledi.

Ceza alan İHD üyelerinden Yeliz Saygıner de, bir açıklama yaparak kendilerinin henüz F Tipleri faaliyete

geçmeden yaşanacak faciaların engellenmesi için basın açıklaması yapmak istediklerini hatırlattı. Saygıner ayrıca; "Aradan geçen sürede hapisanelerde katliam yapıldı, onlarca insan yaşamını yitirdi. F Tipi hapisanelere geçildi, bununla da yetinilmedi. Bugün 'Yüksek Güvenlikli Hapishaneler'den söz ediliyor. Bütün bu olayların yaşanmasını istemediğimiz için aradan uzun bir zaman geçmesine rağmen bize ceza verilmesi Türkiye'nin nerede olduğunu gösteriyor. Bu çok gü-

lünç bir durumdur." dedi.

İHD'lilere destek olmak için toplantıya katılan Gazeteci-Yazar Ragıp Zarakolu da Türkiye ve dünya kamuoyuyla alay edildiğini söyleyerek; "AB'ye uyum süreciyle birlikte anti-demokratik uygulamalar daha da arttı. Dernek baskınları, kitap toplatmaları, düşünce kısıtlamaları giderek yoğunlaşıyor. Türkiye'yi hükümet mi yoksa karanlık bir güç mü yönetiyor. Bunu artık bilmeliyiz" dedi.

(İstanbul)

MKP Kongresi ve dibe vuran tasfiyeciliğin son çırpınışı!-3

Proletarya Partisi'nin tarihi, iki çizgi mücadelesi silahını kullanma yerine, hizipçiliği, klikçiliği, tasfiyeciliği tercih edenlerle arasına set çekme tarihidir.

MKP TASFİYECİLİĞİNİN TARİHSEL KÖKLERİ

Proletarya Partisi'nin tarihi çok yönlü mücadeleleri içeren bir tarihtir. Elbette ki iktidar mücadelesi veren bir parti olarak düşmana karşı iktidar mücadelesi asli bir görevdir. Ama **Proletarya Partisi tarihi aynı zamanda iki çizgi mücadelesi tarihidir.** Proletarya Partisi tarihi canlı örneklerle doludur. Marksist Leninist Maoist parti normlarının, demokratik-merkeziyetçilik, iki çizgi mücadelesinin işletildiği bir parti tarihidir. Ve yine Proletarya Partisi tarihi gerek içte gerek dışta partiyi hedef alan ve revizyonizme, oportünizme, darbeciliğe, tasfiyeciliğe vb. her türden akımlara karşı mücadele tarihidir.

Ama MKP bunu göremiyor. Göremediği gibi Proletarya Partisinin geçmişini karalıyor ve saldırıyor. Kendisiyle aynı zeminde hareket eden diğer tasfiyecilerle bir mevzide buluşuyor. Kronolojik olarak kendisi ve diğer tasfiyecilerin de parti içinde çıkmasından ve söylemde "Maoizm", "TKP/ML"nin çizgisini savunduklarından yola çıkıyor. Kitlelerin geri duygularına yönelik popülist söylemlerle, tasfiyeci blokun partiye karşı saldırısını eskiden olduğu gibi yine aklınca gizleme aymazlığına düşüyor. Ama boşuna! Parti tarihi DABK-Darbeci, 2. MK(Komün), Maoist-Merkez, Kavga Kaçkını Güruhu yadsımış, partiyi lav etmeye çalışan bu güçlere karşı mücadele ederek mahkum etmiş bir tarihtir. **Parti tarihi, tüm yetmezliklerine ve eksikliklerine rağmen, tasfiyecilerle uzlaşma, önünde secde etme tarihi değil, tersine bunların ipliğini pazara çıkarma, çürütme, mahkum etme tarihidir.** Proletaryanın demokratik merkeziyetçilik esasına dayanan normlarını sindiremeyenleri partiden arındırma tarihidir. Ve yine Proletarya Partisi'nin tarihi, iki çizgi mücadelesi silahını kullanma yerine, hizipçiliği, klikçiliği tasfiyeciliği tercih edenlerle arasına set çekme tarihidir.

Görüldüğü gibi MKP Kongresi gerçeğe ilgisi olmayan şaibelerle, çarpıtmalara dayalı tahrifatlardan oluşan bir jargonla Proletarya Partisi'ni karşısına alırken, beslendiği DABK Darbeci çizgisiyle kamufleje yönelik "birlik" çağrılarıyla da tekrar Proletarya Partisi'ne nüfuz etmek istemektedir. Oysa Proletarya Partisi geçmişte yaşadığı olumsuzluklardan da bu tasfiyeci güçlerle arasına derin ideolojik sınırlar çekmiştir.

Bu durum günümüzde tasfiyeciliğin hafife alınması anlamına gelmemelidir. Çünkü günümüzde tasfiyeciliğin her türlü versiyonunun güçlü bir zemini vardır.

Emperyalistler arası talan ve yağma kavgasında Rus Sosyal Emperyalizminin teslimiyet bayrağı çekmesi, başta uluslararası mali sermaye ve modern revizyonizm olmak üzere, tüm karşı-devrimci cenahın estirdiği tasfiyecilik rüzgarı bilindiği gibi

Maoist parti ve yapıların dışında diğer politik örgütlenmeleri büyük ölçüde etkisi altına aldı. Proletarya Partisi, üzerinde yükseldiği Marksist Leninist Maoist hatta sebat etti. Daha çok reformizm ve düzen içi hareketler şeklinde gözüken tasfiyecilikle arasındaki nitel sınırı korudu. Sınıfın güzergahında ısrar etti. Ama daha çok ulusal kökenli hareketlerin tasfiyeciliğin manyetik alanına girmesi dünya çapında kaotik bir atmosfer yarattı. **Bu kaotik süreç Proletarya Partisi ve kardeş Marksist-Leninist-Maoist partiler dışında tasfiyeciliğin damgasını vurduğu güçlü bir zemin oluşturdu.** Proletarya Partisi içinde tasfiyecilik egemen olamamıştır. Partiyi ele geçirememiştir. Lakin içte belli etkileri olmuş, parti içinde hasarlar yaratmıştır.

Bu belirlemeyi 7. Oturumunda parti iradesi söyle tespit etmiştir: *"Genel olarak yaşanan tasfiyecilik partimizin bu sürecinde önemli derecede etkili olmuştur. Devrimci saflarda ve partimizde de tasfiyecilik, emperyalizmin dünya çapında vurduğu çok yönlü saldırılar ve doğrultuda Türk hakim sınıflarının basıncı altında umutsuzluğa, yıkıma kapılan küçük burjuva kararsızlığı olarak ortaya çıktı. Küçük burjuva tabakalardan partimize gelen, parti tarafından yeterince dönüştürülemeyen unsurlar, ideolojik, siyasi tasfiyecilikle, parti ve örgüt tasfiyeciliğine savruldu- lar."* Bu süreçte Proletarya Partisi içinden çıkan bu unsurlar yılgnlık ve karamsarlığa, hatta kendilerinden çok şeyler beklenen bazı önder unsurlar beklentilere cevap veremediler. O malum rüzgara kapıldılar.

Geleceğe, partiye, devrime olan inançlarını yitirdiler. Parti çizgisini "eleştiri modasına" kapıldılar, sağa sola savruldu- lar.

Elbette ki tasfiyeci rüzgara kapılma ve savrulma salt bireysel boyutla sınırlı de- ğildi. Tasfiyeciliğin parti içine nüfuz et-

fiyeci çizgisini egemen kılar. Bu anlamda kendi örgüt anlayışıyla hareket eder ama proleter örgütü reddeder. Onunla uyumsuz dolayısıyla partinin varlığını reddedenler, çok "partici" de kesilse parti karşıtlığını sürdürürler.

MKP, tasfiyeciliğinin Proletarya Partisi'ne karşı oynadığı rol de budur. Her ne kadar "yeni-tasfiyecilik" olarak ortaya çıksa da tarihsel olarak Proletarya Partisi için yeni değildir. **Tarihsel kökleri 1987'de parti iradesine kendilerini dayatan DABK tasfiyeciliğine kadar uzanıyor.** Bilindiği gibi DABK, bir komünist partisinin işleyişinde temel ilke olan demokratik-merkeziyetçik ilkesini çiğnemiş, partiye cepheden bayrak açarak kendi merkeziyetçiliğini dayatmıştır. Salt askeri bakış açısıyla hareket etmiş, demokratik merkeziyetçiliğin Maoist yorumu olan iki çizgi mücadelesinden de ne kadar muaf olduğunu göstermiştir. Ellerinde bulundukları partinin silahlarını partiye dayatmak mantalitesiyle hareket etmişlerdir. DABK'ın örgüt işleyişi buydu. Onların örgüt işleyişine ve sosyal pratiğine damgasını vuran salt askeri bakış açısı her şeye kadirdir. Açık ki, bu anlayış Marksist Leninist Maoist bir partinin işleyişinden, örgüt politikasından öz ve nitelik olarak çok farklıdır. Bu çizgi proletarya örgütünü nitel olarak anti-proleter bir rotaya sokmak demektir. Komünist partisinin örgüt normlarını tasfiye edip salt askeri bakış açısının egemen olduğu bir yörüngeye sokmak demektir. **Silahları parti çizgisinin kumandasında kullanmak yerine, kendi dar-bölgesel klik çıkarları doğrultusunda kullanan bir pratiğe yön veren çizgi, doğal olarak Marksist-Leninist-Maoist değildir.** Salt askeri bakış açısının ve dogmatizmin kesiştiği bu çizgi, örgütü ideolojik-politik-askeri-örgütsel olarak tasfiye eden bir çizgidir. **Bu çizgiye kır küçük burjuvazisinin sınıf karakteri damgasını vurmuştur.**

DABK'ın örgüt işleyişi ve örgüt kültürü de elbette ki Narodnik çizginin Türkiye övgülündeki sınıf yapısından besleniyordu. Bizzat MKP kongre belgelerinde bile sıkça itiraf edilmiştir. "Demokrasi kültüründen yoksun Maoist parti içi demokrasi anlayışını bütün kötülüklerin anası olarak belirleyen bir anlayışın kır küçük burjuvazisinin yarı-lümpen ve feodal kültürünü, onun yıkıcı ve dağıtıcı yanını törpülemesi, dahası onu proleterleştirmesi beklenemez. Bu başarısızlığı için küçük burjuvazinin örgüt içi ilişkilerdeki yıkıcı tarzı bir çizgi halinde partiye hakim olmuştu. Bu DABK kanadında daha da boyutlu bir hal almıştı.

MKP Darbeci çizgiyi objektif değerlendirmiyor. Parti sürecinin ta başından beri nasıl objektif değerlendirmiyorsa, DABK sürecini de objektif değerlendirmiyor. Bir farkla! DABK'tan önceki tarihi inkar edip karalarken, DABK ve Darbe sonrasını da tahrif edip süreci aklamaktadır.

mesi parti içinde de bazı tasfiyeci gruplara zemin yarattı. Bu süreçte Proletarya Partisi içinde çıkan tasfiyeci gruplar, partiyi ideolojik-politik güzergahından çekip, küçük burjuvazinin çeşitli versiyonlarının damgasını vurduğu anti-MLM güzergaha çekmek istediler. **Tasfiyeciliğin özü geniş anlamda partiyi yok etme, feshetme, lağvetme ve düzen içi akımlara dönüştürmektir. İdeolojik olarak içini boşaltmak, reformist, ekonomist çizgilerle içini doldurmaktır.** Tasfiyeciliğin dar anlamdaki biçimi politik olarak partiyi düzen içinde tutar ama ideolojik olarak onun proleter içeriğini boşaltır. Sistemleşmiş oportünist-tasfiyeci zemine sokar. Örgüt politikasını da aynı zemine sokar. Politik olarak küçük burjuvazinin devrimci mevzilerinde dursa da, ideolojik olarak proletaryadan kopar ve küçük burjuvazinin tas-

Böylesi bir parti ortamında ve parti içi ilişkilerin dejenere edildiği bir örgütsel işleyişte sınıfa yabancı her türden düşünce akımının ve kişiliğin yanı sıra karşı devrimci unsurların da parti içerisinde boy vermesi ve uzun süre varlığını devam ettirebilmesi anlaşılabilir değildir.” (MKP Kongre Belgeleri)

Kır küçük burjuvazisinin ifade edilen kültürü açıktır ki proletaryanın parti kültürü değildir. Parti işleyiş de elbette ki farklı olamazdı. Elbette ki bir örgüt işleyişleri söz konusudur. Kendi sınıf yapılarına ve üzerinde yükseldikleri dogmatik-salt askeri bakış açısına tekabül eden bir örgüt hukuku vardır. Ama bu hukuk proletaryanın hukuku değildir.

“Bu kültürün tarihsel kökeni eskiye dayanmakla birlikte esas olarak 1986-1987 yıllarında partinin gündemine sokulmuş ve sonrasında ise bir çizgi halinde sürdürülmüştür.” (agy) Bu kendisini parti içi ilişkilerde de göstermiştir. Öyle ki DABK’ın **örgüt anlayışında kuralızsızlık kural halini almıştır**. Proleter bir partinin normlarından öz olarak yabancı bir işleyiş söz konusu olmuştur. Öyle ki, “ne üyeler ne de aday üyeler doğru-dürüst bir eğitimden geçirilmeyen adeta birer naylon üye şeklinde partiye alınıyordu.” (abç), (agy) Hile ve entrikaya dayalı bir işleyişin hakim olduğu bir örgütün Proletarya Partisi’nin geleneklerinden ne kadar uzak olduğu herhalde açıktır. Dolayısıyla lafzını yaptıkları Proletarya Partisi’nden aynı ölçüde uzak bir zeminde durdukları da açıktır....

Kitle çizgileri de mevcut niteliklerine göre şekillenmişti. “Savaşçılardan ve kitleden öğrenme anlayışı ve pratiği oldukça zayıftı. Kitleler küçümsenmekte ve dikkate alınmamakta; DABK kanadı kitle çizgisi noktasında oldukça savrulmuş, parti tarihindeki en olumsuz kitle çizgisine sahipti. Halkla ilişkilerindeki sektör tarzı, halkla yapılan tartışmalarda olsun kitleden gelen eleştiriler ve önerileri dinleme ve onlardan öğrenme noktasında olsun çok sert yaklaşımlarla ve kitlelerin eleştirilerinin bastırılması şeklinde kendisini gösteriyordu. Halka karşı alçak gönüllü olma, halkı sonuna kadar dinleme sabrını gösterme, olumlu eleştirilerini kabul edip özeleştirme verme tavrı DABK kanadında yok gibiydi. Kitlelere dayanma, onları ikna, eğitim, değiştirip dönüştürme çizgisi değil zor ve korkuya dayalı bir egemenlik kurma çizgisi işleniyordu.” (agy) Kitlelere dayanmayan kemikleşmiş bu çizgi, açıktır ki “devrim kitlelerin eseridir” şiarıyla hareket edemez. Kitlelere devrimde önderlik rolünü oynayamaz.

Tasfiyeciliğin vardığı boyutu kongre belgelerinde “parti ortamı o kadar kaosu bir hale getirilmişti ki devrimci ile karşı devrimciyi ayırt edebilmek çok kolay değildi” (agy) şeklinde belirtilmesi DABK döneminin tasfiyeciliğinin tanımlanmasındaki ürkütücü boyutu ifade etmektedir. **DABK’ta bu çizgi sistemleşmiştir. Sonraki pratiğine de bu anlayış yön vermiştir. 1994 Darbesini yapanlar da bu çizgiden beslenmişlerdir. Darbeci çizgi, DABK çizgisinin devamıdır.** Geçici Birleşik Merkez Komitesi (GBMK) döneminde olsun, 5. Konferans ve sonrasında olsun, tasfiyeciliğin her aşamasında DABK ve Darbecilik aynı karakteristik motiflerle ortaya çıkmışlardır. Proleter parti ve proleter parti birliği anlayışını kavramayan DABK zihniyeti GBMK döneminde de partiyeye karşı aynı tutumları beslemiştir. Devamlı ben merkezci ve kendini dayatan tavırlar içine girmeyi, GBMK’da kendine bir ayrıcalık olarak görmüştür. Silahları klik çıkarları uğruna partiye dayatan savaş

ağaları bu dönemde de aynı tutumlarla hareket etmişlerdir.

MKP Darbeci çizgiyi objektif değerlendirmiyor. Parti sürecinin ta başından beri nasıl objektif değerlendirmiyorsa, DABK sürecini de objektif değerlendirmiyor. Bir farkla! DABK’tan önceki tarihi inkar edip karalarken, DABK ve Darbe sonrasında da tahrif edip süreci aklamaktadır. Sözde geçmiş değerlendirmesi adı altında DABK’a ve Darbeciliğe yön veren pratiğin ardındaki çizgiyi gizlemeye çalışmaktadır. Tasfiyecilik; görüldüğü gibi Marksist-Leninist-Maoist süreci karalarken, tasfiyeci süreci akla-

Proletarya Partisi kendisini arkadan hançerleyen DABK darbeciliğine karşı gerçek parti birliğini tekrar sağlayarak sorumluluğunu yerine getirmiştir. Evet, Proletarya Partisi’nin bu sorumluluğu olmuştur. Bu sorumluluk, parti normları doğrultusunda parti iradesinin DABK darbeciliğine karşı duruşu şeklinde gelişmiştir.

BÜTÜN PARTİ ÜYELERİNE VE ASKERİ KOMİSYON’UN
2. TOPLANTI RAPORU’NA EK

Lordlar kamarası ve şovalyeleri

28 ARALIK 1993
(Sİ) ASKERİ KOMİSYON ÜYESİ

maktadır. Karalama-aklama mantığıyla hareket ediyorlar. Tabi ki birbirine taban tabana zıt olan bu rolleri oynarken, ona yön veren idealist dünya görüşünün yörüngesinde hareket ediyorlar.

Bu süreçleri çarpıtmalarla tüm günahları kişilere yüklemekte, parti tarihinin **en cüretkar tasfiyeci hareketini** meşrulaştırmaktadırlar. Darbeciliği, tasfiyeciliği kişilere mal ederek, bunun bir çizgi sorunu olduğu gerçeğini gizlemek istemektedirler. MKP, işi olduğu bittiye getirerek kişilerin üzerinden sorunu kapatmak istiyor. DABK-Darbe sürecini değerlendiren tasfiyecilikte oynadığı sorumluluğun hesabını vermektan kaçınıyor. Bu kaygıyla hareket ediyor. Getirdiği “eleştirilerde” bu kaygı kendisini ele veriyor. Öyle ki darbe-tasfiye sürecini değerlendirirken sağır sultanın bile haberdar olduğu ve kendisi için kambur oluşturan malum kültürüne, işleyişine, kitle çizgisine vb. ilişkin Maoizm kisvesiyle bile gizleyemediği bazı kararlarını “eleştirir” görüntüsü altında üzerinden atarak, sırtındaki kamburdan kurtulmak istiyor. Ama kamburun üzerinde yükseldiği çizgiyi net tanımlamıyor. Ve en önemlisi yine Darbe eylemine dek varan kendilerinin de yer

aldığı ideolojik-politik hattın adını koymuyorlar. Koymadıkları gibi tasfiyeciliğin üzerine külemeye çalışıyorlar.

Ve sonuçta MKP, her şeyi kişilerin “kötü niyetlerine” bağlıyor. Olayları çarpıtıp, şaibeler yaratıp karalamaya gidip, kişileri teşhir ederek sonuçta “SB ve OPO kliği” adı altında sürecin günahlarını sözde Proletarya Partisi’ne çıkarıyorlar! SB’nin kendince “kötü niyetli” sekreterine ve onun “etrafındaki kliğe faturayı çıkarıyor”! Oysa DABK tasfiyeciliği parti ilkelerini 5. Konferans’tan hemen sonra çığnemiş, parti iradesini karşısına almıştır. O çokça sözü edilen ticaret işini partiye açmış ve teşhirde malzeme olarak kullanmıştır. İkelere göre hareket etmemiş; DABK tasfiyeciliği iki başlı örgüt anlayışıyla, örgüt içinde örgüt mantığıyla parti iradesine tavr almıştır. Hem de 5. Konferans’tan 3-4 ay sonra.... “AK kliği ise 1993 Eylül-Ekim arasında yaptığı toplantının raporunda açıktan açığa SB’yi teşhir ediyor ve orduya hedef gösteriyordu. Bunu da ‘Yaşasın İbrahim Kaypakkaya Düşüncesi’ şiarı ile süsleyerek yapıyordu. AK bununla yetinmemiş, AK raporuna ekledikleri ek bir yazı ile kirli işi partiye açmıştı. “**Lordlar Kamarası ve Şovalyeleri**” başlıklı bu yazı, bardağı taşıran son damla olmuştur. Aralık 1993’de yayınlanan bu yazı alt organlara indirilince kaos, klik başlarından partinin tümüne yayılmış oldu”. (MKP Kongre Belgeleri)

Görüldüğü gibi darbe önceden böyle örgütlenmeye başlanmıştır. Yoksa 17’sinden 18’ine aniden olan bir olay değildir. Ve yine bu darbe süreci kişi-

en vahim yanı ise AK sekreteri olan NT’nin SB üyesi olmasına karşın SB’nin işlerini daha da zorlaştırması idi. Ona yardımcı olmak yerine SB’nin faaliyetlerini engellemek için özel çaba sarf ediyordu. (abç) **Daha sonra değineceğimiz gibi bir yandan NT’nin başını çektiği AK kliği, öte yandan ise HH’nin başını çektiği klik 1993 sonbaharından sonra gizliden gizliye hizipçi faaliyetlerini daha da artırdılar.”** (MKP Kongre Belgeleri)

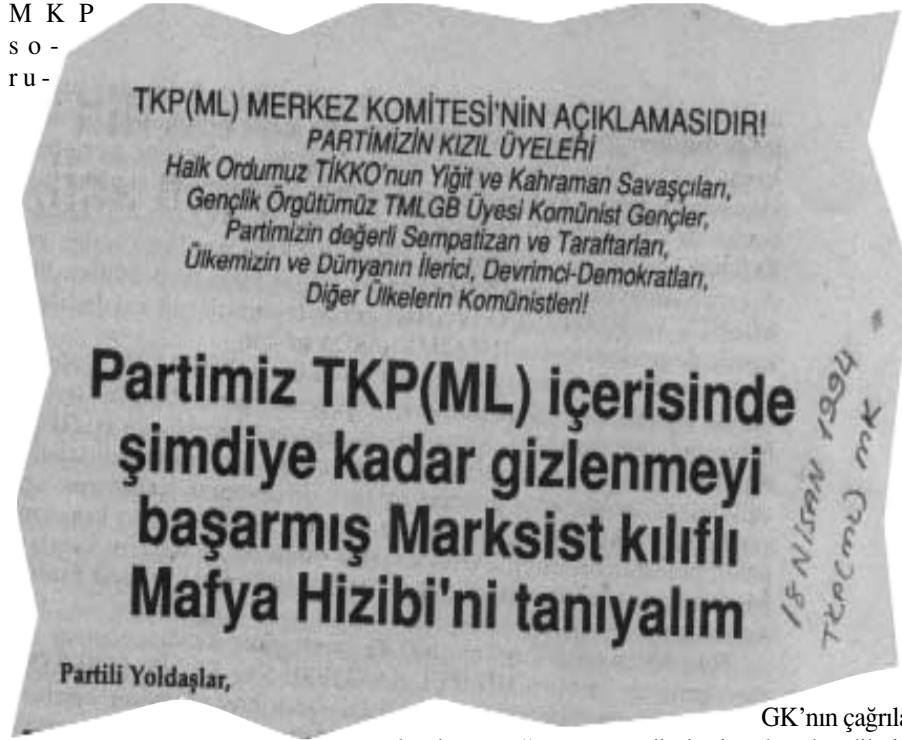
Bir taraftan “SB’ye zorluk çıkaran NT” deniliyor. Nedir bu zorluk? Niçin zorluk çıkarıyor? Aralarında çelişki nedir?... Öz-eleştirel gibi görünen “itiraf”, ama gerçekte kişiler arasındaki ihtilaf ve klik çekişmesiyle sorunu sözde açıklıyorlar! Bu hizip faaliyetleri olurken MK üyeleri, yönetici organlar vb. organlar parti dışında mı? Bunların tavrı ne olmuştur? Nasıl bir duruş göstermişlerdir? Bizim için açık olan bu soruların yanıtını tasfiyecilik vermiyor. **O gelişmelere yön veren çizgiyle uğraşmıyor. Oysa her pratik hareket mutlaka bir çizgiye tekabül eder.** Her harekete yön veren, kumanda eden bir ideolojik-politik düşünce sistematiğidir. MKP materyalist dünya görüşünden yoksun olduğu için kendi öncellerinin bizzat birinci derecede rol aldığı darbenin örgütlenmesindeki tarihi nesnel ele almaktan uzaktır. İdealist kurgularla hareket ederek, bir kez daha metafiziğe tenezzül ediyorlar. Aynı yöntemle partinin tarihine karşı çalan tasfiyecilik, bu kez kendi tarihini açıklıyor. Tasfiyeciliğin sloganı “Marksist-Leninist-Maoist tarihi inkar etme, karalama; darbeci-tasfiyeci tarihi aklama” olarak kendisini gösteriyor.

Öyle ki onlar bir yere kadar “ajan” NT’yi de aklıyorlar. Kendilerince darbe örgütlenmesini kişiler şahsındaki hizipler mücadelesi olarak gösterip SB sekreterini öne “çıkıyorlar.” NT’ye tali rol biçiyorlar “**Sonuç olarak ayrılığın esas sorumlusu HH ve denetimindeki OPO kliğiyken, sol sektör tasfiyeci AK kliği de ikinci dereceden rol oynamıştır.**” (abç) Kongre belgelerinde bu anlamda “ajan” NT’yi bile bir yere kadar aklamaktadırlar. Partiyi bölmek gibi düşmanın görevini icra eden “ajan” NT’nin aklanmasına da ihtiyaç duyuyorlar. Çünkü “ajan” NT’nin peşinden sözü edilen süreçte tıptış tıptış gidenler, kendi sorumluluklarını sorgulayacak ve deşifre edecek parti hukukundan ve etik anlayıştan yoksundurlar. “**İkinci Kaypakkaya**” dedikleri bir “ajan”ın her eylemine parmak basanlar, kendilerini ve oynadıkları rolü yargılama cüretine sahip değillerdir. Parti tarihinin yarısını aşan bir süreçte tasfiyeci kulvarda kalanlardan Marksist-Leninist-Maoist’lere has bir davranış beklenemez. Aksine partiyi yadsıyan, hedef alan eylemlerini sıradan bir ayrılıkmış gibi gösterip, bunu da HH’nin şahsına mal edip partili yoldaşlara yükleyip darbeyi de inkar etmektedirler.

Sorumluluğu bir “ajan”da değil, parti iradesinden yana, parti bölünmesin diye tavrı koyanlara mal ediyorlar. Çünkü bilindiği gibi **darbeye karşı tavrı tek tek kişilerin tavrı değildi. Darbeci-tasfiyeciliğe karşı genel bir parti iradesinin tavrı idi. Parti hukuku ve parti tüzüğüne göre hareket eden, bütünü ifade eden, partiye ve gerçek parti birliğine sahip çıkan, ideolojik birlik temelinde nitel bir hareketti.** Aylar öncesinden sinisce planlanmış bir darbeye karşı, ancak **parti ruhuyla donanmış olanlar** tavrı koyabilirler. Nitekim Proletarya Partisi bu ruhla, kolektif bir iradeyle parti karşıtı güçlere

karşı Marksist-Leninist-Maoist normların emrettiği bir mevzide partiye sahip çıkmışlardır. **Bu bir ayrılık değildir! Hele hele parti iradesinin sorumlu gösterildiği bir ayrılık değildir. Tasfiyeci bir darbeye karşı parti iradesinin tüzük ve işleyiş doğrultusunda ki Marksist-Leninist-Maoist bir duruştur.**

M K P
s o -
r u -

nu böyle koymuyor. Sorunu çarpıtıyor ve kendi darbeci rollerini gizleyerek Marksist Leninist Maoist'leri sorumlu tutan bir ayrılık olarak lanse ediyor.

İdeolojik temeli olmayan bir birliğe gitmekle Proletarya Partisi yanlış bir adım atmıştı. Proletarya Partisi yaşadığı acı tecrübe sonucu bunu görebildi. Elbette ki bu birlik Proletarya Partisi'ne zarar vermiştir, pahalıya mal olmuştur. Sonunda ayrıların ayrılarla bir olamayacağı bir birlik ve sonucunda gelen darbeye karşı parti tekrar tasfiyeci klikle arasına örgütsel hattını çekmiştir.

Biz bunları açıklıkla söylüyoruz. Ama MKP tarihi burada da çarpıtıp, darbeyi Marksist-Leninist-Maoist'lerin ayrılığıymış gibi gösteriyor. Üstelik Marksist-Leninist-Maoist'leri suçlayarak darbecilik üzerine küllüyor, meşrulaştırıyor. Oysa parti tüzüğü her türlü hizipçiliğe, darbeye, klikçiliğe vb. partiye cepheden bayrak açan pratik tutumlara tavrı içermektedir. Elbette ki partinin bu ilkesini içselleştirenler partinin emrettiği ilkeler doğrultusunda, parti düşmanı pratiklere karşı duruş sergileyebilirler. Proletarya Partisi kendisini arkadan hançerleyen DABK darbecilikine karşı gerçek parti birliğini tekrar sağlayarak sorumluluğunu yerine getirmiştir. Evet, Proletarya Partisi'nin bu sorumluluğu olmuştur. Bu sorumluluk, parti normları doğrultusunda parti iradesinin DABK darbecilikine karşı duruşu şeklinde gelişmiştir. Yoksa bu tasfiyecilerin iddia ettiği gibi Marksist Leninist Maoist'lerin masum ve gereksiz bölünmesi değildir. MKP darbeyi bölünmeymiş gibi göstermekte ve darbedeki suçunu gözlerden irak tutmaktadır. Ardından da birlik çağrılarını yapmakta... Kısacası darbede oynadığı rolü ve sorumluluğu inkar etmekte, ardından da oportünist kılıflarla tarihi bir kez daha çarpıtmaktadır.

Partiye karşı planlı darbe örgütleyenler açıktır ki partiyi yadsırlar. Proletaryanın sınıf normlarına uygun işleyiş çığnerler, kır küçük burjuvazisinin yarı-lümpen, anarşik yeri geldi mi komploculuğa, darbecilik dayanan karakteristik özelliklerine sahip olan-

lar, açıktır ki proletarya ve partisine, ilkelerine yabancıdırlar. Yabancı oldukları ilkeleri uygulamazlar. Nitekim DABK'ta proleter bir partinin ilkelerine göre değil, kendi bilinen o malum "ilke"lerine göre hareket etmiştir. Ama yeri geldi mi de bol bol "ilke"lerden bahsetmektedir. Özellikle OPO'nun, AK ve

GK'nın çağrılarını "uymamasını" eleştirmekte, kendilerince parti ilkelerine aykırı hareket ettiğini ve "ayrılığa" neden olduğunu vurguluyorlar. Oysa ilkeleri çiğneyen DABK kökenli MK üyeleri, AK ve GK gibi yönetici organlardır. OPK kararlarını çiğnemiş klikçi faaliyetler ve teşhire yönelik kampanyalar yürütmüşlerdir. OPO kendi biriminde bu faaliyetler açığa çıktığında yazdığı yazı ile durumu partiye bildirmiştir. DABK Hizbi giderek OPO'dan rahatsız olmuş onu sindirmek, baskı altına almak, tasfiyeciliği turmandırmak istemiştir. Nitekim darbenin öngünlerinde AK sekreteri NT imzasıyla OPO'ya gönderilen talimatta da bu kendisini göstermektedir. **"Bu sorumluluk-tan dolayı, söz konusu Ordu Parti Organının hizipçi ve bölücü, grupçu faaliyeti partiyeye daha büyük zarar vermemesi için Askeri Komisyon adına organımızın dondurulduğunu ve bu soruşturma sonuçlanana kadar, görevini iptal edip denetimindeki birlikle birlikte belirlenen yere acilen gelmesini istiyoruz. Bu bir talimattır 01.04.1994 TKP(ML) Askeri Komisyon Sekreteri"** (MKP Kongre Belgeleri) görüldüğü gibi AK sekreteri imzasıyla OPO'nun dondurulduğu ve resmen kendilerine gelip teslim olunması istenmektedir. **Benzeri bir çağrıyı hemen ardından Genel Komutanlık (GK) da yapmıştır. Bu sefer çağrı salt OPO'ya değil, tüm partiyedir. "AK sekreterliğinin notundan kısa bir süre sonra Genel Komutanlık da HH'nin denetiminde bulunan OPO ve Ordu güçlerine çağrı yapmış ve belirlenen tarihte, belirlenen yerde olmasının talimatını vermiştir. (abç)**

AK sekreterinin verdiği talimatla ve aldığı dondurma kararıyla yetkisini aştığı ve yetkisini kötüye kullandığı ve bütün Askeri Komisyon üyelerinin görüşleri almadan darbeyi bir şekilde böyle bir yetki kullandığı açıktır." (agy) Bu ultimatoma GK'ca salt OPO'yla sınırlı olmayıp "HH ve denetimindeki OPO ve tüm Ordu güçlerine" yöneliktir. Yani bir bütün olarak partiye karşıdır. Açıkçası parti darbeye silahsızlandırılıp, teslim alınıp tasfiyeciliğin egemenliği hedeflen-

mektedir.

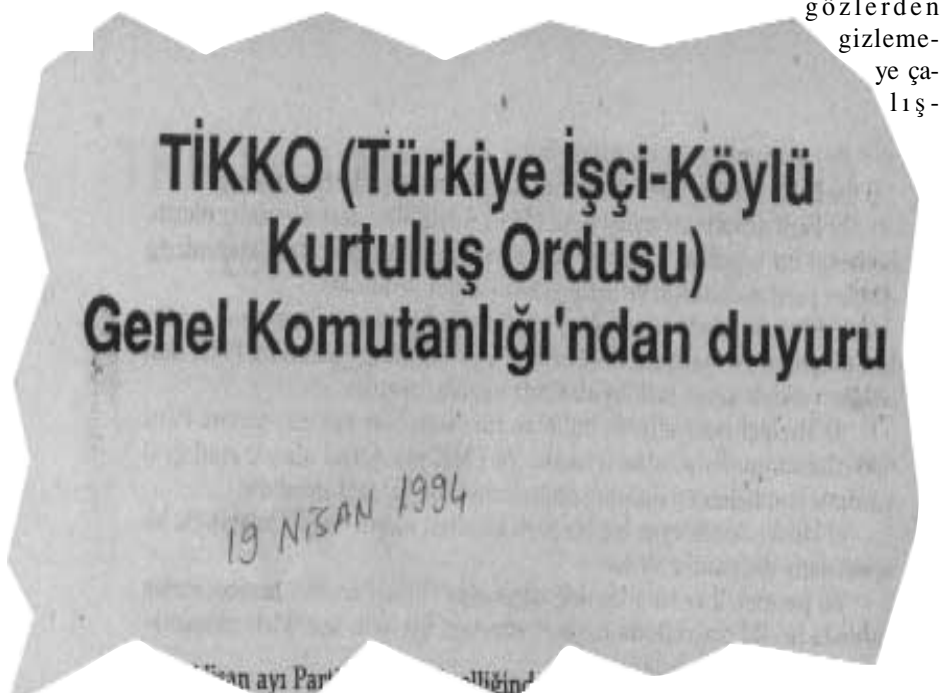
MKP aynı içerikte iki ultimatoma AK sekreteri imzalı olanı "yanlış", GK imzalı olanı ise doğru bulmaktadır. Bu sefer "ilke"leri sözde hatırlıyor, demokratik merkezîyetçilikten dem vuruyor. **"Ancak genel komutanlığın çağrısına, talimatına uymamak açıkça merkezîyetçiliğini tanımamaktadır."** (abç) (agy) Burada ilkeci kesilen MKP, oportünist takiyeye başvuruyor ve kendi malum ilkelerini devreye sokuyor. AK sekreteri imzalı bildiriye sekreterin kendi yetkisini kötüye kullandığı gerekçesiyle yanlış bulunurken, aynı içerikli GK'nın çağrısı doğru bulunuyor. Peki, GK'nın yetkisi partinin üstünde midir? **GK'nın çağrısı salt OPO'yla sınırlı değil darbeyi tasfiyeciliğe karşı duran partiye yöneliktir.** GK hangi yetkiyle parti iradesine böyle tehdit ve ultimatoma bulunmaktadır? GK'nın partiye karşı kendisini dayatması parti hukukuna aykırı değil midir? Gerçekte aynı içerikte GK'nın, hem de partiye yönelik talimatı doğru, AK sekreteri imzalı talimat yanlış değerlendirilirken, MKP darbe eylemini gizliyor. Akıllarınca sorumluluklarını "ajan" ilan ettikleri NT'ye yükliyorlar. Vur abalya mantığıyla her şeyi "ajan"a bindirip kendilerini temize çıkıyorlar. Ancak az önce de değindiğimiz gibi bunu da beceremiyorlar. Bir yanda parti güçlerinin "ayrılığında" bahsedenler, bu "ayrılığın" esas sorumlusunu HH ilan edip, "ajan" ilan ettikleri NT'nin sorumluluğunu tali plana indirmek zorunda kalıyorlar. **Bu garip "çelişkiye" düşmelerinin esas nedeni bugün bu kararları alanların o dönem darbe-tasfiyecilikte kendi rollerini gizleme çabasından kaynaklanmaktadır.** Yeni tasfiyeci baylarımızın "ajan" ilan ettikleri bir kişiyi böylesine can sipere korumalarının başka ne anlamı olabilir ki!

Çünkü MK içindeki darbeyi kadrolar ve AK, GK gibi yönetici organlar ile NT o dönem bir birliktelik içinde hareket etmişlerdir. O dönemin "İkinci Kaypakaya"sının peşine takılanlar, darbe eyleminin tüm günahlarını bu sefer "ajan" NT'ye mal etmektedirler. Oysa "ajan" NT ve dönemin darbe örgütleyicileri 6-7 aylık darbe süresince bölgede birliktedirler. Daha baştan 5. Konferans (1. OPK) kararını tanımadılar, parti iradesini çiğnediler. Klik faaliyetlerini, teşhirleri birlikte örgütlediler. Partili yoldaşları birlikte taciz ettiler, birlikte provoke ettiler. Ve gi-

mesine hız verdiler. AK, GK imzalı çağrılarla ve en sonu 18 Nisan tarihli 6 darbeyi MK üyesinin imzalı bildiriyle tüm silah ve mal varlığıyla partiye adeta "teslim ol çağrısı yaptılar" sonra da kalkıp GK imzalı çağrıya uyulmamıştır diyerek parti hukukçusu kesiliyorlar. Oysa GK'nın o çağrısı darbe uygulamasının bir parçasıdır. AK'nın çağrısı gibi, 18 Nisan bildirisi gibi... Eylül-Ekim ayından itibaren parti iradesine bayrak açan ve partili yoldaşlarca yapılan tüm uyarılara rağmen turmandırılan darbe faaliyetinin bir parçasıdır GK imzalı çağrı... Demokratik merkezîyetçilik yerine darbecilik merkezîyetçiliğini dayatan, iki çizgi mücadelesini silahlarla bastıran savaş ağalarının darbe eylemini içermektedir ve parti normlarımıza yabancıdır. GK çağrısı darbeden çok kısa süre önce yapılan darbe operasyonunun sinsi bir adımıdır. Dolayısıyla parti açısından hiçbir işlevi ve hiçbir hükmü yoktu. Nitekim o ultimatodan çok kısa bir süre sonra darbe 18 Nisan'da tamamlanmıştır. GK'nın çağrısına uyulmamasına demokratik merkezîyetçiliğe aykırıdır diyen MKP tasfiyeciliği, görüldüğü gibi darbeyi nasıl da meşrulaştırmaktadır. Partiyi tehdit eden, silahsızlandıran, teslim zorlayan bu çağrıyla darbeyi nasıl da sahiplenmektedir. Akıllıca özeleştirici kisvesi altında, günah keçisi NT'ye her şeyi de yükleyerek oportünist takiyelerle kendilerini de pirü pak ilan ediyorlar.

MKP'nin tasfiyeci çizgisi parti karşıtı bir darbeyi elbette ki objektif değerlendiremez. Nitekim darbeyi hep ayrılık olarak göstermişlerdir. Sadece 18 Nisan tarihli MK imzalı bildirinin çıkmasında darbecilik görüyorlar! "İşte darbecilik burada yapılmaktadır" diyerek 18 Nisan tarihli bildirinin yazımıyla sözde darbecilik geçiştiriyorlar.

MKP'ye göre darbe çarşambadan-perşembeye oluyor. Darbe sürecini bütünsellikten koparıyorlar. Sürecin son günü olarak gösteriyorlar. Sürecin bütününe damgasını vuran darbeyi-tasfiyeci örgütlenme onların gözünde normaldir. 18 Nisan onlara göre bir tepkinin ürünü olarak hemen oluşuyor! Diyalikle çelişen bu anlayış elbette ki 18 Nisan'a getiren gelişmeleri dikkate almaz ve bunu bütünlük içinde değerlendirmeyi. Kongre belgelerinde partiye darbeyi-tasfiyeci zemindeki süreç hep "ayrılık" olarak gösteriliyor. Sözde 18 Nisan bildirisine "İşte darbecilik burada" diyerek bir bütün darbe sürecini gözlerden gizlemeye çalışıyorlar.

derek birlikte ultimatolarla darbe örgütlen-

maktadırlar.

Kaldı ki burada da samimi değiller. 18 Nisan darbe bildirisini OPO'nun 14 Nisan tarihli partiye yazdığı yazıya dayandırıyorlar. **OPO'nun yazısı açık kamuoyuna değil partiye yazılmıştır. Partinin içinde bulunduğu tasfiyecidarbeci gelişmelere karşı, endişelerini ifade etmekte ve Olağanüstü Parti Konferansı önerisi getirmektedir. Her parti organının olağan dönemlerde bile partiye yazı yazma hakkı vardır.** Kaldı ki yazının yazıldığı şartlar örgüt iradesine karşı cephe açıldığı ve hiyerarşinin olmadığı olağanüstü şartlardır. MKP sözde bu yazıyı öne sürerek 18 Nisan tarihli darbe bildirisinin yazıldığını belirterek darbe gerekçesini kendince hafifletiyor. Kaldı ki 18 Nisan darbe bildirisini bu gerekçeden de çok 17 Nisan tarihli MK olağanüstü toplantı çağrısına "gelmeyen MK üyelerinin partiye karşı başkaldırı" gerekçesi olarak gösterilmiş ve yazılmıştır. Şimdiyse MKP, kongre belgelerinde OPO'nun yazısıyla gerekçelendiriyor. **"17 Nisan tarihli çağrı hiçbir yana ulaştırılmadan OPO'nun 14 Nisan tarihli çağrısı söz konusu altı MK üyesinin eline geçmiş ve bu yeni durumdan dolayı 17 Nisan tarihli bildiri geri çekilmiş, bilinen 18 Nisan tarihli MK bildirisini kaleme alınmıştır."** (MKP Kong. Bel. Syf 454) yukarıdaki

MKP belgelerinde 18 Nisan tarihli bildirisinin kaleme alınması 14 Nisan OPO çağrısına dayandırılıyor. Oysa 18 Nisan bildirisini 17 Nisan olağanüstü parti toplantı çağrısına "katılmamasına" bağlanıyor. **"Partimiz, ordumuz ve sizlerin üyesi olduğunuz komünist örgütümüzün önünde engellik teşkil eden ve onun kızılığına leke süren 'HİZİPÇİ', 'BOZGUNCU', kariyerist unsurları tespit etmiş ve bu amaçla (PMK) bir toplantı düzenlemeyi kararlaştırmış ancak başını HH'nin çektiği Revizyonist mafya Hizbi toplantıya katılma cesareti gösterememiş ve alelacele teşhir ve tecrit olacakları kaygısıyla parti disiplinini tanımayacaklarını açıkça ilan etmişlerdir."**(18 Nisan darbe bildirisini.)

Şimdi OPO yazısını bahane ediyorlar. Birakalım, Dersim'in dışındaki diğer bölgeleri, Dersim'in coğrafik koşullarında bile bir günde tüm MK üyelerinin eline çağrı geçmez. Bunu şimdi akıl ederek 18 Nisan tarihli Darbe bildirisini OPO'nun yazısına dayandırarak, darbe bildirisine daha "mantıklı" bir gerekçe kazandırıyorlar!!! Akıllarınca, yine çelişkiler yumağı içerisinde, özeleştirici kisvesi altında, bir kez daha Darbeyi meşurlaştırmanın telaşı içerisinde düşüyorlar. Ama kaş yapayım derken göz çıkarıyor-

lar.

Kısacası kral çıplaktır. Ama tasfiyeciliğin bugünkü uzantısı MKP yine geçmiş Darbeci-tasfiyeciler argümanlara sarılıyor. Demokratik merkezîyetçilikten, iki çizgi mücadelesinden yoksun eskinin savaş ağalarının silahlarına ve Darbeci eylemine sahip çıkıyor. Yöntemi, çizgisi, tarzı aynıdır. Kurgularla, çarpıtmalarla, kinayeli laflarla, kendini kamufle etmeye çalışıyor. Riyakarlığa, karalamaya, inkara, dedikoduya dayalı yöntemlerle tarihimize kara çalmaya çalışırken tasfiyeciliği ise aklamaya çalışıyor. Ne demiştik geçmişte! **"Komutanın cesedine lanet, ruhuna el fatiha"** Yeni tasfiyecilerimizin bugün aldıkları kararlar ve özelden de darbeyi "ayrılık" gösterip, bizzat kendi ilan ettikleri "ajan" NT yerine esas sorumlu olarak da bu ayrılıkta partiyi, parti ilkelerini sahiplenenleri göstermelerinin başka anlamı olabilir mi?

Bugün devrimci kamuoyunu yanıltmaya çalışanlar sorunu, DABK-Konferans ayrılığı ile gösterenler bizzat geçmiş süreci çarpıtma gayretinde. Bizzat kendileri de darbe sürecinde yer almışlardı. Ama bugünkü yaklaşımlarıyla kendilerini o sürecin dışında tutuyorlar. Ve süreci değerlendirirken de "DABK-Konferans kanatları" diyerek kendilerini partinin üstünde görüyorlar. Geçmiş sü-

reçten muaf tutuyorlar. Peki, MKP adına bu değerlendirmeleri, birlik çağrılarını yapanlar DABK-Konferans "kanatları"nın dışında ve üstünde kendilerini gösterenler, geçmiş tarihte ayda mıydılar? Eğer yok diyorsa parti içindeki mücadelede safları neresiydi?

Geçmiş değerlendirmeye kulağa belki hoş gelir. Ama kabul edilmelidir ki, değerlendirmeden değerlendirmeye fark vardır. Daha kuruluşundan itibaren Lin Biao'cu "Emperyalizmin toptan çöküş" teorisinin Proletarya Partisi'ne yön verdiğini hem de 25 yıl sonra tekrar tespit(!) ederek parti tarihini değerlendirenlerin partiyi ileriye götürecek çözümler üreten bir çizgi yerine geçmişin çözümsüzlüklerine saplandıkları ve iyice debelendikleri bir kısır döngüye kapıldıkları görülmektedir. Çıkaracakları sonuç kara ve inkarcı bir sonuçtur. Ve yine tasfiyeciliği de meşurlaştıran ve kendilerine mevzi edilen bir sonuçtur. "Yeni tasfiyecilik" bu sonucu çıkarıyor. MKP kisvesiyle yeni bir hamle yapıyor, lakin; üzerinde yükseldiği DABK-Darbecilik zemini olduğu için tarih çarpıtıcısı olarak yakayı yine ele veriyor. Kır küçük burjuvazisinin köylü kurnazı mantığıyla, sözde kendisini akladığını zannediyor. Oysa, tarih onu bu kez de, hem de daha çıplak olarak mahkum ediyor.

PUSULA

ÖRGÜTLENMEK İÇİN HİÇBİR ZAMAN GEÇ KALINMIŞ DEĞİLDİR

7. Yönelimin ana damarı, **"Sürekliği sağlanmış gerilla savaşı için, kitle faaliyetinde yoğunlaş, parti inşasında derinleş"** tir. Bu şiarı, temel görev olarak sınıf bilinçli proletaryanın önünde durmaktadır. Bu şiarın bütünlüklü kavranışı, her sürecin özgün gelişim düzeyinde yoğunlaşarak ve öne çıkarılacak görevin kavranmasıyla kazanıma dönüşür. Gazetemizin bu köşesinde, ağırlıklı olarak, temel yönelimin açılımını ve her somut gelişmede somutlanması gereken görevlerin anlaşılmasına katkı sunmaya çalışıyoruz.

Kitle faaliyetinde yoğunlaşmanın amacı kitleleri parti etrafında örgütlemektir. Bu görev devrimin başından sonuna kadar, temel bir görevdir. 7. Yönelimin mevcut sürecinde **"kitle faaliyetinde yoğunlaş parti inşasında derinleş"** şiarı, gerilla savaşının süreklileşmesi amacına ağırlık kazandırmayı, kitleler içinde kök salmış, eleştiri-özeleştirici silahını korkusuzca kullanan Proletarya Partisi'ni yaratmayı hedeflemektedir. Bütün çalışmalar, tespit edilen yönelimin, belirlenen şiarın maddi güce dönüşmesini amaçlamaktadır.

Niçin kitle faaliyetinde yoğunlaşılıp, parti inşasında derinleşilecektir? İvmesi her geçen gün yükselen, kesintisiz, alt yapısı kurumlaşmış, askeri-politik niteliği, niceliği her yönden kendini daha ileri düzeyde üreten, yoğunlaşarak, yaygınlaşan bir gerilla faaliyeti yaratmak için. Kitleler içinde kök salmış, teoriyle

pratiği ustaca uygulayan, çelik disiplinli bir Proletarya Partisi yaratmak içindir. Çünkü proletaryanın partisi, en büyük silahtır, bu silah olmadan devrim gerçekleşmez, bunsuz güç ve iktidar olunmaz.

Her faaliyet alanında vazgeçilmez olan örgütlemenin temel ilkeleri ve vazgeçilmez anlayışları vardır. Teorinin kitaplar arasından çıkarılarak, yeniden sürecimize yön veren öğreti olması için kitle içinde parti çalışmasında yoğunlaşmak, her süreçte vazgeçilmez görevdir.

Proletaryanın bilimsel dünya görüşü, MLM sadece kitaplar aracılığıyla kavranılmaz ve kavratılmaz. Sosyal ve politik yaşamda ortaya çıkan her haksızlık, her baskı örneklerinde de açıklanarak kavratılır. Bu öğreti, sosyal-politik her olayın bilimsel açıklanmasının anahtarıdır. Bu öğreti aracılığıyla toplumsal yaşamdaki her olgu, her gelişme doğru ve bilimsel tarzda açıklanır. **"Bu öğreti, her türlü haksızlığa, her türlü baskıya, her türlü soyguna karşı savaşım öğretisidir."** Lenin.

Bilimsel öğretiyi kitlelere mal etme mücadelesi, sürekli ve sistemli olmalıdır. Proletarya ideolojisi, diğer bütün ideolojilere karşı sürekli savaşım içinde güçlenerek, öncü durumuna gelmiştir. Sınıf karşıtlıklarıyla bölünmüş bir toplumda sınıflar dışı ya da sınıflar üstü ideoloji yoktur, olamaz da.

Proletaryanın ideolojisi kendi sınıfını en güçlü ve en donanımlı tarzda sınıf

karşıtlarına karşı örgütlenme konusunda örgüt bilimiyle silahlandırmıştır. Örgütlenme silahını bilimsel tarzda kullanma, geçmişin olduğu gibi günümüzün ve geleceğin ertelenemez görevidir. Bu görev tarihsel ve sınıfsal olarak proletaryanın omuzlarındadır.

Örgütlenme, bilime ihtiyaç duymaktadır. Bu bilime ise en fazla ihtiyacı olan sınıf proletaryadır. Kitlelere taşınmayan bilinç, gecikmiş, ertelenmiş, ihmal edilmiş bilinçtir. Bu bilincin taşınmasındaki boşluğun sınıf düşmanları tarafından doldurulduğu/doldurulacağı açıktır. Sabırsız bir şekilde proletaryanın yatağına akmayan her nehrin, sınıf düşmanlarının yatağına akacağı muhakkaktır.

Sınıf bilinçli proletarya niçin mücadeleye ettiğini, ne istediğini kitlelere etkili ve çarpıcı tarzda açıklamalıdır. Bu süreç uzun soluklu olmalıdır. Dikkatli ve hiç ara vermeden olmalıdır. İlk başta açıklanan, anlatılan 'yeni' şey çok zaman, amacına ulaşmaz. Tam da burada proletaryanın sabrı, dayanıklılığı ve sebatı gerekir.

Kitleler, ilk başta birlikte mücadele etmeyi beceremeyebilir, niçin mücadele etmeleri gerektiğini, ne istemeleri gerektiğini bilemeyebilirler. Ancak süreç içinde birlikte mücadele etmeyi, birlikte hareket etmeyi öğrenerek, birlikte, kolektif tarzda sınıf hareketiyle herşeyin daha kolaylaştığını öğrenecektir. **Yaşamın, sınıf çatışmalarının öğretisi kalıcı ve etkilidir.**

Genç işçiler, genç emekçiler, genç köylüleri örgütlemenin daha kolay olduğu bir gerçektir. Onların eğitilmemiş, deneyimsiz olmaları bizleri korkutmamalıdır. İnisiyatife, çalışma ve örgütlenme planlarına önem ve öncelik verilerek, namuslu gelişmeye açık, dinamik,

her genç işçiyi komiteleştirmek görevi sınıf bilinçli proletaryanın önünde durmaktadır. Daha cesur, daha hızlı genç savaşçıları kazanmak gereklidir. Bunun için örgütlenme reflekslerimiz, sınıf hareketlerimiz genç bir militanın dinamizm gücünde olmalıdır.

"KAPIYI ÇALIN, AÇILACAKTIR" diyor, Lenin yoldaş. Lenin yoldaş, politik çalışmada politik ajitasyon ve propaganda faaliyetini sınıf savaşımı açısından vazgeçilmez bir faaliyet olarak belirttikten sonra, bu çalışmanın hiç bir zaman boşa gitmiş bir faaliyet olmadığını, olamayacağını her fırsatta belirtmektedir.

Başarının ölçüsü, sadece bir defalık çalışmada, kitlelerin çoğunluğunu etkileyememe durumunda karamsarlığa kapılmaması gerektiğini ifade etmektedir. Başarıyı bir hamlede, bir mücadelede, bir defada elde edemeyebiliriz. Bu mümkündür. Ancak inatla, sabırla yılmadan yürütülen çalışma sonucunda başarı mutlaka proletaryanın olacaktır.

Sınıf bilinçli proletarya örgütlenme sanatını, MLM öğretisi ışığında 7. Yöneliminde, devrim gerçekleştirmiş ülkelerin deneyim ve tecrübelerini daha güçlü kuşanarak, öğrenmek göreviyle karşı karşıyadır. Bu görev bugün daha yaşamsaldır, yakalanan ivmenin çıtası yükseltilerek yürüyüş hızlandırılmalıdır.

Paranın ve karşı devrimci zorun iktidar olduğu toplumlarda, ekonomik-sosyal-politik kazanımları koruma güvencesi, daha fazla haklar elde ederek, en geniş kesimleri örgütleyip, iktidar perspektifiyle yürüme güvencesi, proletaryanın örgütlü gücündedir. Sınıf savaşım tarihi ve 7. Yönelim, yürüyüşümüzü uygun hale getirip, niteliği yükselterek, hızı artırmamızı istemektedir.

“İdeolojik, politik ve örgütsel donanım yaşamdaki tüm hücreleri parçalamaya muktedirdir”

Ülkemizde hapisaneler/zindanlar sorunu esas olarak iktidar sorunudur. Nihai kurtuluşa kadar karşı devrim cephesi ile devrim cephesi arasında mücadelenin diğer alanlarında olduğu gibi zindanlarda da bir dizi muharebe yaşanacaktır. Mevziler kazanılıp, mevziler kaybedilecektir. Bu diyalektik döngü kaçınılmazdır.

İki yılı aşkın bir süredir devrimci tutsaklar F tipi zindanlarda karşı devrimin amansız saldırılarına karşı devrimci kimliğin özüne uygun bir şekilde direnmektedirler. Karşı devrimin amacı devrimci tutsakları teslim alıp, halkın gelişen ve gelişmekte olan muhalefetini sindirmek, böylece kendisine rahatlıkla at koşturabileceği “dikensiz bir gül bahçesi” hazırlamaktır. Halkın devrimci bir yönelime girmesini engellemektir. Bu amaca ulaşmak için 19 Aralık’la birlikte, nitel bir sıçramayla saldırılarını doruk noktasına çıkardılar. Karşı devrimin doruğa ulaşan topyekün saldırısına devrimci tutsaklar topyekün bir direnişle karşılık verdiler. Yaşanan muharebede onlarca devrimci tutsak katledilirken onlarca da yaralandı. Bu muharebe sonucunda zorla F tipi zindanlara hapsedilen devrimci tutsaklar Ölüm Orucu direnişinde onlarca şehit ve yüzlerce gazi vererek kavgayı sürdürdüler. **Bu süreçte Nergiz ve Muharrem yoldaşlar ise bilge evrenin ilk Ölüm Orucu şehitleri olarak duruşları, direnişleri, kararlılıkları ve ölümü hücre hücre yenmeleriyle abideleştirdiler.** Düzenlenen topyekün imha ve topyekün teslimiyet saldırısının sonucunda tutsakların direnişi kaybedilen mevzilerin kazanılmasını sağlayamasa da devrimci tutsaklar direniş çizgisinde sonuna kadar sebat ederek tarihi bir direniş sergilediler. **Direniş çizgisinden ödün vermemek bu sürecin en büyük ve en önemli başarısı olmuştur. Diğer yenilgilerin telafisi vardır ama ideolojik yenilginin ve teslimiyetin telafisi çok zordur.** Bu açıdan direngen tutumu sonuna kadar sürdürmek ve bu duruştan asla ödün vermemek hayati önemdedir. Bu süreçte bu başarılmıştır. Çünkü sürece damgasını vuran karşı devrimin en vahşi saldırılarının karşısına devrimci iradenin yıkılmaz bir barikat olarak dikilmesi olmuştur. Tutsaklar devrimci kimliklerinden ödün vermeden bu duruşu devam ettirmektedirler. Bu durumun bu süreçte bizim açımızdan özgünce ifade edilişi “**Nergizce ve Muharremce**” olmuştur.

Karşı devrimin devrimci tutsakları ideolojik olarak teslim alma planı tutmadı ve hüsrarla sonuçlandı. **Tutsaklar mevzilerini önemli oranda kaybetmiş olsalar dahi hala devrimci ve komünist kimlikleriyle ve örgütlülükleriyle dimdik duruyorlar düşmanın karşısında.** Devrimci tutsakların elinde nihai zaferin garantisi işte bu kararlı, onurlu ve bilinçli direngen duruştur. Tutsak Partizanlar açısından bu duruşu sağlayan ve sürdüreceği olan ise parti ve sınıf bilincidir.

Türkiye Devrimci Hareketi’nin zindanlardaki mücadelesi otuz yıllık birçok değer yarattı ve direniş çizgisi büyütüle-

rek bugünlere taşındı. Yaratılan bu değer amansız mücadeleler ve ödenen ağır bedeller sonucunda kalıcılaştırıldı. Bilge evrenin zindanlardaki direniş geleneği ise mayasını 1973’te İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Diyarbakır Zindanı’ndaki direnişinden almıştır. Bu tarihsel mirasın ışığında zindanlar mücadelesinde köklü bir direniş geleneği yaratılmıştır. Bugün bu geleneğin sürdürücüleri olan tutsak Parti-

zanlar 19 Aralık’ta doruk noktasına ulaşan ve günümüze kadar devam eden zorlu sınımalardan esas olarak alınlarının akıyla çıkmışlardır. Devrimci ve komünistler kimliklerini çok ağır bedeller pahasına korumuştur. Devrimci dostlarla birlikte dünyada eşi benzeri görülmedik bir direniş yaratılmıştır ve gelecek kuşaklara bırakılmıştır.

Ülkemizde hapisaneler/zindanlar sorunu esas olarak iktidar sorunudur. Nihai kurtuluşa kadar karşı devrim cephesi ile devrim cephesi arasında, mücadelenin diğer alanlarında olduğu gibi zindanlarda da bir dizi muharebe yaşanacaktır. Mevziler kazanılıp, mevziler kaybedilecektir. Bu diyalektik döngü kaçınılmazdır. Tarih bunun sayısız örnekleriyle doludur. 12 Eylül AFC’sinden önce kazanılan haklar 12 Eylül AFC’siyle birlikte kaybedildi. Tek tip elbise dayatması oldu. Buna karşın tek tip elbiseye karşı direnişle başlayan süreçte adım adım bir dizi mevzi kazanıldı. 90’lı yılların başlarında başlayan hak gaspları 96 yılında Ölüm Orucu ve SAG direnişi ile birlikte kazanılarak bu saldırı dalgası geçici bir süreliğine püskürtüldü. Geçici bir süreliğine diyoruz. Çünkü **kazanılan zaferler hiçbir zaman nihai ve mutlak olamaz bu süreçte. Nitekim bu tarihten itibaren düşman zindanları tekrar hakimiyeti altına almaya çalıştı ve gelinen son süreçte birlikte burada önemli oranda başarılı da oldu.** Bu tarihsel ke-

sit de bize gösteriyor ki yenilgi ve zafer, ilerleme ve gerileme iç içedir ve nihai zafere kadar bu böyle devam edecektir.

Zindanlar mücadelesi tıpkı Demokratik Halk Devrimi mücadelesi gibi, halk savaşı gibi uzun soluklu bir mücadeledir. Zaferler ve yenilgiler sarmalından oluşur. Bu gerçekliği çok iyi anlamamız ve kavramamız gerekir. Belirleyici olan somut koşullardaki güçler dengesidir. İçinde bu-

Zindanlar mücadelesi tıpkı Demokratik Halk Devrimi mücadelesi gibi, halk savaşı gibi uzun soluklu bir mücadeledir. Zaferler ve yenilgiler sarmalından oluşur. Bu gerçekliği çok iyi anlamamız ve kavramamız gerekir. Belirleyici olan somut koşullardaki güçler dengesidir.

bulduğumuz koşullarda bu belirleme kendi güçlerimizin durumu, dostların durumu, kitlelerin durumu, düşmanın durumu ve dünyadaki ve ülkemizdeki genel durum gözönünde bulundurularak yapılmalıdır. Bu belirlemeler sonucunda güçler dengesinin kimin lehine olduğu ortaya çı-

kar. Bizim lehimize olduğu durumlarda doğru bir yönelimle muazzam zaferler kazanabiliriz. Düşmanın lehine olduğu koşullarda ise doğru bir yönelimle onların saldırılarını ancak belli bir seviyede tutabiliriz, durdurabiliriz ya da mevzi kaybetmemiz geri çekilmemiz olası olabilir. Ama koşullar bizim lehimize evrildiğinde tekrar atağa kalkmak için hazır olmak gerekir. Tabii ki bu ancak koşulların lehimize gelişmesi için sürekli müdahalede bulunmayı gerektirir. Nasıl ki bu savaşta saldırının yanısıra geri çekilme de oluyorsa, politikada da durum bundan pek farklı değildir. Gerekli zamanlarda geri çekilme taktiğinin politikasını yapmak gerekir. Öyle zamanlar olur ki güç dengeleri sonuca ulaşma lehinde olmayabilir. Bu durumda somut koşullara uygun politika geliştirmek gerekir. Aksi taktirde yani katı bir dogmatizmle hareket edildiğinde, sınıf mücadelesi dümdüz bir doğru olarak görüldüğünde sonuç duvara toslamaktan başka birşey olamaz. **Sınıf mücadelesinin zigzaglar çizerek ileriye doğru yol alan tarihi bize muazzam zaferler tattığı gibi alınan yenilgileri ve ağır kayıpları da yaşatmıştır.** Bunlar yaşanmaya devam edecektir. Fakat burada önemli olan her tökezlemeden, her kayıptan öğretici dersler çıkarmak ve bu dersler ışığında daha güçlü, daha doğru yöntemlerle mücadeleyi yükseltmektir. Aksi taktirde tutarlı olmak adına yanlışta diretme çok daha büyük hatalara ve kayıplara neden olur. Kazanım elde etme ve zafer kazanma, bugün olduğu gibi sırf tutsakların direnişiyle mümkün olmayabilir. Çünkü esas olarak kitlelere dayanmayan, onları örgütleyip arkasına almayan ve savaşmayan bir direnişin zafer kazanma olasılığı çok düşüktür. Zafer kazanılsa bile uzun vadede bu zaferin kalıcı hale getirilmesi imkansız olur. Bu gerçekliğin bilincinde olup koşullara uygun politika üretmek ve politik esneklik göstermek zorunludur. Mevcut gücümüzü abartarak yapacağımız hamleler bizi “sol” oportünizme; mevcut gücümüzü küçümseyerek yapacağımız hamleler ise bizi sağ oportünizme, yani yerinde saymaya ve gerilemeye götürür. Bu nedenle her zaman tetikte olmalı, hem kendi durumumuza hem de koşullara uygun bir duruş göstermeliyiz. Maoist politika budur. İçinde bulunduğumuz dönemde bizim için asıl önemli olan esasta düşmanın ilkelerimize ve devrimci kimliğimize karşı yürüttüğü saldırıyı gerektiği gibi karşılamak ve püskürtmektir. Kaybedilen mevzilerin ve hakların anında geri alınacağı beklenmemeli. Mevzilerin ve hakların adım adım kazanılacağı uzun soluklu mücadelelere şimdiden hazırlıklı olunmalıdır. Bu hem içerisi hem de dışarı

için geçerlidir.

Peki "hazırlıklı olunmalıdır"dan ne anlaşılmalıdır? Burada esas olarak ideolojik, politik ve örgütsel hazırlıklar kastedilmektedir. Ayrıntılı olarak açmaya çalışacağımız bu hazırlıklar sadece içeri için değil dışarı için de geçerlidir. Hatta dışarı açısından daha yakıcı bir önemdedir. Çünkü, **birincisi**; tüm faaliyet boyunca bu donanımın sahip olmak zorunludur. **İkincisi**; zindanlar da mücadelenin bir alanı, hem de önemli bir alanıdır. Ve her devrimcinin bu alana zorunlu durak olarak uğrama olasılığı vardır. Kimsenin kendisini yarın hücrelerde bulmayacağını hiçbir garantisi yoktur. Zindanlarda mevcut koşullardan kaynaklı kısa vadede bu hazırlıkları gerçekleştirmek dışarıya göre çok daha zordur. Çünkü mevcut tecrit koşulları bunun önünde ciddi bir engel teşkil etmektedir. Ayrıca şu ankinden çok daha katı bir tecritin uygulanmayacağını (Ulrike Mainhoflarda olduğu gibi ya da Bobby Sandsler zamanındaki gibi) hiçbir garantisi de yoktur. Fakat dışarıda hem koşullar, hem de olanaklar kısa vadede bilinçlenmeye elverişlidir. Bu nedenle bahsettiğimiz hazırlıklar mümkün olan en kısa zamanda gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Zindan mücadelesi açısından bunun anlamı şudur: **Tutsak düşen her militan tutsaklığın ilk gününden itibaren kendini yeni koşullara hazır hissetmeli ve direniş saflarındaki yerini almalıdır.** Aksi takdirde her türlü sapmanın kol gezdiği, azgın saldırıların yaşandığı, düşmanla yüzyüze olunan bu ortama hazırlıksız yakalanmak ciddi zaaf ve eksikliklerin baş göstermesi anlamına gelecektir. Böylece direniş cephesinde bir gedik yaratılmış olacaktır. **F tipi zindan saldırısını püskürtmenin en temel ilkelerinden biri dışarıdayken asgari bir donanımın sahip olmaktır.** Şimdi ideolojik, politik ve örgütsel hazırlığı sırasıyla açıklamaya çalışalım.

İDEOLOJİK HAZIRLIK

İdeolojik hazırlıktan kastedilen şey öncelikle sınıf mücadelesinin gerçekliğini ve bu gerçeklik içinde kendi rolümüzü kavramaktır. Yani sınıf bilinçli proletaryanın ideolojisi olan MLM'yi öğrenmek, kavramak ve kişiliğimizde cisimleştirmektir. Dost ve düşman ayrımını iyi yapmak, kendi sınıfımıza ve onun öncü müfrezesi olan Proletarya Partisi'ne güvenmek ve bunu bilimsel bir temelde kalıba dökmektir. Temelsiz, bilinçsiz ve biçimsel bir duruş ve direniş uzun vadede yalpalamaya yatkındır. Genelde anın coşkusıyla, safların niceliğiyle (azlık-çokluk) hareket eder bir durumda olanlar. Bu gerçeklik her alanda geçerlidir. **Fakat sınıf bilinciyle donanan sağlam bir duruş ve direniş ideolojik yenilenme sürdüğü müddetçe aynı sağlamlıkla hatta daha da sağlamlaşarak devam eder.** Bundan dolayı MLM'yi onun üç bileşenini (**felsefe, ekonomi politik ve bilimsel sosyalizm**) ve sınıf mücadelesinin yasalarını öğrenmek için imkan ve olanaklarımızı sonuna kadar seferber etmeli ve zorlamalıyız. Zira bu faaliyet bizim açımızdan hayati önemdedir. Bunun yanısıra bilge evreyi de iyi tanımalı, ne için ve nasıl mücadele yürüttüğümüzü kavramak için çaba harcamalıyız. Tüm bunlar bizim adım adım nesne ol-

maktan çıkararak özne olmamıza hizmet edecektir. Bir diğer önemli nokta ise zindanlar mücadelesinin yasalarını kavramaktır. **"F tipi zindanların, tecritin, tredmanın amacı nedir?"in derinlikli tahlilini yapabilmeliyiz.** "Neden ve nasıl direnmeliyiz" sorusunun yanıtı kafamızda net olmalıdır. Bunu sağlamak da ülkemiz devrim hareketinin zengin tarihi tecrübelerinden öğrenmek ve uluslararası alanda da yaşanan tecrübeleri ve birikimleri öğrenmekle mümkün olabilir. Bu tarihsel tecrübeler bize yol gösterici olmalıdır. Bu saydıklarımızın hepsi ideolojik hazırlıklar kapsamına girer ve öğrenilip bilince çıkarıldığı ölçüde bizi daha güçlü kılar. Karşı devrimin ideolojik saldırılarına en çok kendi ideolojimize sınıksız sarılarak karşı koyabiliriz.

POLİTİK HAZIRLIK

Politik hazırlık ideolojik hazırlıkla yakından ilintilidir. Ve bu ikisi birbirini tamamlar. Politik olarak yetkinleşmedikçe dünyada ve ülkemizde yaşanan gelişmeleri, bu gelişmelerin birbirine etkilerini ve birbirleriyle ilişkilerini, neden ve sonuçlarını, bizim açımızdan bu gelişmelerin ne anlam ifade ettiği ve yaşanan gelişmeler özgülünde tavrımızın ne olması gerektiği vb. takip edilip bilince çıkarılmadan yaşamak, adım adım sınıf mücadelesinden uzaklaşmak anlamına gelir. **Oysa bizim amacımız her ne şekilde olursa**

olsun hayatımızı devam ettirmek değil, tam aksine üretmek, sınıf mücadelesine ve Proletarya Partisi'ne daha faydalı olabilecek hale gelmek için yaşamaktır. Devrimin ihtiyaçları doğrultusunda donanmaktadır. Elbette pratiğe uygulanacak ve pratikte sınanacak bir donanım olmalıdır bu. Çünkü ancak pratiğe uygulandığında bir anlam ifade eder; hatalarımızı görmemize, güçlenmemize ve gelişmemize hizmet eder. Politik uyanıklık ve politik öngörü noktasında gitgide daha fazla uzmanlaşmayı hedeflemeliyiz. Hem zindan muharebesinde hem de yaşamın diğer tüm alanlarında politik donanım ve yetkinlik olmazsa olmazdır. Düşmanı anlamak, amaç ve araçlarını deşifre etmek, püskürtmek ve mevziler ele geçirmek için bu şarttır. Ayrıca zamanlama da çok önemlidir. **Doğru politikaları doğru zamanda ve doğru araçlarla yürütmediğimiz takdirde başarı ve kazanım bize çok uzak olacaktır.** Bilindiği gibi Marksist-Leninist-

Maoist politikaların temel ilkesi somut koşulların somut tahlilidir. Bir dönem ön açıcı, geliştirici olan bir adım başka bir dönemi tıkayıcı ya da engelleyici olabilir. Bu nedenle hataya düşmemek için somut koşulun somut tahlilini doğru yapmak ve diyalektik bakış açısını kavramak şarttır. **Somut koşulların somut tahlili aynı zamanda doğru anı yakalamak demektir.** Bu da ancak politik öngörü ve politik yetkinlikle mümkün olabilir. Tüm bunlardan ortaya çıkan sonuç politik öngörü ve yetkinliğin ideolojik duruşla birleştirilmesinin zorunlu olduğu gerçeğidir.

ÖRGÜTSEL HAZIRLIK

Esas olarak kolektifin bir parçası olduğumuzu, her hareket ve davranışımızda ona tabi olmak zorunda olduğumuzu ve her zaman Proletarya Partisi'ne ve yaratılan değerlere layık olmamız gerektiği gerçeğini bilmek, yaşama uygulamak için kendimizi donatmaktır. Tek başımıza olmasak dahi Proletarya Partisi'nin politikalarını uygulayabilmek ve Proletarya Partisi'nin çizgisinde hareket etme cüretini ve kararlılığını göstermek şarttır.

İdeolojik, politik ve örgütsel donanım bizim için temeldir ve yaşamımızın her anına damgasını vurmak zorundadır. **İdeolojik politik ve örgütsel donanım özellikle kendisini acelecilik ve pasiflik biçiminde gösteren sol ve sağ oportünizmin de ilacıdır.** Kısmi ideolojik sağlamlık, geçici politik derinlik ve yetersiz örgütsel bilinçle uzun vadede sağlam bir duruş ve direniş sergilenmesi mümkün değildir.

İdeolojik, politik ve örgütsel duruş aynı zamanda yaşam biçimiyle de harmanlanmalıdır. Hem tecritin hem de genel anlamda yaşamın hücreleştirilmesinin en önemli amaçlarından biri devrimci kimliğimize saldırarak, kişiliğimizi parçalamak ve bizi teslim almaktır. Bundan dolayı da esas olarak kişiye bireyci ve bencil bir yaşam dayatmaktadır. Özellikle hücre şartlarında düşman kişiyi yalnızlaştırarak, kolektivistizmden uzak tutarak bunu başarmaya çalışmakta ve mevcut hücre sistemi bu amaca uygun olanakları ona fazlasıyla vermektedir. Tek ve üç kişilik hücrelerde insanlar kendi kabuğuna çekilme ortamıyla karşı karşıyadır. Yalnızlık hissinin bir virüs gibi tüm bedeni sarıp sarmalaması an meselesidir. Bu durum biraz da şiddet olgusuyla birleştiğinde eğer kişi ideolojik donanım açısından yetersizse bilinci çok kısa bir süre içinde dumura uğrayıp kendisini çaresizliğin insanı yutan girdabında bulabilir. Böyle bir durumda kişi kendi dünyasında yaşamaya başlar; yardımlaşma, dayanışma, kolektivistizm ve devrimci dostluk gibi kavramlar kişiye gittikçe daha uzak kalır. Bencilik, içe kapanıklık ve geçimsizlik gibi burjuva hastalıklar yavaş yavaş bünyede hakimiyetini kurar. Düşmanın istediği tam da budur. Posası çıkmış bir insan. **Son zamanlarda basına da sıkça yansayan hapisanelerde yaşanan psikolojik rahatsızlıklar, intiharlar ve de yaşamdan uzaklaşmaların temelinde tecrit koşullarının etkisi olmakla birlikte bu durum esasta devrimci yaşam biçiminin hayata geçirilememesinin bir sonucudur. Bu da ideolojik, politik ve örgüt-**

sel duruşun zayıflığıyla ve bunların sosyal hayatla bağının kurulamamasıyla ilintilidir. Bu nedenle yaşamın her alanında devrimci kimliğe uygun bir pratik sergilemek ve devrimci bir kişilik oluşturmak görevi ile karşı karşıyayız. İdeolojik, politik ve örgütsel donanımın sosyal yaşamda (politik) alacağı biçim kolektivistizm, paylaşım, dayanışma, yardımlaşma, devrimci dostlarla ve halkımızla olan ilişkilerde devrimci kimliğimize uygun hareket etmek olmalıdır. Bencilliği, benmerkezciliği, kapalılığı ve çaresizliği ancak kendi değerlerimize sınıksız sarıldığımız ölçüde yıkabiliriz. Bunun için ise denetim ve müdahale silahına sarılmamız şarttır. Hem kendi kendimize müdahale edeceğimiz hem dışımızdan gelen müdahalelere açık olacağız. Hem de çevremize müdahale edeceğiz.

Bugün yaşamın her alanında muazzam bir yabancılaşma yaşanıyor. Burjuva-federal sistemin ideolojik saldırıları bilinçleri hazırlıksız yakaladığında hemen dumura uğratabiliyor. Kişi kendisine, emeğe ve yaşama yabancılaşıyor. Yabancılaşma bugün geçmişe oranla çok daha ciddi bir tehlikedir. Bu tehlikeyi bertaraf edebilmek için yaratılan emek ve değerleri sahiplenmek ve büyütme gerekir. Bunun için de emek harcamak, değer yaratmak şarttır. Değer yaratmayanın yaratılan değerleri, gereği gibi sahiplenmesi de beklenmemelidir. Bu açıdan ideolojik, politik duruşumuzu yaşamla sürekli bütünleştirme çabasında olmalıyız. Bu da ancak üretmekle, emek harcamakla ve değer yaratmakla mümkün olur. Üretmekten kastedilen; bir emekçi gibi çalışmak, yazılı ve sözlü bir ürün ortaya çıkarmak, kitlelerle olan ilişkilerde yaratıcı ve üretken olmak vb. Bunların hepsi bir değer yaratır. Ancak bu yolla, yani ideolojik, politik seviyemizi yaşama kanalizasyonuna atarak ve yarattığımız değerleri sahiplenmekle yabancılaşmayı ve asalak yaşama tarzını alt edebiliriz.

Yaşamın her alanında ve zindanlarda sürekli bir muharebe içindeyiz. Yukarıda sıraladıklarımız bu muharebeyi zaferle taçlandırmak ve nihai kurtuluşta emin adımlarla ilerlemek için gerekli olan en temel şeylerdir. Bunlara sıkı sıkıya sarıldığımızda en güçlü silahlardan bile daha güçlü olan bu silahla donanmış olacağız. Yukarıda sıraladıklarımıza daha birçok ilave yapılabilir. Yapmamız gereken bunları bulduğumuz alanların koşullarına ve kendi kişiliğimize uygulamak ve geliştirmektir. **Temel olan ideolojik sağlamlık, politik derinlik ve örgütsel bilinçtir. Bunlar bizim kişiliğimizle cisimleşmişse ya da yavaş yavaş cisimleşiyorsa o zaman ne zindanda, ne kırdada, ne şehirde kısacası sınıf mücadelesinin tüm alanlarında bizim için aşılamayacak hiçbir güçlük ve korkulacak hiçbir şey yoktur.** Varsın sınıf düşmanlarımız korksun ve titresin bizim bu sarsılmaz gücümüzden. Çünkü bu güç zindanları yıkmaya kırıları tutuşturmaya ve şehirleri zaptetmeye muktedir bir güçtür. *Çünkü bu güç Parti bilinciyle donanan MLM bir güçtür. O zaman dört elle sarılalım bu güce. Nergizce ve Muharremce*

Pişmanlık Yasası genel af mı? Yoksa teslimiyet dayatması mı?

Onurlu bir barış, tepeden tırnağa silahla donanmış bir düşman karşısında silahını bırakarak elde edilemez. Silah elden düşünce özgürlük iradesi ve özgürlük tercihi de ortadan kalkacaktır. Bu durum kabul edilemez. Onurlu hiçbir özgürlük savaşçısı ve onurlu hiçbir Kürt bunu kabul etmemelidir. PKK özgürlük savaşçıları da bunu kabullenmemelidir. Emperyalizmin geliştirdiği, faşizmin uygulamaya koyduğu silahsızlandırma politikası, pişmanlık yasası kabul edilmemelidir. Silahsızlanma ve pişmanlık yasası, ezilenlerin özgürlük iradesinin ortadan kaldırılmasıdır.

ABD ve suç ortağı İngiliz emperyalistleri, Irak'ı işgal ve ilhak ederek, operasyonunu bu adımlarla sonlandırmaya çağını gazetemizde yer alan çeşitli yazılarla dile getirmiş, bu konudaki görüşlerimizi her somut gelişmede, ifadelendirmeye çalışmıştık. Irak petrolünü ve yer üstü zenginliklerini ele geçirerek yağmalayan, bölgede denetimini ve hakimiyet üstünlüğünü artıran emperyalistler, aynı zamanda kendisine bağlı uşak ve kukla bir yönetim için de adımlar atmaya çalışıyor. Bu adımlar henüz tamamlanabilmiş değildir.

Irak'ta yönetimi oluşturmakla görevli Amerikalı Paul Bremer'in işinin hayli zor olduğu açıktır. Irak'ta sağlanamayan huzur ve güven ortamının, sağlanamayan istikrar ve normale dönülemeyen yaşam koşullarının sorumlusu olarak gördükleri İran'ın faaliyetleri ve müdahalesi işgalci zorbalığın işlerinin kolay olmayacağını açıkça göstermektedir.

Bölgede kendi denetimi dışında hiçbir silahlı güce tahammül göstermeyen emperyalistler İran yönetimine karşı mücadeleye eden halkın mücahitlerini de silahsızlandırarak, kendi denetim ve kontrollerine aldılar. **Kendi iradeleri ve kontrolleri dışına çıkma ihtimali taşıyan, hiçbir silahlı gücün varlığına müsaade etmeyen işgalciler, başta Irak halkı olmak üzere, bölgedeki silahlı bütün güçleri silahsızlandırmaya girişti.** Bu adımların önemli bir parçasını da PKK-KADEK güçleri oluşturmaktadır.

Uzun bir dönemdir Irak'ın kuzeyinde üslenen ve faaliyet yürüten PKK-KADEK güçlerinin de silahsızlandırılması yönünde çeşitli düzeylerde girişimler devam etmektedir. Emperyalistlerin Irak işgali boyunca, gerçekleştirdikleri katliamlar ve imha karşısında sessiz kalmayı tercih eden PKK, adeta ölü sessizliğine gömülmüştür.

PKK-KADEK güçlerini silahsızlandırma sorumluluğunu üstlenen ABD emperyalistleri, Türk hakim sınıflarına **"bu işi bize bırakın"** diyerek, göreve başladı. Böylece Türk hakim sınıflarının yıllardır başını ağrıtan en önemli bir sorunu çözüme işini üstlenerek onları büyük bir "terör belasından" kurtardılar. Bu işin çözümünün bir parçası olarak da **PKK-KADEK güçlerinin çıkarılacak bir genel affa silahsızlandırılmaları, kültürel ve siyasal sürece katılmaları** konusunda bir kısım Türk hakim sınıf temsilcileri görevlendirildi.

Bu konuda efendi ile uşaklar arasında belli görüş ve yaklaşım farklılığı olsa da ABD'nin belirlediği çözümün esas alın-

çağı muhakkaktır. Bu görüş ve çözüm farklılığının olması uşak TC devletinin çok farklı tavır geliştirmesine fazla müsaade edilmeyeceği ortadadır. Emperyalistler tarafından geliştirilen projenin TC devleti tarafından uygulamaya konulmasında belli sıkıntılarının olması projenin uygulanmasında önemli bir sorun yaratmayacaktır.

TC devleti tarafından, PKK-KADEK'in silahlı güçlerini silahsızlandırarak dağıtma indirilmesini amaçlayan pişmanlık yasasının çıkartılması gündeme gelip buna uygun yapılan girişimler karşısında, PKK-KADEK güçlerinden beklenen tepki hemen geldi.

Medya TV'ye açıklamada bulunan Başkanlık Konseyi Üyesi Osman Öcalan **"dağlarda pişmanlık yasasından yararlanabilecek hiç kimseyi bulamazsınız"** diyerek, Adalet Bakanı tarafından geliştirilmeye çalışılan ve kısa süre içinde yasallaşması beklenen pişmanlık yasası karşısındaki tavırlarını ortaya koymuş oldular. PKK-KADEK güçleri, adına pişmanlık yasası denilen onursuzluğu kabul etmeyeceklerini, böyle bir yasanın kabulünün mümkün olamayacağını belirttiler. Ancak, pişmanlık yasası değil de tüm güçleri kapsayacak bir genel affa her zaman açık olduklarını belirterek, bu konudaki yaklaşımlarını çeşitli düzeylerde ifadelendirmekten geri kalmadılar. **"Pişmanlık yasasına HAYIR! Genel affa EVET"** diyerek, özetlenen tavırlarını açıkladılar. Devlet güçlerinin dikkatlerini bu konuya çekerek, başlattıkları genel af kampanyasıyla bu konudaki tutumlarını

ortaya koydular.

Pişmanlık yasasına karşı çıkan, ancak genel affa evet diyen, PKK güçlerinin ne kendi savaşım tarihlerinden ne de Kürt-Kürdistan tarihinden yeterince ders çıkarmadıkları anlaşılıyor olacak ki, ABD emperyalistleri tarafından hazırlanan, faşist TC devleti tarafından yürürlüğe konan silahsızlandırma politikaları karşısında oldukça yumuşak, esnek bir tutum sergileyerek, **"çıkacak bir genel affa silahsızlanmaya açık"** olduklarını belirterek, büyük bir yanılğı içinde olduklarını sergilediler.

"Eğer affedildikten sonra siyasi yaşama katılmamıza izin verilirse silahlarımızı hiç tereddüt etmeden teslim ederiz" açıklamasını yapan **Osman Öcalan**, emperyalistlerin ve Türk hakim sınıflarının senaryolarının ve oyunlarının arkasında yatan teslimiyet ve iradesizleştirme politikasının farkında değiller galiba. Bu tutum, teslimiyete açık bir tutumdur.

PKK önderliğinin affedilmesi, kendilerinin siyasal sürece katılmaları ve kültürel kırıntılar pahasına atılacak adımın gaffeti büyüktür. **Bu adım özgürlüğün, kültürel hakların elde edilmesi değil tamamen Kürt ulusunun özgürlük iradesinin elinden alınmasıdır.** Kendi kaderini tayin hakkının çiğnenmesi, özgürlük taleplerinin emperyalist oyun ve faşist senaryolar karşısında gasp edilmesidir. Aldatmaya ve oyunlara gelinmemelidir. Faşizm koşullarında özgürlük iradesinin silahsızlandırılması, ölümdür, yok olma, soykırım ve asimilasyona açık da-

vetiye çıkarmadır.

Keza KADEK Yürütme Kurulu Üyesi **Dursun Ali Küçük**'ün 26 Mayıs tarihli Özgür Politika gazetesine yaptığı açıklamada taleplerini dile getiriyor. **"Sabrımız ve mücadelemiz demokrasi ve onurlu bir barışın sağlanması içindir", "Bazılarının saptırdığı gibi oyun ve taktik yapmıyoruz", "Devletin bizi 'affedecek' bir ortama ihtiyacı vardır", "Türkiye Kürtlerle barışsın, Türkiye demokratik ve sosyalist güçlerle barışsın, Türkiye emekçilerle ve sivil toplum kurumlarıyla barışsın, Türkiye KADEK ve Genel Başkanımızla barışsın. Toplumsal ve iç barışı sağlama yasaları her kesimi kapsasın."**

Bu taleplerin gerçekleşmesi ancak özgür bir ortamda demokratik bir iktidar tarafından mümkündür. Bu taleplerin gerçekleşmesini faşist bir iktidardan, tarihi soykırım ve katliamlarla dolu bir devletten beklemek büyük bir yanılğıdır. Bu taleplerin istenmesi durumunda bile TC devleti tarafından gerçekleştirilmesi mümkün değildir. Gerçekleşmeyecek duaya ise amin denmez.

Sicili bozuk, tarihi imha ve yok etmeyle, inkar ve yok saymayla, katliam ve soykırımlarla dolu olan ırkçı şoven ve faşist bir devletten bu talepleri beklemek, idam sehvasında idam edilmeyi bekleyen celladından kendisini affetmesini beklemek kadar kocaman bir yanılğı, safılık ve tarih bilincinden yoksun olmayı gerektirir.

Faşist TC tarihine bakalım! Geçmiş yüzyıllık Osmanlı tarihine bakalım! Her türlü katliam ve soykırımların planlayıcısı, uygulayıcısı olan Osmanlılar, Jön Türkler, Kemalistler değil midir? Bunlar ne çabuk unutuluyor, yok sayılarak, sanki tarihte hiçbir şey yaşanmamış, olmamış gibi davranma gafletine nasıl düşülebilir? Bu konuda en fazla tarihi tecrübeye sahip olan, en fazla katliam, soykırım ve acıyı yaşayanlar nasıl da yaşananları, nasıl da tarihi unutulabilirler? Tarih karşısında bellek kaybına bu denli düşülemez. Bu denli gaflete ve yanılığa düşülemez. En yakın tarihe bakalım! 5 No'lu zindan tarihine, Diyar-ı Bekir zindan tarihine bakalım! Tepeden tırnağa zulüm ve şiddet yaşanmadı mı? Tepeden tırnağa acı ve ölüm yaşanmadı mı? Her türlü Kemalist faşist kuralların kabulünün, sonradan teslimiyete dönüştüğü nasıl unutulabilir? Her türlü teslimiyetin ihanete kadar gittiği ne çabuk unutuldu? Bütün yurtseverler, devrimci ve komünistler, birlikte bunlar yaşanmadı mı? Yaşanmadı denilenebilir mi? Bu tarih yok sayılabilir mi? Kanla, acıyla, bedelle yazılan tarih unutulmaz, yok sayılmaz! Bu tarihi süreci en fazla acı çekerek, en fazla bedel ödeyerek yaşayan ve öğrenenler, o dönemin PKK'li yurtseverleri olmuştur. O dönemin devrimcileri ve komünistleri olmuştur, kanla acıyla bedelle yazılan tarihin tanıkları yaşıyor, tanıkların en fazlası da PKK saflarında yaşamaktadır. Bugün, PKK-KADEK'in konsey düzeyinde, önderlik düzeyinde yer alanlar bu tarihin yaşayanları, tanıkları olmuştur.

Geçmiş Kürt isyanlarına, ayaklanmalarına bakalım! Ne göreceğiz! Katliam, soykırım, tehcir ve en ağır şekilde asimilasyon ve yok etme politikalarını, uygulamalarını göreceğiz. İhanet, her türlü hile, aldatma ve Osmanlı oyunlarını göreceğiz! Akla hayale gelmeyen oyunların, senaryoların yaratıcısı, uygulayıcılarını göreceğiz. Kardeşin kardeşe kırdırıldığı, mazlumun zalime tabakta meyva olarak sunulduğunu göreceğiz. Kürt ve Kürdistan tarihinin her bir sayfası direniş, başkaldırı, hile, oyun ve katliamlarla doludur.

Önderliğin affedilmesi ve siyasete katılım pahasına, kültürel kısıntı pahasına, binlerce şehidin milyonlarca halkın acısı yok sayılmaz, yaşanmamış kabul edilemez. Kürt tarihi ve PKK savaş tarihi bir manifestodur, öğrenmek isteyen için yetecek kadar zengin ve öğreticidir. Bu tarihten öğrenmeme, ders çıkarmama haksızlık ve gaflettir. PKK-KADEK güçleri bu hakkı, haksız şekilde kullanmamalıdır.

DOMUZ POSTUNDAN KÜRK, FAŞİST TÜRK'TEN DOST OLMAZ!

"Toplumsal barış, demokratik katılım, serbest siyaset, düşünce özgürlüğü her türlü kimliğin, kültürün özgürce yaşanması, baskıların sona ermesi" vb. taleplerin gerçekleşmesi ancak demokrasinin egemen olduğu bir yönetimde, ancak demokratik halk iktidarında yaşam hakkı bulur. Kürt ulusunun bu demokratik taleplerinin gerçekleşmesinin mevcut iktidar ve hükümetle mümkün olamayacağı açık değil midir?

Hiçbir globalizm, yeni dünya düzeni

politikaları ve sahte değişim söylemleri, Kürt ulusal güçlerinin özgürlük iradelerini etkilememeli, belirlememelidir. Çağımız, emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Bu çağda hiçbir demokratik ve özgürlük hakkı, devrim iradesi ve özgürlük iradesi olarak örgütlenmeden gerçekleşmesi mümkün değildir. Proletaryanın ve ezilen dünya halklarının, ezilen bağımlı ulusların kurtuluş ve özgürleşme ideolojisi olan MLM bilimi kuşanılmadan, bunun uğruna sonuna dek uzun süreli halk savaşı stratejisi doğrultusunda savaşılmadan hiçbir özgürlük ve bağımsızlık elde edilemez.

Dört yıllık silahlı mücadeleyi bırakma pahasına elde edilen ne oldu? Dört yıllık suskunluk pahasına her fırsatta katliam ve saldırılara maruz kalan PKK-KADEK gerillaları ve Kürt halkı olmadı mı? TC devletinin bu kanayan sorunun çözümü için attığı en küçük bir adım oldu mu? En küçük bir iyileştirme? En küçük bir hak iradesi oldu mu? Tam tersi şeyler yaşanmadı mı? Silahlı mücadeleye son verme güçsüzlük, bitiş olarak ifadelendirilmedi mi?

TC devleti ne Nepal ne Filipin ne Endonezya ne de bir Latin Amerika ülke devleti değildir. Bu devletin geçmiş ve yeni sahiplerinin namı, zulüm ve zorbalıkla eşdeğer olmuş bir devlettir. Osmanlı ve yeni TC devletinin tarihi kanla doludur, kıyıcılıkta üstüne olmayan bir zulüm devletidir. Bin yıl zulüm ve katliamlarla halkları yönetenlerin yönetme tarzı açık ve anlaşılır değil midir? **Bu devletin anlayacağı tek dil vardır, o da devrimci şiddettir.** Ezilen ulusların ve halkların özgürlük ve bağımsızlık iradesinin devrimci şiddetle ifadelendirilmesi ancak kurtuluşun şah damarı olabilir.

Kendi ulusundan halkına karşı en küçük bir demokratik talep karşısında her türlü zor ve şiddeti uygulamaktan çekinmeyen bir otorite, bir iktidar ve yönetim başka ulustan bir halkın taleplerine karşı kesinlikle çözücü ve hoşgörülü olamaz. Hiçbir demokratik tarzda çözümü kabul etmez, buna yanaşmaz. Sürekli oyalama, "bekle-gör", "sabret-çözülecek" söylemleriyle aldatma, kandırma ve imha etme politikası, faşist TC devletinin tarih boyunca uyguladığı, vazgeçmeyi aklının ucundan geçirmedığı politika ve yöntemlerdir.

Demokratiklik, ilerici olmak, insan haklarına saygılı olmak tamamen sınıfsal tercihlerle, sınıfsal bakış açısıyla ilgilidir. Demokratik hakları tanımak, serbest siyaset yapmak, kültürün özgürce yaşanması talepleri tamamen demokratik tercihlerdir. Yaşamında demokratiği, insan haklarını bir kez bile aklına getirmeyen ya da demokratik denilince kendi sömürü, talan ve baskı sopasını anlayanlar, demokratiklik olamaz. Onlardan demokratiklik beklenemez.

Demokrat ve ilerici olmak, insan haklarına saygılı olmak tamamen sınıfsal tercihlerle, sınıfsal bakış açısıyla ilgilidir. Demokratik hakları tanımak, serbest siyaset yapmak, kültürün özgürce yaşanması talepleri tamamen demokratik tercihlerdir. Yaşamında demokratiği, insan haklarını bir kez bile aklına getirmeyen ya da demokratik denilince kendi sömürü, talan ve baskı sopasını anlayanlar, demokratiklik olamaz. Onlardan demokratiklik beklenemez.

Soykırım, katliam konusunda uzman olan kültürel kısımlarda en fazla deney ve tecrübelerine sahip olup, tarihe Hitler faşisti olarak ün yaparak, kara sayfalarda baş yeri alanların bile başvurduğu tarih, Faşist TC tarihidir, faşist M. Kemal Atatürk'tür.

BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ EN TEMEL DEMOKRATİK BİR HAKTIR

Ezilen, baskı altında tutularak, toprakları faşist bir güç tarafından işgal edilen bir ulusun isyan etmek, başkaldırmak ve silaha sarılmak kadar demokratik bir hakkı olamaz. Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkını demokratik tarzda kullanma hakkı o ulusa aittir, bu hakkın belirlenip kullanılması kimseye ait olamaz.

Halkların isyan etme hakkı meşrudur. Bu hakkı onurluca kullanmak, kesinlikle teröristlik olamaz. Bu hakkın kullanılmasını böyle tanımlayanlar ancak zorba egemenler, sömürücü, işgalci ve talancılar olmuştur.

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi asla affedilme gibi bir onursuzluk beklentisi içinde olamaz. Affetmesi gerekenler affedilmeyi bekleyemezler. Sınıf savaşımında özgürlük ve bağımsızlık savaşımında affedilme beklentisi köleliğin beklentisidir, efendisinin affını isteyenler, efendisinin iradesini kabullenmeye hazır demektir. Bu irade, özgürlüğü kullanma iradesi olamaz, olsa olsa köleliğin kabulü olur. Türk egemenlerinin iradesinin kabulü tarih boyunca itaat, boyun eğme katliamlara maruz kalma, soykırımlara, en ağır asimilasyon politikalarına uğrama, yok olup gitme, tarih sahnesinden silinme iradesizliği, güçsüzlüğü olmuştur. Efendinin iradesinin kabulü, boyun eğme itaat ve onursuzluğu kabullenmedir.

Egemen Türk sınıfların iradesi kesinlikle özgürlüğün ifadesi olmamıştır. Tamamen itaat, kimliksizleştirme, onursuzlaştırma ve hiçleştirilmedir. Faşist

TC'nin zindan tarihleri bu tespiti doğrulayan sayısız örneklerle doludur.

Pişmanlık yasası itaat etme, köleliği kabul edip, onursuzca yaşamayı kabul etmedir. Bu nasıl ki açık bir şekilde kabul edilmiyorsa aynı şekilde silahsızlanma önerisi de kabul edilemez. **Tepeden tırnağa şiddet, zulüm ve zorbalıkla silahlanmış gerici otorite karşısında mazlumların, ezilenlerin silahlanması kadar doğal ve onurlu bir siyasal tercih, onurlu bir hak olamaz.** Bu tercih, aynı zamanda nasıl yaşanacağını da tercihidir. Onurlu özgür bir yaşam mı? Yoksa onursuz bir köle yaşam mı? Bu ikilem içindeki tercih, aynı zamanda silahlanma ya da silahsızlanma karşısındaki tutumun belirlenmesidir.

Silahsızlanma tercihinin kabulü, zora boyun eğmenin, zulme itaat etmenin, iradesizleşmenin de kabulüdür. Bu tercih hakkını, onurlu her insanın ve özgürlük ve bağımsızlık ideali taşıyan, özgürlük savaşımını bir siyasal tercih olarak belirleyenler, silahını düşmana teslim etmeme tutumunu belirler.

Onurlu bir barış, tepeden tırnağa silahla donanmış bir düşman karşısında silahını bırakarak elde edilemez. Silah elden düşünce özgürlük iradesi ve özgürlük tercihi de ortadan kalkacaktır. Bu durum kabul edilemez. Onurlu hiçbir özgürlük savaşıcısı ve onurlu hiçbir Kürt bunu kabul etmemelidir. PKK özgürlük savaşçıları da bunu kabullenmemelidir.

Emperyalizmin geliştirdiği, faşizmin uygulamaya koyduğu silahsızlandırma politikası, pişmanlık yasası kabul edilmemelidir. **Silahsızlanma ve pişmanlık yasası, ezilenlerin özgürlük iradesinin ortadan kaldırılmasıdır.**

Pişmanlık yasası onursuzluktur. Kabul edilemez.

Silahsızlanma teslimiyettir. Teslimiyet kabul edilemez! Teslimiyet ölümdür!

1 Haziran-Taksim DEHAP'ın Pişmanlık Yasası ile ilgili eylemi

Devletten Ermenileri asimile etmek için yeni kampanya

KENDİ TARİHİNİ İNKAR İÇİN YARIŞ

Yıllardır “azınlıklar üzerinde, azınlıkların azaltılması” politikasını güden ve bunun için onlarca katliam yapan devlet, şimdi de Ermeni çocuklara asimilasyon dayatmakta, kendi tarihlerini reddetmeleri istenmekte. Soykırım iddialarına karşı kurulan “Azınlık Soykırım İddialarıyla Mücadele Koordinasyon Kurulu” tarafından hazırlanan ve Milli Eğitim Bakanlığı tarafından tüm okullara gönderilen genelgeyle “Ermeni iddialarının asılsız olduğu” şeklinde bir kompozisyon yarışması başlattı. Konuyla ilgili Ermenice ve Türkçe yayın yapan haftalık Agos gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink’le yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

Son dönemde Milli Eğitim Bakanlığı tarafından “Asılsız soykırım iddialarına karşı mücadele” adı altında başlatılan kampanya çerçevesinde bir kompozisyon yarışması başlatıldı. Bakanlık tarafından tüm okullara gönderilen genelgeyle hedeflenen sizce nedir? Bu yarışmanın çocuklar üzerindeki etkileri neler olacak?

Kampanya lafı bence yerinde kullanılmış bir kelime. Ama önüne isterseniz başka bir şey daha ekleyelim. Ermeniler tarafından dile getirilen ve dünyada artık daha çok kabul gören söylemlere ilişkin Türkiye belli ki artık ciddi bir şekilde karşı kampanya başlatmıştır. Bu karşı kampanyanın bence temelleri de bundan üç yıl önce atıldı. Yani bu kez yapılanlar yukardan aşağıya örgütlü bir karşı kampanyanın verileri olarak gözüküyor. Çünkü üç yıl önce malum Amerikan kongresinde biliyorsunuz çok sert tartışmalar ve çok sert günler yaşandı. Bu soykırımın kabulü hususunda ve Clinton’ın son anda girişimiyle kongrede bu karar engellendi. İşte o noktadan itibaren Türkiye yöneten erki daha doğrusu derin devlet diyebileceğimiz erk şunu düşündü: **“Bugün atlattık ama bundan sonrakilere atlatamayabiliriz. Ne yapmalıyız? Bir şeyler yapmalıyız. Ve daha organize bir karşı koyuş göstermeliyiz”** gibisinden bir kaygıdan hareketle, Ankara’da “asılsız Ermeni iddialarıyla mücadele” kapsamında bir komite kuruldu. Bunun adı da “Asılsız Soykırım İddialarıyla Mücadele Koordinasyon Kurulu”. Bunun başkanlığını dönemin başbakan yardımcısı Devlet Bahçeli yaptı. Kurul’un koordinatörlüğünü MGK Genel Sekreteri Başyardımcısı yapıyor. Kurul’da Genelkurmay Başkanlığından Daire Başkanı ve Adalet, İçişleri, Dışişleri Bakanlığı müsteşarları var. MGK Genel Sekreterliğinden, Milli Güvenlik Siyaseti ve Toplumla İlişkiler başkanları var, MİT müsteşarı var. Devlet Arşivleri Genel Müdürü var. Türk Tarih Kurumu Bakanı ve Başbakanlık Tanıtma Fonu temsilcileri var. Bu

kurulun çalışma yönetmeliği de Resmi Gazetede yayınlandı. Bu artık bir devlet kurumudur. Yani artık bu devletin “Asılsız Soykırım İddialarıyla Mücadele Koordinasyon Kurulu” adıyla bir resmi yapılanması var. İşte bu kurul daha sonra aldığı bir takım kararlarla YÖK bünyesinde ayrı bir kurul oluşturdu. YÖK bünyesinde bu oluşuma “Türk- Ermeni İlişkileri Milli Komitesi” adı verildi. Arkasından bir baktık hemen hemen bütün üniversitelerde pıtırıcık gibi böyle “Türk-Ermeni ilişkileri araştırma merkezi” oluşturuldu. Bununla yetinilmedi, YÖK bünyesindeki ders kitaplarına (İnkılapçılık ve Atatürkçülük ders kitaplarına) bu konu, yani “Ermeni iddialarının ne kadar gerçek dışı olduğunu belirten” şekliyle konuldu. Arkasından bununla da yetinilmedi. Bu sefer ilk, orta ve lise öğrencilerini kapsayan “bir eğitim” kampanyası başlatıldı ve son olarak bu ek genelge yayınlandı. Tabi bu ek genelge bu yıl neden çıktı? Çünkü bu konular önümüzdeki yıldan itibaren ders kitaplarına müfredat olarak konulacak. Bu seneki ders kitaplarına yetişmemişti. Bu seneyi boş geçirmeyelim dediler ve **“kompozisyon yarışması açalım, sempozyumlar düzenleyelim”** diye bir genelge yayınladılar. Genelgenin seyri yani Türkiye’nin bu son üç yıl içerisinde karşı kampanyanın bir tezahürü bu. İkinci bir tezahür, son zamanlarda özellikle televizyonlarda belgeseller başladı karşı kampanyaya yönelik. Velhasıl yıllar sonra görüyoruz ki Türkiye Cumhuriyeti devleti, bugüne kadar değişik zikzaklar çizdiği Ermeni sorunu konusundaki tutumunun yeni bir zikzakına geldi. Şimdi yeni bir tutum değişikliğine doğru gidiyoruz. Bu zikzakları başından itibaren alıp incelersek bir ara “bu ülkede hiç Ermeniler yaşamamış” dediler. Sonra baktılar olmuyor “Ermeniler vardı ama azlardı” dediler. Sonra “azlardı ama azmışlardı” derken “ihanet ettiler, düşmanla birleşiyorlardı” dediler ve hatta “onlar bize yalvarıyorlardı biz onları göçertelim diye. Çünkü ne

zalim uyguladıkları Türklerden korkuyorlardı, intikam alacaklar diye”, “ne olur bizi buralardan, başka yerlere gönderin diyorlardı” vb. tezleri işlediler. Bir dönem ise hiç konuşulmadı. Bu konu tamamen sus pus edildi. Yani ne “sol” ne de “sağ” konuştu. Bakarsanız “solun” tarihine de bu konuda sicili çok temiz değildir. Ermeni soykırımı gibi bir konu yoktur hiç gündemlerinde. Ya da vardı ama o konuya girmek gereksizdi, tehlikeydi. Ama artık bugün görüyoruz ki bu kadar tabu sayılan bir konu artık konuşulacak denli ayağa düşmüş vaziyette. Bu genelgeyi yayınlayanların niyeti açısından bakarsanız kötü bir şey. Ama bu seyri işlersek çok da kötü değil. Sonuçta Türkiye çok tabu bir konudan sıyrılıp bu konuyu artık konuşabileceği bir noktaya geliyor. Tabi genelgede istenen şu; tek taraflı konuşulsun, asılsız vb. Ama tabi ki bu seçmece karpuz değil. Bu böyle kalmaz. Yani sonuçta bu konuyu eğer topluma mal ediyorsanız o toplum eninde sonunda bu konuyu bütün ayrıntılarıyla karşı alternatifleriyle de yavaş yavaş sorgulamaya başlar demektir. Geline süreci ben böyle değerlendiriyorum.

Genelgedeki niyet ise çok kötü bir şeydir. Çünkü okullar bilginin sorgulandığı yerlerdir. Dikte edildiği yerler

değildir. Burada tamamen bir şeyler dikte edilmeye çalışılıyor öğrencilerin kafasında. Ve bence çok yanlış yapıyorlar. Böyle eğitim olmaz. İkincisi tarihsel olarak bir takım sıkıntılar konusunda eğer büyükler daha bu sıkıntının üzerinde bir tartışma yürütememişse, bu konuda bir çözüme ulaşmamışsa, bunu o çözümsüz haliyle çocuklara intikal ettirmek ve onlardan medet ummak çok garip bir beceriksizlik örneği. Dolayısıyla benim bir örneğim var onu şöyle söyleyeyim; en sert uçurumların, en vahşi yaratıkları olan kartallar ve şahinler bile kanlı et parçalarını kendi yuvalarındaki yavrularına taşımadan önce midelerine indirir, burada öğütür ve bir miktarını sindirdikten sonra kalanını yavrularına verirler. Bizim çocuklarımızın böyle bir şeyi sindirmesi mümkün değil. Bu çok vahşi bir şekilde konuyu ortaya sürüş biçimidir. Yani bu kanlı konu, bu kadar sert haliyle çocuklara verilmemeli. Bu bütün çocuklarımızın; Ermeni, Türk fark etmez sindiremeyeceği bir besin parçasıdır. Sindirilemez. Burada bir artı gerabet ise Ermeni okullarına da bu genelgenin gönderilmiş olmasıdır. Bu ise bardağı taşıran damlanın en doruk noktasındaki damla. Bugüne kadar kendi tarihini öğrenmekten aciz kalmış bir toplumun çocuklarını siz bugün “sen kendi tarihini

inkar edecek cümleler kur bana” diye bir genelge yayınlarsanız ve hatta buna da yarış diyorsanız siz o zaman bu çocuklara resmen psikolojik işkence yapıyorsunuz demektir. Ben bu genelgeyi psikolojik işkence olarak görüyorum. Bu konu ders kitaplarından bu haliyle kaldırılmalıdır. Bu konu bir daha bu tür genelgelerle çocuklara taşınmamalıdır. Bu konu için Türkiye’de yapılması gereken başka işler vardır. İlk önce tarih tartışılmalı ve herkese alternatif tarih okuma şansı tanınmalıdır. Onun için bu konuda ilk önce Ermeniler ne diyor, karşı tez ne diyor? Bütün bu kitaplar, yayınlar ve organlar lehte ve aleyhte olduğuna bakılmaksızın Türkiye’de toplumun tartışma hakkına sunulmalıdır. Bu konuda okullarında bir şeyler yapmasını istiyorlar ise olması gereken genelge bir diktasyon yerine sorgulayıcı ve araştırmaya davet edici üslup kullanılmalıdır. Ve çatışma kültürüne değil, barış kültürüne davet etmelidir. Oysa yayınlanan bu genelge aksine çocukların ruh dünyasında birbirlerine yönelik karşıtlık ve çatışma kültürünü oluşturacak ve onların ruh hastası yapacak denli bir dayatmadan ibarettir.

Türkiye kurulduğu günden itibaren bir azınlık politikası var. Bu politikanın hangi mantığın bir ürünü olduğunu Milli Eğitim’in yayınladığı genelgede görmek mümkün. Ermeniler’in karşılaştığı tüm sorunları diğer azınlık ve Kürt ulusu da yaşamaktadır. Mesela geçen hafta Genelkurmay ikinci başkanı Org. Yaşar Büyükanıt, Kürtler için “biz beş yüz yıldır onlara Türkçe öğretemeseydik asıl ayıp budur” demektedir. Bu noktada Türkiye’nin azınlıklara ve ezilen uluslara yönelik politikasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Eğer Kürt kardeşlerimize beş yüz yıldır Türkçe öğretilmediyse yazık bize. Ama yazıklar olsun bize

ki biz de o Kürt kardeşlerimizin Kürtçesini öğrenemedik. Evet Türkiye’de bir azınlık politikası var. Cumhuriyet tarihi öncesi de var. Ama oraya girmeyeceğim. Cumhuriyetten önce Milletler sistemi vardı, azınlıklar sistemi vardı. O tarih bambaşka bir tarihti. Ama Cumhuriyet tarihindeki azınlıklar politikasında da yine o kadar sicili temiz çok temiz bir cumhuriyet geleneği görmüyoruz. Azınlıkların azaltılmasına yönelik bir politika sürekli güdülmüştür. 1942’deki varlık vergisi uygulaması, 1956’daki 6-7 Eylül olayları azınlıkların hep kırıldığı noktalar olmuştur. Azınlıkların azaltılması, tek parti döneminde CHP’nin o meşhur 9. raporunda çok net vardır. 9. raporu bulmak için Rıdvan Akar’ın kitaplarına başvurabilirsiniz. Buradaki özet şudur; **“azınlıklar çoğalmamalıdır, asimile edilmeli ve azalmalıdır”** Bu bütün devlet geleneği de Cumhuriyet tarihinde yeri geldiğinde yerine getirmiştir. Bunun için sağ-sol, demokrat, milliyetçi, İslamcı parti diye ayırmıyorum hepsini aynı kabin içerisine koyuyorum.

Biraz da şunu tartışmak gerekiyor. Ermeni sorunu son dönemde sürekli gündeme gelmekte. Özellikle bazı ülkelerin soykırım tanımlamaları ve Amerika’da da sürekli gündeme gelmesinin ardından bu çok tartışılıyor. Evet bazı ülkelere soykırım tanınıyor. Ama şöyle bir durum da var. Dış politikada bu durum malzemede yapılıyor. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ben tarihte benim halkımın başına gelenin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Anadolu’dan bütün Ermenilerin kökleri kazınmak istendi. Ve bu büyük oranda başarılı. Bunun adının soykırım mı, kırım mı, katliam mı, şu mu bu mu olması uluslararası hukuk terminolojisi açısından bir ad koymak gibi bir sorunsallığı beraberinde getiriyorsa, benim bununla bir ilgim yok. Atalarımın başına gelen-

lerin birileri tarafından kabul edilmesi, özür dilenmesi gibi kavramlarla bir ilgim yok. Ben atalarımın başına gelen acının ne olduğunu biliyorum. O acıya vakıf, onların evladı bir insanım. Ben onların sırtına yüklediği o ağır yükü onlarla taşıyorum. Bunun için kimseden yardım istemem. Çünkü benim kendi tarihimden her hangi bir şüphem yok. Yani dünya kabul edince mi ya da Amerikan senatosu kabul edince mi benim tarihim gerçeklik kazanacak? Ne ilgisi var? Bugün o insanlar bu gerçeği yeni mi öğreniyorlar? Asla...Başından beri olayların içinde idiler. Onlar benim atalarımın başından geçen bu dramı uluslararası politik ilişkilerinin bir mezesi haline getirdiler. Meze bildiğiniz gibi her zaman yenilen bir şey değildir. Ben bu konunun bu hali ile kullanılmasından bırakın umut beklemeyi, büyük oranda sıkıntı duyuyorum. Onursuzluk duyuyorum. Varsın onların tanınması kendilerine kalsın. İsterse hiç kimse tanınmasın. Bunlar hiç önemli değil. Kökü bitirilmek istenen o halkın ben devamlılığını sağlayabilirim.

Ben bu genelgeyi psikolojik işkence olarak görüyorum. Bu konu ders kitaplarından bu haliyle kaldırılmalıdır. Bu konu bir daha bu tür genelgelerle çocuklara taşınmamalıdır. Bu konu için Türkiye’de yapılması gereken başka işler vardır. İlk önce tarih tartışılmalı ve herkese alternatif tarih okuma şansı tanınmalıdır. Onun için bu konuda ilk önce Ermeniler ne diyor, karşı tez ne diyor? Bütün bu kitaplar, yayınlar ve organlar lehte ve aleyhte olduğuna bakılmaksızın Türkiye’de toplumun tartışma hakkına sunulmalıdır. Bu konuda okullarında bir şeyler yapmasını istiyorlar ise olması gereken genelge bir diktasyon yerine sorgulayıcı ve araştırmaya davet edici üslup kullanılmalıdır. Ve çatışma kültürüne değil, barış kültürüne davet etmelidir.

Dünyanın patronlarının Bilderberg Toplantıları

“Burada gaye, sözü geçen hükümetlerin kendilerine yakın olan hükümetlere yaşam hakkı vermeleri, kendilerine uzak olanlara ise yaşama hakkı vermeleridir. Yani uygulamama noktasında veya muhalefet noktasında şansınız yok, sizi her alanda sıkıştırırlar ve yaşam hakkı elinizden almır.”

Emekli Büyükelçi İsmail Berduk, her sene Mayıs ayının son haftasında gerçekleştirilen Bilderberg Toplantılarında alınan kararları “üçüncü dünya ülkelerinin” uygulamama şansı olmadığını bu sözlerle özetliyor.

1954’te kurulan (adını ilk toplantının yapıldığı Hollanda’daki Bilderberg otelinden alıyor) ve her yıl bir ülkede “çalışmalarına” devam eden ancak özellikle 1970’lerde araştırmacıların ilgisini çekmeye başlayan Bilderberg Toplantıları içeriğinden çok gizliliği ile gündemleşiyor. Toplantının ne denli büyük bir gizlilik içinde yürütüldüğünü grubun etkinliklerini araştıran Robert Eringer’in “Bilderberg Group, The Global Manipulators” (1980) adlı kitabında, grubun toplantılarına katılan ülkelerin dışişleri bakanlarına (CIA de dahil olmak üzere) yazdığı mektuplara aldığı yanıtlar açıkça gösteriyor. Gelen yanıtlarda adı geçen dışişleri bakanları ve CIA böyle bir grubun varlığını

bilmediklerini belirtiyorlar. Üstelik bu toplantıya azımsanmayacak sayıda gazeteci katılmasına karşın içeriği, alınan kararlar ya da nelerin tartışıldığı konusunda medyada tek satır yer almıyor. Bu kadar gizli olunca ve tüm dünyada uygulanacak politikalar, projeler geliştirilirken gazetecilerin ilgisini çekmemesi de mümkün oluyor. Hatta toplantıları “yakından” takip eden gazeteciler “The New World Order Intelligence Update” adlı bir gazetede çıkarıyorlar.

Bu toplantıların ikinci önemli özelliği ise (en önemlisini sona bırakırsak) bu elit toplantıya katılanların kısa sürede yıldızlarının parlaması/parlatılmasıdır. Bunun onlarca örneği çeşitli ülkelerde mevcut. Adı yolsuzluklara karışmış bir eyalet valisiyken Bill Clinton Bilderberg Toplantısına davet edildi ve ertesi yıl başkan koltuğuna oturdu. Silik bir muhafazakar politikacı olan Margaret Thatcher de bu toplantıya katıldıktan bir yıl sonra partisine başkan, İngiltere’ye başbakan oldu. Tony Blair’in de Başbakanlık yolculuğu Bilderberg’den geçmişti. Bunun yanında Bilderbergciler katılımcılarını vezir edebildiği gibi rezil de edebiliyor. İşte sayelerinde Başbakan olan Thatcher yine sayelerinde gözden düşürülüyor. Sebep, “kraliyet yönetimine son ver” baskılarına diren-

mek. Ülkemizde de Cem Boyner, İsmail Cem, Kemal Derviş ve Dinç Bilgin gibi katılımcıların nasıl da parlatılıp önümüze konulduğunu anımsamakta fayda var, zira onlar da yolları Bildenberg’den geçenlerden (her ne kadar sonuçta parlatıldıkları yere gelemeseler de) Bu sadece kişilere yönelik de değil tabii ki. Kanada’da yayınlanan Toronto Star isimli gazetede “Bilderberg çok güçlüdür. Aldığı her kararı istediği ulusa dayatma gücüne sahip. Dolayısıyla bir ülkeyi yükseltmesi de çöküntüye sevk etmesi de an meselesidir.” (30 Mayıs 1999) belirlemesi de bu toplantıların tüm dünyaya yön vermek üzere gerçekleştirildiğine yönelik. Zaten Bilderberg’in en önemli özelliği de Yeni Dünya Düzeninin taşlarının yerine oturtulma çalışması ya da “uluslararası sermayenin uluslararası platformu” (İşçi-köylü sayı:38) olma özelliği. Bunun çeşitli örnekleri mevcut: “The New World Order Intelligence Update” gazetesinin 1998 zirvesiyle ilgili değerlendirmesi şöyleydi: “Eğer Kosova sorunu engellenirse sıra Kıbrıs’a gelecek ve Kıbrıs’ta savaş çıkabilir. Kosova’da savaş çıktı. NATO’nun müdahalesiyle birlikte bitme noktasına geldi ve ateşkes ilan edildi. Aynı yıl G-8 toplantısında bir araya gelen gelişmiş ülkelerin liderlerinin üzerinde mutabık oldukları konuların başında ise ne tesadüf Kıbrıs’a ilişkin nihai bir çözüm başı çekiyordu. Bu gelişmelerin hepsi de yani hem Kosova olayları hem de Kıbrıs’ta ön şartsız bir anlaşma isteği dünyada meydana gelen olayların birer tesadüflikten ziyade program dahilinde gerçekleştiğini gözler önüne seriyor; “Yeni Dünya Düzeni”. (Yeni Dünya Düzeninin Düşünce Platformu –Yasin Yağcı) Emperyalizmin politikalarını tamamen bu üç günlük toplantıda belirleyip uygulamaya koyar kuşkusuz. Ama bu ve benzeri toplantılarda tartışılan konular önümüzdeki süreçte emperyalizmin yönetimini belirleyen niteliktedir. Ayrıca bunun gibi “Bilderberg Çocuğu” olarak da

bilinen Trilateral Commission (Üç Taraflı Komisyon) ABD-Avrupa-Japon siyasi eliti arasında ortak bir zemin aramak amacıyla 1970’lerin başında David Rockefeller’in inisiyatifi ile kuruldu. Davos Toplantıları da daha geniş katılımlı bir başka emperyalistlerin üst düzey toplantısı.

Ancak tüm bu güçlü görüntüye, gizliliğe, komplo teorileri üreten/ürettiren yapıya rağmen yüksek gizlilik ünvanlı bu toplantılarda alınan kararları uygulamada (kendi aralarındaki çelişkiler de önemliyse de) bu zinciri kırabilecek esas özne dünya halklarıdır. Dünyanın patronları hangi kuklaya baş rol vereceğine, hangisini gözden düşüreceğine karar verebilir ve bunu kukla ve uşaklarına uygulatabilirler. Ama halkların direnişi ve örgütlü mücadelesi konusunda ise bu politikaların yaşam hakkı yoktur. Zaten en önemli korkuları da bu değil midir? İşte önemli bir Bilderbergci olan Lord Healey genç bir İngiliz gazetecinin “Ama bu bir komployu çağrıştırmıyor mu?” sorusuna yanıtı: “Bu sorunuz saçma. Aptalca ve saçma. Ben hayatımda böyle bir saçmalık duymadım!.. Anlattığım bir komplo değildir; size anlattığım dünyanın ta kendisidir. Bu dünyada işler böyle yürüyor. Ve böyle olması doğrudur da... Ama ben size şunu söyleyeyim: Aşırımlar ve militan grupların liderleri Bilderberg’in kendilerini haklamaya çalıştığına inanıyorlarsa, bu doğrudur. Evet, bizler bunu yapmaya çalışıyoruz...” (Aktaran: Fikret Ertan 01.06.2002)

Sonuç olarak bu yıl Fransa’nın Versailles kentinde yapılan Toplantıya Türkiye’den Ali Babacan, Mehmet Ali Bayar ve Özdem Sanberk katıldı. Londra Büyükelçisiyken emekli olan ve Türkiye’de “yolsuzluklarla mücadele” konulu araştırmayı yürüten TESEV’in direktörü olan Sanberk geçtiğimiz yıl da katılmıştı bu toplantıya. Ali Babacan ve Mehmet Ali Aybar için biçilen rolleri ise önümüzdeki süreçte göreceğiz.

İran’da yıllardır süren mücadele: Behşahr Tekstil’de grev

1934 yılında kurulup 1937 yılında üretime geçen ve 1994’te özelleştirilen Behşahr Tekstil Fabrikası işçileri 1997’den beri işçilerinin durumunun belirsizliği, o yıllardan beri ödenmeyen ücretler ve işten çıkarma sorunlarıyla boğuşuyor. Sorunlara karşı sürekli direnişler ve protestolar düzenleyen işçilerin bu direniş dalgası son aylarda genişledi ve Behşahr kentinin tüm halkı işçileri desteklemek için gösteri ve yürüyüş saflarına katıldı. Nisan ayında yeniden başlayan direniş ve protestolar şöyle gelişti:

4 Nisan: İşçilerin bir bölümü 24 aydır ücret alamayışlarına ve işten çıkarılmalarına karşı valilik önünde protesto gösterisi düzenledi.

14 Nisan: İşçiler bir gösteri düzenlediler. Ücretlerini alamayan öteki tekstil fabrikalarının işçileri de saflara katıldı. Bu direniş halk tarafından güçlü biçimde desteklendi. Gösteriye binlerce kişi katıldı. Hamaneyi’nin Behşahr temsilcisi Rahmani kentinin durumunu olağanüstü olarak niteledi. Göstericiler Millet Parkında toplandı, İslam Cumhuriyeti kolluk kuvvetleri yüzlerce polis ve göz yaşartıcı bomba kullanarak işçilere saldırdı. Halk ve baskı güçleri arasında çatışma başladı. Göstericiler “**Top, tank, mitralyöz bizleri yıldırılmaz!**”, “**Beceriksiz Rahmani Medresene geri dön**”, “**İşçiler birleşin**” şeklinde slogan attılar.

18 Nisan: İşçi temsilcileri ile patro-

nun yaptıkları görüşmelerden bir sonuç çıkmadı.

20 Nisan: İşçiler eylemlerini örgütlemek için fabrikanın “üç düdüğü”nü kullandı. İlk düdükle işçiler bir araya geldi. İkinci düdükle yetkililere son ihtar. Üçüncü düdükle işçiler kente doğru akmaya başladı. Dükkanlar kapandı ve halk işçilere katıldı. Binlerce işçi ve Behşahr halkı kent sokaklarında ve valilik önünde toplandı. İslam Cumhuriyeti yetkilileri işçilerle yeniden görüşmeye başlayıp halkı dağıtmaya çalıştı.

21 Nisan: Kentte geniş önlemler alınmasına ve sıkı yönetim ilan edilmesine rağmen işçiler gösteri yaptı.

10 Mayıs: İşçiler yeniden protesto gösterisi düzenledi. İşçilerin ve onları

destekleyen halkın yürüyüşü sonucu yollar kapandı.

12 Mayıs: Tekstil işçileri yeniden alanlardaydı. Kortejlerle kente doğru yürüyüşe geçen işçiler yolları kapattı.

Behşahr Tekstil işçilerinin direnişi daha yoğun bir halde sürmektedir. İşçiler taleplerine ulaşmaya kadar mücadeleye devam edeceklerini duyuruyorlar. Şu anda çalıştıkları fabrikayı işgal eden işçiler kimseyi içeri almıyor. İşçiler 1 aydan beri daha güçlü ve birleşik biçimde taleplerini haykırıyor ve direnişlerini sürdürüyorlar. İşçiler tüm taleplerini elde edene kadar mücadelede kararlılar. (İlk kez www.kargaran.org sitesinde Farsça yayınlanan yazıdan kısaltılarak alınmıştır.)

Emperyalistlerin G-8 Zirvesi emekçilerin öfke duvarına çarptı

1-2-3 Haziran tarihlerinde Fransa'nın Evian kasabasında yapılması düşünülen G-8 toplantısının sözde gündem maddeleri "terörizmle mücadele", "ekonomik kalkınma", "bölgesel sorunlar" olarak belirlense de herkes biliyor ki bu toplantılar yeni baskı ve sömürü politikalarından öteye bir şey olmayacaktır.

İsviçre'de bir hafta önceden başlayan protestolar son üç gün kala daha da hareketlendi. Gösterilerde aralarında TKP/ML taraftarları ve ILPS'nin de yer aldığı 100 bini aşkın kitle sokağa döküldü. Lozan ve Cenevre'de üç gün önce başlayan protestolar aktif saldırıya dönüştü. Büyük tekelere ait binaların ve işyerlerinin camları kırıldı, buralara "G 8 = Faşizm", "G 8 = Baskı ve sömürü",

"Onlar 8 biz 6 milyarız", "her şeyimizi çalan onlar" şeklinde yazılımlar yapıldı. Banka otomatikleri molo toflandı ve emekçiler yaşamı bir haftalığına durdurdu. Eylemler medya tarafından her zaman olduğu gibi çarpıtılarak verildi. Eylemcilerin adı "kırıcılar", "dağıtıcılar" olarak lanse edildi. 1 Haziran günü saat 11:00'de Cenevre tarafından başlayan yürüyüşte ilk saatlerde 35 bin olan kitle sayısı ilerleyen saatlerde Fransa'ya doğru 100 bini aştı. Bir ucu Cenevre'de diğer ucu Lozan'da olan yürüyüşte kitle toplantının yapıldığı alana yaklaştıkça daha da öfkelenildi. Üç gün süren eylemlerin sonunda Lozan'da meydana gelen çatışmalar sonucunda ikisi ağır onlarca yaralı ve 400 gözaltı oldu. (İsviçre)

Dünyadan Notlar

EMPERYALİST DEVLETLERİN İKİYÜZLÜLÜĞÜ

ABD emperyalizminin Irak saldırısı ve ardından gelen işgalinde çok somut olarak ortaya çıkan dünya hegemonyası politikası, emperyalist devletler arasındaki kavgayı, sömürgecilerin asırlar boyu devam eden sömürgeci ve nüfus bölgeleri üzerindeki kavgasını kaçınılmaz olarak şiddetlendirmektedir; Bu hükmetme politikası, Amerikan emperyalizmi ile buna karşı çıkan öteki emperyalist devletler arasındaki mücadeleleri de şiddetlendirmektedir. Bu mücadeleler, emperyalistlerin çıkar çatışmasından doğmuştur ve emperyalizm var oldukça kaçınılmaz olarak yaşanacaktır; bu durum emperyalizmi temelden etkiler; **emperyalist hasımlar birbirlerine esasen ve nihayetinde aman vermezler, çünkü nihayetinde her biri ötekilerini boğma çabasındadır.** En son "Irak'ın silahsızlandırılması" politikasının sonucu gündeme gelmiş olan saldırı ve işgal de emperyalistler arasındaki mücadelenin ürünüdür. Meselenin Irak'ın silahsızlandırılması olmadığı gayet açık olduğu bugün daha net olarak ortaya çıkmıştır. Bu bir aldatmacaydı ve emperyalist saldırganlığa ve işgale karşı dünya kamuoyunu ikna etme politikasıydı. Buna rağmen, savaş borazanlarının, satılmış, uşak ruhlu memur-aydınların yoğun çabalarıyla bu aldatma politikası gündemde tutulmuştu. Ancak gelişen aşamada ABD Savunma Bakan Yardımcısı P. Wolfowitz katıldığı bir radyo programında "Irak'ta kitle imha silahlarının bulunduğu açıklaması, dünya kamuoyunu yanımaza çekmek içindi" diyerek gerçek durumu açıkladı. Bu açıklamayı ABD Savunma Bakanı D. Rumsfeld "kitle imha silahları bahane değildi" diyerek yalanlamakta gecikmedi. Ancak Irak'ta kitle imha silahlarının halen bulunmaması ve bundan sonra da bulunmayacağı düşünüldüğünde (bulunduğu ifade

edilirse kendilerinin yerleştirdiklerini ve bunun bir karşı propaganda olacağını akıldan çıkarmamak gerekiyor) kimin doğru söylediği rahatlıkla anlaşılır.

Bu saldırı ve işgal, dünya kamuoyunun hükümüne kolayca vardığı gibi ABD'nin hegemonyasını koruma ve sağlamlaştırma politikasının sonucuydu. ABD'nin sarsılmaz, dokunulmaz egemenlik kurma hırsının ürünüydü. Ve bu saldırganlık tüm emperyalistlerin, tüm sömürücülerin kaçınılmaz politikasıdır. Dün bu politikayı Roma imparatorluğu uyguladı; dün bu politikayı İspanya, İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya uyguladı, bugün bu politikayı ABD uygulamakta. Bu kaçınılmazdır, çünkü kapitalizmin yasaları vahşi orman yasaları gibi gücünün, ölene kadar egemenliğini korumak zorunda olmasını ve bu nedenle saldırganlaşmasını **meccur** kılar.

Kapitalist-emperyalist sistem varolduğu sürece, kapitalist emperyalizmin kanunları işlemeye devam eder. Emperyalistler, içte, kendi halklarını daima ezer ve sömürür, dışta da, öteki uluslara karşı saldırılara girişerek buradaki halkları daima ezer ve sömürürler. Emperyalistler için diğer ülkeler daima birer refah kaynağıdır. Emperyalist devletler kendileri için birer refah kaynağı olan bu pazarları, hammadde kaynaklarını, nüfus bölgelerini paylaşmak için birbirleriyle sürekli mücadele ederler. Bu mücadele içinde bazı uzlaşmalar, hatta "devletler arasında ittifaklar" doğabilir; ama **her gevşeme, uzlaşma veya ittifak emperyalistler arasında daima ve kaçınılmaz olarak daha keskin, daha şiddetli ve daha yaygın mücadelelere yol açar.**

Kapitalist ülkelerin eşit olmayan gelişmeleri bugün oldukça berraktır ve bu eşit olmayan gelişmelerin emperyalistler arası bir entegrasyonu ya da çatışmasız bir birleşme-

yi/oluşumu (küreselleşme) değil çatışmayı zorunlu kılan bir birliği (emperyalizm) yarattığı tümüyle ispatlanmaktadır. Emperyalizmin küreselleştirdiği, zenginlik, barış vb. değil sömürü, talan ve kendi içindeki kaçınılmaz çelişkileridir. Tüm dünya'ya kafa tutmaya başlayan ABD ile dünyanın başlıca emperyalist devletleri arasındaki çelişme daha da şiddetlenmiştir. **ABD'nin, tahammül sınırlarını aşmış bulunan tahakkümü diğer emperyalistler tarafından bertaraf edilmek istenmektedir.** Bunun farkında olan ve güçsüzleşme emareleri son on yılda sürekli artan, dünya ekonomisinin istikrarsız karakterinin en ağır darbelerine maruz kalacak ve en büyük kayıpların efendisi olacak olan -mevcut yapının başında olmasından kaynaklı- ABD; buna izin vermeye hiç niyetli değildir.

Irak saldırısı öncesindeki BM sürecindeki tartışmalar bu temelde ele alındığında tamamen anlaşılır hale gelecektir. Burada çatışmasız birleşme; barışın hakim olduğu bir oluşum, çatışmasız bir birlik değil ezilen ulusların kurban olduğu yoğun bir dalaş var.

Emperyalistler arası çelişkilerin Irak saldırısı ve işgali dolayısıyla en sıradan gözle dahi görülebilir biçimde açığa çıktığı ve küresel "barışçılarının", tarihe sözde son verenlerin geçici egemenliklerinin nihayet ortadan kalktığı bu süreçte dünya hegemonyası ve dünyanın yeniden paylaşımı için hazırlıklar üst seviyeye çıkarılmakta. ABD, bu hazırlığa erkenden başlayarak rakiplerini ekarte etmek istediğini gösterdi; ezilen ulusların kurban olarak paylaşımına şimdiden başladı. ABD, bilindiği üzere, Ortadoğu'yu hedefe koyan ve Türkiye'yi direkt olarak ilgilendiren "yeni savunma" stratejisini son on yıldır uygulamaktadır. "Demokrasi ve özgür dünya" adına dünya efendiliğini tüm devletlere kabul ettirmeye ve bunu süreklileştirmeye gayret gösteren ABD'nin 11 Eylül öncesinde hazırlanan raporlardaki (Wolfowitz'in mimarı olduğu iddia edilen raporlar) gerçek niyeti dikkate alındığında Hazar'daki enerji kaynaklarını kontrol etmeye yönelik geliştirilen stratejisi ile Irak'ı işgal politikası bağlantılıdır. ABD yeni döneme güçlü bir atılım ile gir-

mekten başka yol olmadığından emin gözüküyor. Bunun engellenebilmesi için **diğer emperyalistlerin yaptığı ortaklık geçicidir ve belirleyici değildir ve gerçekte ikiyüzlüdür.** Asıl belirleyici güç, ezilen uluslar ile emperyalizm arasındaki çelişkinin çözümüne katkı sunacak güçtür; proletarya önderliğindeki ezilen ulusların birliği olmaksızın bu saldırı ve işgallerin engellenebilmesi mümkün olmayacaktır.

Bu zorunluluk kavranmalıdır. Çünkü burjuva anlayışlar bu zorunluluğu karartmakta ve ezilenleri emperyalizm karşısında silahsızlandırmak için yoğun çaba harcamaktadır. Hedefin berraklaşması, mücadelenin geniş bir kesime açık olması, en geri seviyedeki kesimlerin dahi savaşın mantığını kavraması ve kazanılabilecek tüm mevzilerin kazanılması için ABD emperyalizminin suçlu sandalyesine oturtulması yanlış değildir; ama emperyalizmi bir sistem olarak onaylamaya varan her anlayışa karşı tavizsiz, net ve katı bir duruş kesinlikle gereklidir. Bu olmazsa olmaz devrimci bir politikanın gerçeği olarak böyledir. Dün Irak saldırısı ve işgali karşısında yer alan Fransa, Almanya, Rusya, Çin de emperyalizmin esas taşlarıdır. Savaş karşıtlığını bu emperyalizmle buluşturacak her türden yaklaşım zehirlidir. Bu zehre karşı da amansız olmak zorundayız.

ABD'nin ikiyüzlülüğü açıktır ve çıkarları ortaklaşanların, satılmışların ve ahmakların dışında kimse, hiç kimse bu haydutlar çetesinin başına inanmamaktadır. Bu saldırgan haydut devlete karşı mücadele devam ettirilmelidir, arkada kalan gerçekler halka gösterilmeye devam ettirilmelidir. Buna uygun olarak, aynı zamanda emperyalizmin sistem olarak teşhirini, BM'nin emperyalizmi koruyan ve yücelten ruhunu da, burjuva-pasifizminin "savaşa karşı barış" aldatmacasını da kavramalıyız. Bu aldatmacaya uygun davranan oportünist yaklaşımlara karşı devrimci uyanıklığı terk etmemeliyiz. Emperyalizm hükümünü sürdürdüğüce El-Kaide denen, ne olduğu belirsiz oluşumlar, Irak benzeri devletler ve bu devletlere saldırılar söz konusu olacaktır. Bu emperyalizmin kendi gerçeğidir.

“Onun mücadelesine sonuna kadar sahip çıkıyoruz”

8 Haziran 1991 Dersim’de çıkan çatışmada yaralı ele geçirilen Naki Göksu, Mazgirt’e bağlı Ataçınar köyünde işkencede katledildi. Naki Göksu’nun yaşamına ilişkin ağabeyi Celal Göksu ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

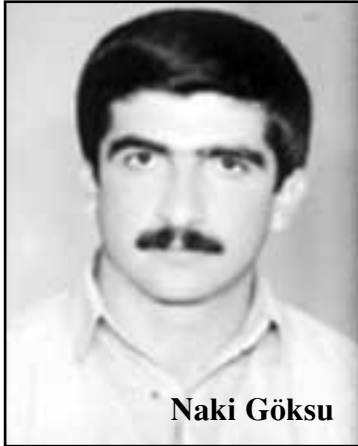
Celal Göksu

Ve daha nice Naki’ler toprağa düşecek. Ne ilktir Naki, ne de son olacaktır.

Bu onurlu mücadeleyi alnımız ak ve başımız dik olarak yaşıyoruz. Biz de yaşamımızın her noktasında elimizden geldiğince O’nun bıraktığı yerden devam edecek ve yaşatacağız.

-Naki Göksu’nun çocukluğu, aile yaşamı ve okul dönemini anlatabilir misiniz?

Çocukluğu Malatya merkezde geçti. İlk, orta ve liseyi Malatya’da okudu. Okulda ve dışarıda arkadaşlarıyla uyumlu, kavgacı olmayan, herkesle barışık olmayı tercih eden bir yapısı vardı. Sevecen, hoşgörülü, herşeyi paylaşmasını bi-

Naki Göksu

len, yapılması gerekli olan ne varsa ailesine söyleyip ve onlarla birlikte hareket eden bir yapısı vardı. Kendisine ait olan birşeyi kardeşleriyle paylaşan, ailesine aitmiş gibi herkese bunu hissettiren bir kişiliği ve yapısı vardı. Ve Yapı Lisesi’nde okuduğu dönemde siyasi yapısı oluştu. Tam o dönemde Mecidiyeköy Dere’de amca-

mın oğlu Gazi Göksu polis tarafından vurulmuştu. Bu hem bizi hem de Naki’yi çok etkilemişti. O’nun ölümü bizim hayatımızı değiştirdi. O baskıya, zulme, haksızlığa korkusuzca direnen ve siyasi mücadelenin içinde olan biriydi. Ve O’nun ölümü sanki hayatımızın sonuymuş ve artık yaşamının, nefes alıp vermenin bir anlamı yoktu. İşte tam bu dönemler Naki’nin siyasi mücadeleye hız veriş dönemidir.

-Ailesiyle ilişkileri ve ailesinin mücadeleye bakışı nasıl oldu?

Ailesiyle dostane, sevecen, içten, sıcak ve duygusal bir yapısı vardı. Olumsuz hiçbir gelişmeyi ailesine ve kardeşlerine yansıtılmaya çalışırdı. Sır küpüydü sanki. Annemle ilişkileri farklıydı. Daha içten ve samimi davranır, bizden daha çok annemi sevdiğini açıkça belirtirdi. Bu sevgi sanki bir vefa borcunu anlatır gibiydi.

Mücadeleye bakış açımızda tabi ki eleştirilecek yanlar vardı, eksikler vardı. Ama buna rağmen mücadelesine sonuna kadar sahip çıkıyoruz. O bir bedel ödedi. Biz sahip çıkmayacağız da kim sahip çıkacak? Dünya var oldukça insanlık tarihi ve emek-sermaye çelişkisi var oldukça bu mücadele devam edecek. Ve daha nice Naki’ler toprağa düşecek. Ne ilktir Naki, ne de son olacaktır.

Bu onurlu mücadeleyi alnımız ak ve başımız dik olarak yaşıyoruz. Biz de yaşamımızın her noktasında elimizden geldiğince O’nun bıraktığı yerden devam edecek ve yaşatacağız. Zaten O bizimle yaşıyor. Hayatımızın her alanında bizimle beraber, arkamızda duran bir dev gibi bizimle beraber bunu biliyoruz. Ve zaten şu an O bizi yaşıyor. Hayatımızı ve geleceğimizi O’na borçluyuz.

Bizden alacaklı gittin. Gözün arkada kalmasın.

-Siyasi yaşamı hakkında sizin bilginiz var mıydı? Şehit düştüğü haberini nasıl aldınız?

Siyasi yaşamı ve mücadelesi hakkında bilgimiz vardı ve konuşurdu. Ama faaliyetlerini sınırlı anlatır, fazla girmezdi. Şehit düştüğü haberini ben İstanbul’da aldım ve o an bana

söylenmedi. Ben yaralandı veya yakalandı diye düşündüm. Malatya’ya gittiğimde o an; acılı ve dayanılmaz bir andı. Sanki dünya, güneş ve bütün evren üstüme yıkılmıştı. Altında kalmıştı herkes, ailecek yok olmuştuk. Artık yaşamımızın bir anlamı kalmamıştı. Yaşamın artık hiç bir tadı ve tuzu yoktu artık. Niye yaşıyoruz, niye varız diye uzun süre düşündük. Hayat bize kabus gibi geliyordu. Bizleri çok etkilemişti. Hayata umutlu ve sevecen bakamıyordum. Ve O’na karşı borçlu olduğumuzu hissediyordum.

-Son olarak Naki Göksu ile ilgili söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Son olarak; düştüğün yerde şimdi bir çınar oldun. Gölgede yoldaşların tüfek çatıyor, çay demliyor. Ölümüne sigara tütürüyorlar.

Şan olsun halk için toprağa düşenlere

Aziz Akpınar

Aziz Araz

M. Ş. Karaağaç

Hüseyin Gözülü

Mehmet Kalkan

Hıdır Doğan

Zülfü Yıldız

17 Haziran 1978’de Tarsus’ta polisler tarafından katledilen Aziz Akpınar’ı; 16 Haziran 1980’de İstanbul’da gözaltına alınarak işkencede katledilen Aziz Araz’ı; 19 Haziran 1982’de Dersim Hozat’a bağlı Beyazdağ eteklerinde çıkan çatışmada şehit düşen Mahmut Şefik Karaağaç ve Hüseyin Gözülü’yü; 14 Haziran 1987’de Diyarbakır’da işkencede katledilen Mehmet Kalkan’ı; 6 Haziran 1992 tarihinde Dersim Limek’te çatışmada şehit düşen Hıdır Doğan’ı; 8 Haziran 1993’te yurtdışında geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitiren Zülfü Yıldız’ı ölüm yıldönümlerinde saygıyla anıyoruz.

19 Haziran 1987 Kahramanlık Günü

tinin köhne zindanlarını savaşın parıldayan siperlerine dönüştürdüler.

Halk savaşının ilerleyişi, onun yankılar yaratan, isabetli ve amansız darbeleri, gericiliği kırbaç yemiş bir sırtlan gibi tirtir titretti. Ve onun gürüldeyen talepleri bugün her zamankinden daha faşist ve daha korporativist olan APRA hükümetinin çamurlu ve çalkantılı kabuslarında ve hatta onun başını çeken demagojik çirak bozuntusu "führer" in hırslı hülyalarında yankılandı; bu nedenle gericilik, hükümet ve soykırımcı Garcia, halk savaşına yıkıcı bir darbe indirip onu tayin edici bir şekilde ezme hedefleyen kara ve kanlı planlar düşlediler. Devrimin ve hayatlarının müdafaası için başkaldıran savaş esirleri bu sinsi kitle katliam planlarını kamuoyuna teşhir ettiler; hükümetin emirleri doğrultusunda ve gereken herşeyin yapılması için verilen izinle hareket eden silahlı kuvvetler ve polis tarafından halka karşı duydukları kör hidet ve sapık bir katliamcı öfkeyle gerçekleştirilen bu cani ve alçak soykırım, ideolojilerinin, cesaret ve kahramanlıklarının bayrağını öfkeli savaşçı cüretkarlığıyla açarak yükseklerde dalgalandıran yoldaşların, savaşçıların ve halk evlatlarının şiddetli, yılmayan, çelikten direnişiyle karşılaştı; gerici canavar, ölüm barışını empoze etmek amacıyla onların kanını içerken, onların zalimce bastırılmış yoksul yaşamları ölümsüzleştirdi, El Fronton, Lurigancho ve Cal-

lao'nun parıldayan üç heybetli savaş siprine şekil verdi; bu tarihi kilometre taşı, Kahramanlık Günü'nün yüceliğini ebediyen ilan edecektir.

İndirmek istedikleri yıkıcı ve tayin edici darbe, onları muazzam ölçüde teşhir ederek geri tepti; faşist ve korporativist APRA partisi, hükümetini ve kendi devlet yasalarını ihlal ederek cumhurbaşkanı geçinen kişiyi vahim ve halen çözümsüz bir siyasi kriz içerisine itti. Bu nedenle savaş esirlerinin başkaldırışı hayatlarına mal olduğu halde Partiye ve devrime muazzam bir manevi, siyasi ve askeri zafer kazandırttı ve bundan da öte büyük atılımın başarıyla sonuçlandırılmasına muhteşem bir katkıda bulunarak ona altın mührünü vurdu. Ve ilk kampanyayla Peru devletini emsali görülmemiş derecede derinden sarsan devrimci üs alanları geliştirmeyi, amaçlanan yeni planın temelini atarak halk savaşına bugüne kadar Peru'da ve dışarda elde ettiği en büyük etkiyi kazandırdı. Bu nedenle savaş esirleri o efsane kahramanı gibi mezarın ötesinden de zafer kazanmaktadırlar. Çünkü bizler yeni zaferler kazandıkça onlar içimizde yaşamakta, bizimle birlikte savaşmaktadırlar. Parıldamaya devam eden, bizlere bugün, yarın ve ebediyen canımızı Parti ve devrime adamamızı öğreten güçlü ve ebedi varlıklarını hisset. Kahramanlık gününe şan olsun. Peru Haziran 1987"

Peru'da 19 Haziran 1987'de devrimci tutsaklar, hükümetin katletme politikalarına karşı ayaklandılar. Ele geçirdikleri az sayıdaki silahla gardiyanları teslim alarak hapishaneyi kontrol altına alan tutsaklar hayatlarının korunması için hükümetin imzalamayı kabul ettiği anlaşmanın ihlal edilmemesini talep ettiler. Bunun üzerine Peru devleti Lima civarındaki üç hapishanede katliama girişti. Tutsaklar yirmidört saat sapan, mızrak ve el yapımı silahlarla her türlü saldırıya karşı kahramanca direndi. Callao Hapishanesi'ndeki 75 tutsağın 2'si çatışmada katledildi. 6'sı ağır yaralandı. Lurigancho Hapishanesi'ndeki PKP üye ve taraftarı olmakla yargılanan 135 erkek tutsağın tümü katledildi. Fronton'da 115 tutsak katledildi ve yine bu sayının yarısı kadar tutsağın da akıbetlerinden haber alınamadı.

Kahramanlık Günü ilan edilen bu tarihi günle ilgili Gonzalo "Parti ve devrim için can vermek" adlı yazısında şunları söylemektedir:

"Onlara ilk gıdasını veren, yürümesini öğreten, yılmak bilmeyen kitlelerdi; sınıf mücadelesi düşüncelerini şekillendirdi ve toplumsal örgütlenmenin başlıca ve en yüksek biçimi olan Parti, onları Marksizm-Leninizm-Maoizm, rehber düşünce ile silahlandırarak, siyasi bilinçlerini yükseltti, Halkın Gerilla Ordusu içinde örgütleyerek savaşçı ruhlarına güç kattı ve yoksul köylü kitleleri ile kaynaştırarak bedenlerini ve ruhlarını halk savaşının sönmeyen ocağında çelikleştirdi. Savaş esiri olduklarında asla dize gelmediler, tersine savaşmada, seferber etmede ve üretmede sebat ettiler ve zorlu çarpışmalarla eskimiş ve çürümüş Peru devle-

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi

15-16 Haziran büyük işçi direnişi, sınıfın kendiliğinden gelme mücadelesinin en büyük örneklerinden birisidir. 15-16 Haziran direnişi, o dönemde dünyadaki gelişmelerle paralel bir şekilde grevler, direnişler, boykotlar, yürüyüşler, toprak işgalleri, ulusal taleplerle kendiliğinden gelen mücadelelerin hızla boyut kazandığı bir dönemde gündeme geldi. 274-275 sayılı sendikalar yasasındaki değişikliklerle o dönem TÜRK-İŞ'ten bir adım daha ileri olan ve 1967'de kurulan DİSK'in tasfiyesi gündeme gelmişti. 274 Sayılı yasa; bir işçi sendikasının Türkiye çapında faaliyet gösterebilmesi için o iş kolundaki toplam işçi sayısının en az üçte birini üye olarak barındırması, aynı şekilde işçi federasyonlarının kendi iş kollarındaki toplam işçi sayısının en az üçte birini

ve işçi konfederasyonlarının da bu şartlara uygun sendika ve federasyonların en az üçte biri ve ülke çapında toplam sendikalı işçi sayısının en az üçte birini üye olarak barındırmaları gerektiğini belirtir şeklinde değiştirilmek isteniyordu. Başlarda DİSK tarafından örgütlenen 15-16 Haziran direnişi işçi ve emekçilerin mücadelesinin büyümesiyle DİSK barikatını da aştı. "Ancak direnerek diz çöktürebiliriz" diyen 150 bin işçi, eylemlerle gösterdi kitlelerin gücünü. 15 Haziran'da İstanbul ve İzmit'te 113 işyerinden 70 bin işçi direnişe geçti. İşçiler birçok yolu trafiğe kapattılar. 16 Haziran günü 150 bin işçi, direnişe geçti. İstanbul'un her yerinde işçiler direniyordu. Devlet işçilerin direnişini kırmak ve biraraya gelmelerini engellemek

için Haliç köprüsünü açtırmıştı. Bunun üzerine işçiler kayıkların karşıya geçtiler. Kadıköy'de birleşen işçilere polis ateş açtı. Çatışma sırasında Yaşar Yıldırım, Mustafa Bayram ve Mehmet Gıdak şehit düştü. Aynı zamanda bir polis ve bir de esnaf öldü. 16 Haziran akşamı tam üç ay sürecek bir sıkıyönetim ilan edildi. Direniş devam ederken

radyolara DİSK Başkanı Kemal Türkler'i çıkararak işçilere teslim olmaları yönünde çağrı yapıldı. Kemal Türkler'in konuşması işçilerin direnişleriyle yanıtlandı.

Eylemlerin sonucunda 275 Sayılı tasarı Meclise dahi sunulmadan geri çekildi. 274 Sayılı Yasa Tasarısında yapılan değişikliklerin önemli bir bölümü ise iptal edildi.

KADININ YERİ YOK

Ülkemiz topraklarında şairin dediği gibi “**öküzümüzden sonra yeri gelen kadın**”ın kimliği hiçe sayılmış, hiçe sayılan kadına yasalar çerçevesinde de bu kimliği resmi olarak benimsetilmek istenmiştir.

Geldiği ilk günden beri halkımızın büyük tepkisini toplayan politikalarıyla AKP hükümeti; çarpık anayasal düzenlemelerinden birine daha imza atmaya çalışıyor. Türk Ceza Kanunu’na yeni bir tasarı getiren AKP Hükümeti bu tasarıyla ikinci planda kalan kadının yerini daha bir aşağıya çekerek, “**çağdaşlaşma**” adı altında kadın kimliğini tümünden yok etmeye çalışıyor. Zaten törelerle, feodal öğelerle dört duvar içerisinde sıkışan kadın bu kez de yasal olarak hiçbir şekilde haklarını arayamaz hale getiriliyor. Tasarıda dikkat çekilmesi gereken noktalardan bazı maddeleri açmaya çalışırsak;

31. Madde; Bu madde “**haksız tahrikle**” ilgili. Bu başlık altında işlenen suçlar, kapsam dahilinde “**namus temiz-**

En büyük onursuzluklardan biri olan tecavüz bir anlamda yasallaşmış oluyor. Çünkü evlenmek istediği bir kadına tecavüz eden bir kişi tecavüzden sonra hem ceza almaktan kurtulacak hem de istediğini elde edecektir. Tecavüz ettiği için mükafatlandırılacaktır yani.

leme” gerekçesiyle indirime tabi tutulacak. Yine tasarıyla indirim miktarı hakim inisiyatifine bırakılıyor. Yani işlenecek cinayetler yine cezasız kalacak. Bu konu üzerinde araştırma yapan **Avukat Vildan Yirmibeşoğlu**; “300 namus cinayeti dosyası üzerinde hakim ve savcıların namus cinayetleri işleyenlere az ceza vermek için ellerinden geleni yaptıklarını hatta hiç olmayacak maddelerden ceza indirimine gittiklerini” söylüyor. İşlediğiniz bir suçla ilgili hakimi ayarlayabilirseniz (rüşveti kastediyoruz) ve iyi bir kurgu yapıp kendinizi haklı çıkartabilecek yalan söyleme yeteneğine sahipseniz ceza almak ne kelime mükafatlandırılabilirsiniz bile. Ama yeni tasarıyla; yalan söylemenize dahi hiç gerek yok. Çünkü; namus cinayeti işlemenin hiçbir cezası yok. Aksine bir “**aferin**” bile alabilirsiniz.

150. Madde; Bu madde “**Zorla ırza geçme**” ile ilgili. Tasarıyla; evlilikte yaşanan eşler arasındaki zorla ilişki suç sayılmıyor. 18 yaşından büyüklere tecavüz edenler ancak şikayet dahilinde ceza alabilecek, ırza geçen bir erkek ise kadınla evlendiği takdirde ceza almaktan kurtulabilecek...

Yani en büyük onursuzluklardan biri olan tecavüz bir anlamda yasallaşmış oluyor. Çünkü evlenmek istediği bir kadına tecavüz eden bir kişi tecavüzden sonra hem ceza almaktan kurtulacak hem de istediğini elde edecektir. Tecavüz ettiği için mükafatlandırılacaktır yani. Bunun olmayacağı, kadının evliliği kabul etmeyeceği durumlar da olacaktır. Ancak yaşadığımız toplum içinde tecavüz edilen kadına “**kirlenmiş**” gözüyle bakıldığı için kadının da farklı bir seçme şansı pek fazla olmayacak ve kendisine tecavüz eden adamla evlenmek zorunda bira-

kılacaktır. Bu anlayış aslında kadını ikinci sınıf bir mal olarak görmenin yasalar-daki yansımasından başka bir şey değildir.

Yine evlilik içi tecavüz suç olmaktan çıkıyor. “Eşiniz sizi döver de sever de” anlayışıyla evlilikte yaşananlar şikayet konusu olmaktan çıkarılıyor.

Tasarının bir başka kadını aşağılayan yönü de tecavüze uğrayan kadının evlendiği takdirde şikayetinin geçersiz sayılması. Feodal öğelerin ağır bastığı bir toplumda bu maddenin pratikte zaten ne kadar hayat bulduğunu biliyoruz. Özellikle Doğu ve Güneydoğu bölgelerinde kadın için töresel bir yasa olan bu uygulama artık resmi olarak da yasalaşiyor. İsteseniz de, istemeseniz de o hiç istemediğiniz ve uzun süreler bedeninizden ve belleğinizden çıkartamadığımız, izlerini hissettiğiniz tecavüz olayının, size o iğrenç duyguları yaşatan insana bir ömür boyu bağlanmanın resmileştirilmesi sağlanıyor yani. Yine düşünün 15 yaşın altındaki çocuklar eğer rıza gösterirlerse (yani şikayetçi olmazlarsa) uğradıkları

tecavüz suç olmayacak. Henüz psikolojik, zihinsel ve bedensel gelişimini tamamlamamış 15 yaşını doldurmamış çocukların cinsel istismarında “rıza”dan bahsedilmesi trajikomik bir durum.

Tasarıyı özetleyecek olursak; tasarı “**Tecavüz iyi bir şeydir. Tecavüz edersen, daha sonra evlenirsin, kurtulursun hatta evlenmesen de yine tecavüz edebilirsin**” diyor. Tecavüzü tamamen meşrulaştıran yasa tecavüze tam anlamıyla bir özgürlük getiriyor. Tasarı; “ağır tahrik” maddesine getirdiği namus cinayetlerinin maruz görülmesiyle yıllardır törelerin kurbanı olan kadının “namus-suzluğunu”(!), “öldürme özgürlüğü” ile yasalaştırıyor. Yani yasa; “**Sen öldür, ben senin arkadayım**” diyor...

Kadınlar, artık törelerin yanında bir de yasal olarak hiçe sayılıyor. Düşünün elimizden “en azından küçük kırıntılar da olsa” haklarımızın alınması ve daha ağır-larıyla yer değiştirmesi söz konusu. Geçtiğimiz aylarda 1475 sayılı yasa Meclisten geçerek işçilerin tam anlamıyla köleleşmesi gerçekleşti. Şimdi de kadının köleleştirilmesine çalışılıyor. Tüm topluma yönelik bu saldırılar kadının daha da köleleşmesi içindir. Sistem kadınlardan kendisine köle gibi hizmet etmesi ve hiçbir şekilde haklarını savunmamalarını istiyor. Tüm bunlara karşı kadınlara düşen görev de bu tür uygulamalara boyun eğmeden saldırılara karşı örgütlenmektir.

Kadın işçilere işten atma cezası

Siirt'te Aydınlar Kuruyemiş Fabrikası'nda çalışma koşullarına ilişkin, “11 saat 4 milyona çalıştırılıyorlar” başlığıyla basında yer alan haberin ardından 25 kadının işlerine son verildi. Fabrika sorumlusu Mesut Ören, “**Eğer daha iyi para veren iş bulabiliyorlarsa oraya gitsinler**” dedi. Siirt'te Aydınlar Kuruyemiş Fabrikası'nda fındık ve ceviz kırma işi yapan 25 kadının günde

11 saat çalışarak sadece 4 milyon lira kazandığına dair basına yansıyan haberlerin ardından kadınlar işten çıkarıldı. İşçilerden **Hatice Yaşar**, şunları söyledi: “29 Mayıs sabahı işe saat 07:00'de başladık ve saat 09:00'a kadar çalıştık. Sonra Seyit adındaki ustabaşımız geldi ve ‘**gazeteye fotoğraf vermişsiniz, bilgi vermişsiniz, bir daha işe gelmeyin**’ dedi. Bunun üzerine biz

de fabrikada bulunan yaklaşık 25 bayan işten ayrılarak eve geldik.”

Sigortalı çalışan 3 işçi dışında bütün gündelikçi işçilerin işe gelmemelerinin istendiğini belirten Kaçar, “Ustabaşı ‘Canı isteyen gelsin istemeyen gelmesin, paranız ne kadar kalmışsa veriniz’ diyerek bizi işten çıkarttı. Ama benim hâla işyerinden 68 milyon lira alacağım bulunuyor” dedi. 6 yıldır fabrikada

gündelikçi işçi olarak çalışan **Sadiye İlbaş** da, gazetecilere konuştukları ve fotoğrafları yayınlandığı için işe gelmemelerinin istendiğini belirterek, “**Bize haksızlık yapılıyor. Çapa'ya gidenler 6 milyon para alırken, biz sabahtan akşama kadar çalışıyoruz ve sadece 4 milyon alıyoruz. Üstelik öğlen yemeğimizi de kendi paramızla karşılıyoruz**” diye konuştu. (DİHA)

Diyarbakır'da Kültür Sanat Coşkusu

Bu yıl üçüncüsü düzenlenen **Diyarbakır Kültür ve Sanat Festivali** ilk olarak Çiftkapı'daki Ahmet Arif Parkında düzenlenen folklor gösterisiyle başladı. Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi tarafından bu yıl üçüncüsü organize edilen festivalde onlarca aydın ve sanatçı 23 Mayıs-2 Haziran tarihleri arasında Diyarbakır halkıyla buluştu.

Nazım Hikmet, Ahmed Arif ve bu yıl 100. doğum yıldönümü olan **Cigerxwin**'in şahsında yapılan saygı duruşuyla başlayan ve 9 gün süren festivalde sanatın birçok dalında etkinlikler gerçekleştirildi. Şiir, müzik, halkoyunları, tiyatro, resim, fotoğraf vb. dallarda yıllarca yasaklarla çevrilmiş Amedlilerle buluştu.

Kürtçe, Türkçe, Ermenice, Süryanice ezgilerin yer aldığı coşkulu konserlerde kimlikleri yok edilmeye çalışılan Kürt halkı, halkların kardeşliğine olan özlemlerini dillendirirken yıllardır kendi dillerinde konuşamamanın, kendi dilinde sanat yapamamanın verdiği öfkeyle TC kimliklerini havaya kaldırarak sık sık "Bu kimliği istemiyoruz" şeklinde taleplerini dile getirdiler. Silahların gölgesinde yaşamaya artık alışmış olan, silah seslerinin, tankların günlük yaşamın artık bir parçası haline geldiği Diyarbakır'da seslendirilen Kürtçe, Türkçe, Ermenice türküler özgürlük taleplerinin güzel bir şekilde harmanlanışının ifadesi oldu.

Neler yoktu ki festivalde... Yumurtalar üzerine çizilen resimlerden oluşan sergi, fotoğraf sergileri, kitap standları, tiyatrolar, konserler, şiir şölenleri, paneller, söyleşiler.... Kısacası 9 gün boyunca Diyarbakırlılar kültür sanat akınına uğradı. Geçen iki festivalde göre yasakların daha az olduğu bu festivalde de devletin her zamanki keyfi tutumu kendini hissettirdi. Geçtiğimiz yıl Diyarbakır Festivali kapsamında sahnelenmesi beklenen **Jiyana Nu** tiyatrosunun 'Ta' ve 'Şermola' adlı

Kürtçe, Türkçe, Ermenice, Süryanice ezgilerin yer aldığı coşkulu konserlerde kimlikleri yok edilmeye çalışılan Kürt halkı, halkların kardeşliğine olan özlemlerini dillendirdi.

oyunlarının OHAL gerekçe gösterilerek yasaklanmasının ardından Teatra Evina Welat'ın 'Strana Cinan' adlı Kürtçe oyunu Diyarbakır'da ilk kez seyircisiyle buluştu. Boşaltılmış bir köyde yalnızlıktan sıkılan cinleri konu alan oyun resmi anlamda ilk kez sahnelenen Kürtçe tiyatro oldu.

Yine festivalde açılan Bingöl deprem fotoğraflarının da yer aldığı resim sergilerinde ağırlıklı olarak kadınların yaşadığı acılar sergilendi. Kişisel sergi açan Ressam **Sait Ç. Keleş**, "Can çekişmek" adını verdiği siyah tonları kullandığı tablolarında bölge kadınının acısını tabloştırmıştı. Festival kapsamında Bingöl'deki depremde çocukların çizdiği resimler de sergilendi. Ayrıca Radikal gazetesi muhabirlerinden **Ahmet Şık** da Irak saldırısı sırasında çektiği resimleri sergiledi. Sergilenen fotoğraflar, Irak saldırısını, yaşanan acıları Diyarbakır halkına bir kez daha hatırlattı. Diyarbakır Festivali için Diyarbakır'a giden sanatçı **Cemale Abdo**, yumurta kabukları üzerine yaptığı ilginç çalışmasını sergiledi. Festivalde "Welat Mın Beriye Kiriye" adlı

eseri polislerce yasaklanarak söküldü. Bunun üzerine bir değerlendirme yapan **Mire Hekan**, "Kocaman bir devlet bir yumurtadan korkup ona karşı çıkıyor. Bu bir yumurta fotoğrafı, bir mayın, bir bomba değil. Yaşam bir hapis gibidir. Hapis de yumurta. İsterim ki herkes yumurtasının kabuğunu kırsın ve kurduğu dünyadan dışarı çıksın" sözleriyle devletin sanattan dahi ne derece korktuğunu ifade etti.

Hemen hemen herkesin pop sanatçılarının dahi Kürtçe müzik yapmaya yöneldiği, Kürtçe müzik yaptığı şu günlerde birçok pop sanatçısı Diyarbakır'da da Kürtçe türküler söyleyerek sözde Kürtlerin dilini özgürce kullanmaları gerektiğini savundu. Şu ana kadar hiçbirinden ses çıkmayan ve birden bire serbest olan Kürtçe müziğin ardından her biri Kürtçe müzik savunucusu kesildiler. Diyarbakır festivaline Kürtçe Türkçe türküleriyle katılan **Selda Bağcan** da bu durumu eleştirerek "Yıllardır Kürtçe söylüyoruz medya itibar etmiyor. Popçu, Kürtçe söylediği zaman esas alınıyor" şeklinde

medyanın yanlı tutumunu eleştirdi. Şarkılarının bu yörelerin müziği olduğunu söyleyen Bağcan **sanatın asıl bu gibi yerlerde anlam kazandığı** değerlendirmesini yaptı. Birçok dilden söylediği türkülerle Türkiye halkının sesi olmaya çalıştığını söyleyen Selda Bağcan, insanların kimliklerini yeniden bulmaya çalıştıkları söyledi.

Hindistanlı müzisyen **Rashmi Bhatt**, Ermeni müzisyenler **İlya Simonyan** ve **Suren Asaduryan** ile açılış resitalinde sahne alan Bhatt, İranlı müzisyen **Ali Shaigan** ile birlikte Diyarbakırlılara çeşitli dillerden oluşan bir müzik ziyafeti verdi.

Festival kapsamında yine çeşitli konularda söyleşiler yapıldı. Festivalin konuğu olarak Diyarbakır'a giden **Cezmi Ersöz** katıldığı bir söyleşide iletişim ağlarının dünyayı birbirine bağladığını, ülkeler ve kültürler arasındaki bağların çok güçlendiğini ifade ederek 1980'lerden sonra Türkiye'de insanların kimliklerini kaybettiğini vurguladı. Türkiye'nin masumiyetinin Denizlerin idamından sonra bittiği söyleyen Cezmi Ersöz Denizlerle yaşadığı anılardan kesitler anlattı.

Yine festivalin **8. gününde Kürt şairi Cigerxwin'in 100. doğum yıldönümü nedeniyle bir panel düzenlendi**. "Cigerxwin'in yaşamı ve şiirleri" konulu panelde konuşan şair **Ehmed Huseyni**, Cigerxwin'in şiirleriyle Kürt aydınlanmasına öncülük ettiğini vurguladı.

2 Haziran'da Sertab Erener, Sabahat Akkiraz, Moğollar ve Koma Çiya'nın verdiği konserlerle sona eren festivalin sonunda bir değerlendirme yapan Belediye Başkanı **Feridun Çelik**, gelecek yıl için şimdiden hazırlıklara başladıklarını söyledi. İlk iki festivalde dünyanın değişik yerlerinden sanatçıların festivale katıldığını söyleyen Çelik, "Diyarbakır Festivali artık dünya festivali olacak" yorumunu yaptı. (H. Merkezi)

BAŞKAYA DAVASINA TEPKİ

27 Mayıs'ta **Mali Müşavirler** ve **Muhasebeciler Odası**'nda biraraya gelen kurumlar, **Fikret Başkaya**'ya açılan dava ile ilgili olarak bir basın açıklaması yaptılar.

TİHV, İHD ve **Mazlum-Der** tarafından organize edilen basın toplantısına **Pir Sultan Abdal Derneği**, **KESK**, **78'liler Vakfı**, **Özgür Üniversite Ortadoğu Forumu**, **TMMOB**, **TTB**, aydın ve sanatçılar destek verdi.

6. Demokratikleşme Paketi ile **TMY**'nin 8. maddesinin kaldırılırken yerine daha da ağırlaştırılmış bir yasanın eklendiğini ifade eden **Hüsnü Öndül**, Türkiye'de yaşanan düşünce özgürlüğü probleminin devam ettiğini ve **Fikret Başkaya**'nın 3 Haziran'da yapılacak duruşmasında yerlerini alarak destek vereceklerini söyledi. Hakkında daha önce hapis yattığı halde dava açılan **Fikret Başkaya** da; "Ben özgür değilsem, hiçbiriniz özgür değilsiniz, hiç kimse özgür değildir" ifadelerini kullanarak mücadelesine devam edeceğini belirtti. Basın toplantısında ayrıca **TMMOB** Başkanı **Kaya Güvenç**, **TTB** 2. Başkanı **Metin Bakkalcı** ve Ortadoğu Forumu Başkanı **Paşa Öztürk** de birer konuşma yaptı. (Ankara)

Devletin yıkım politikaları ile işsizler ordusuna hergün yeni yeni insanlar katılırken birçok kişi de geçimini çöplerden kağıt toplayarak, seyyar satıcılık yaparak sağlamaya çalışıyor. Ancak bunu yaparken geçim sıkıntısının yanında bir de zabıtalardan, polislerin baskısına maruz kalıyorlar. Seyyar satıcıların tek geçim kaynakları olan arabaları zabıtalardan kırılıyor, malzemeleri yerlere dökülüyor. Kağıt toplayanlar horlanıyor, dışlanıyor, gözaltına alınıyor. Bu zulme dönüşen yaşamları bir de kendi ağızlarından dinleyelim.

Çöplerden geçinen yaşamlar

Ağızına kadar kağıt dolu, demir arabaları ile çöplerin başını tutan kağıtçıları şimdi hatırlamıyor olsak bile birçoğumuz görmüşüzdür. Yaşamımızda öylesine bir yer edinmişlerdir.

Sürekli koşuşturuyoruz, yetişmesi gereken işlerimiz vardır. Çoğunlukla da geç kalmış, istediğimize ulaşamamışızdır. Bize çizilen veya kendi çizdiğimiz, dışarı açılan pencelerini kapattığımız tek dünyalık bir yaşantımız... Buna rağmen herşeyden ve herkesin sahip olduğundan önemli ve sarsıcıdır problemlerimiz.

Biz en sorunlu, en çok acı çeken, en dertli. Yoktur bizden bunalımlı. Mutlu olamayız yaşamın kendisinden, çünkü o kadar problem var ki. Tabi birçoğu çözümsüz.

Etrafımızda binlerce canlı yaşar, bir o kadar gelişme-değişim yaşanır. Herşeye rağmen dünyanın merkezine koyarız kendimizi. Eve giderken, yolda yürürken ve yahut parkta gezerken ellerindeki sopalarla yürümeye çalışan tek bacaklı birini gördüğümüzde birçoğumuz önemsemez, fark etmez bile. Çok az bir kısmımız ise 30 saniye gözlemleriz sadece. Sonra da kaldığımız yerden devam ederiz yolumuza. 30 saniyesi bile korkutur, ürkütür ve devamında görülebilecekleri hatırlatır bize.

Ağızına kadar kağıt dolu, demir arabaları ile çöplerin başını tutan kağıtçıları şimdi hatırlamıyor olsak bile birçoğumuz görmüşüzdür. Yaşamımızda öylesine bir yer edinmişlerdir ki etrafımızdaki bir ağaç, oturduğumuz bir bank veya bir otobüs gibi hiç şaşırılmaz, merak etmez, dikkat de etmeyiz.

Varlıkları ve yoklukları arasındaki tek fark çöpte duran kağıtlardır. Ne de olsa onları da biz değil çöpçüler görüyor, böylece farkı da sadece çöpçüler biliyor. Yağmur altında, kışın soğukunda, rüzgarda onların durumu çok önemli değildir. Oysa aç kalmamak için çalışmak zorundadırlar. "Kelle koltukta" gezerler hep. Her an bir otobüsün altında kalabilir, bir sarhoşun saldırısına uğ-

rayabilir, taciz ve tecavüze maruz kalabilir veya hırsız, gaspçı suçlamasıyla gözaltında işkence görebilirler.

Şiddete, baskıya en yakın onlardır; aileleri, yakınları, arkadaşları, tanıdıkları yoktur. Gündüz so-

kakta yürüyenlerin, esnafın tavırlarından çekinirler, gece çıkarlar kağıt toplama-ya. Her ayrıntı önemlidir ve herşey paraya dönüşebilir onları için. Bir kola kutusu, belki bir karton.

Sürekli hesap yaparlar sizinle beraber yürürken. "Pik demir kilosu en az 400 bin" bir süre sonra anlarsınız yapılan hesabın, belediye tarafından yol kenarına yaptırılan zincirler için olduğunu. Daha fazla kağıt toplamanın tek yolu bölgedeki semtleri ve çöplerin çıkış saatini bilmektir.

Gün boyunca biriktirdiklerini bir depoda toplarlar. Depo sahibi de 100 binden aldığı kağıdı fabrikaya 300-800 bine satar. Birçoğu baba dayaağından kaçmıştır. Kimlikleri, tanıdıkları yoktur. Tek odada camlar kırık olduğu halde 2 battaniye ile beş kişi beraber yatarlar. Patronları öteki 2 battaniyelerini deponun yanına yaptığı kulube için kullanmıştır acımasızca. Mutfakları yoktur. İhtiyaçlarını topladıklarından, bakkaldan aldıkları ile karşılarlar. Birbirlerini daha önce görmemişlerdir. Kollarında, boyunlarında, göğüslerinde

attıkları jilet yaraları vardır.

Herşeye rağmen yaşamın karşısında dimdik, eğilmeden durabilmek, gözlerindeki isyanı, direngenliği koruyabilmek yılmadan, tükenmeden mücadele etmek ve yaşam karşısında cüretli olmak.

Dayatılan baskılara, sisteme, devlete karşı yanan koca yürekler, asi, hırçın, gözü kara, kaybedecekleri tek bir can. Böylesine bir yaşam bunu gerektirir zaten.

Baskı ve sömürü, direniş ve mücadele ayrılmaz birbirinden. Tek eksik siyasal bilinç. Öfkeyi, kini birer kurşun mermisine dönüştürebilmek. İsyani örgütlemek; bütün işçiler, emekçiler için geçerli evrensel bir ilke. Bir zorunluluk, ortak yaşam, paylaşım, sosyalizm; sorun farkına varabilmekte. Biraz zaman, biraz sabır, doğru yöntem ve çokça umut; hepsi bu.

MAHMUT KORKMAZ

Hakkari Yüksekova'dan daha iyi bir iş yapmak için geldim. Ailem orada, babam memurdu. Emekli oldu. Babam benim daha iyi bir iş yapmam için gönderdi. Şu anda benim kağıt topladığımı bilmiyor, konfeksiyonda çalıştığımı biliyor. Biz beş kardeşiz. Orada benim için hayat daha güzel, istediğim yerde oturabilirim, konuşabilir, arkadaşlarım var gezebilirim. Ama hep kaldığım için dışarıları gezmek istedim. 3 yıldır buradayım. Ankara'ya geldiğimde bir hafta aç kaldım, hale gittim. Karnımı doyurdular. Oradan beni İskitler'e gönderdiler. 1,5 ay kaldıktan sonra köye geri gittim. Sonra tekrar geldim.

Burada yaz-kış çalışıyoruz. Kışın zor oluyor. Kışın kağıt parası düşüyor. Günde 60-100 kilo kağıt toplayabiliyorum. Depoya 100 bin liraya satıyoruz. Depo fabrikaya 200 bine satıyor. Ama bildiğimiz kadarı bu. Yani bizi alıp götürmüyorlar.

O yüzden biz de inanıyoruz. Birçok problem yaşıyoruz. Bekçilerle, polislerle sorun yaşıyoruz. Sarhoşlarla başımız belaya giriyor. Sanayiden geçerken 10 yerde polisler bizi alıp götürüyor. Bizi insandan saymıyorlar, aşağıyorlar. Geçen gün 4 arkadaş Migros'a gittik. Kafeye oturduk, sonra baktık ne kadar polis varsa başımıza toplandı. Bize kimlikleri sordu. Bizze sordular **"nerden gelip nereye gidiyorsunuz"**. Ben de polise sordum **"o kadar insanın içinde niye gelip bize kimlik soruyorsunuz, adamdan saymıyor musunuz?"** Yok dedi, tartıştık. Bizim de böyle yerlere gitmeye hakkımız var, alışveriş yapmaya hakkımız var. Dışlıyorlar bizi. Ben kağıt işini bırakıp daha iyi bir iş istiyorum.

Kağıtların içinden yemek çıkarıyoruz, ekmek çıkarıyoruz, yiyoruz. Ama bunlar çok sağlıksız. Bunları düzeltmek için dernek kurmaya çalışıyoruz. Ben 10 kilo kağıt için kilometrelerce yürüyorum, en azından kilosunu 200-300 bin liraya satmak istiyorum. Ama bunları patronlar kabul etmezler. Patronlar bizim emeğimizi alıyorlar.

Duvarlara dergileri yapıştırıyoruz. Dergileri buraya gelince gördüm. İşçiler vardı üzerinde. İbrahim Kaypakka-

ya'yı burada tanıdım. Okuduğum kitaplar hep devrime yönelik. İbrahim Kaypakka'nın devrimci olduğunu, halk için, Kürtler için mücadele ettiğini biliyorum.

HASAN YILMAZ

Ben Hakkari Yüksekövalıyım. 7 kardeşiz. Hakkari'de bir kan davamız vardı. Benim akrabalarım kavga etmişler, bizden birisini silahla öldürdüler. Biz de gururumuza yediremedik, onlardan birini vurduk sonra da 2 kişi daha gitti. Daha fazla sürmesin, daha doğrusu beladan kaçtık. Bursa'ya gittik. Ben babamla tartıştım. Ordan Hakkari'ye gittim. Sonra Bursa'ya dönecektim. Param Ankara'ya kadar yetti. Burada bir hafta aç kaldım. Açlıktan dudaklarım kurumuştu. Biri bize yemek verdi, buraya gönderdi. Genelde gece 20:00-21:00'de çıkıyorum. Bahçeli, Maltepe, Etlik, Keçiören'e gidiyorum. Bir günde 100 kilo kağıt topluyorum. Burada 5 kişi beraber çalışıyoruz. Birçok sorun yaşıyoruz. Geçen gün 10 kişi bıçakla saldırıldılar. Zengin çocukları bizim gibi garibanları sürekli eziyorlar. Bir gün Kürtçe konuşuyorduk, benim yanımda büyük bıçak vardı, bir kişi bize dönüp **"bu Ankara'yı Kürtler batırdı"**

deyince tuttum adamı bıçakladım ben de. Kaçtım. Ben çok ezildim, bu yüzden TC'ye askerlik yapmayacağım. Ben alınterimle kağıt topluyorum ve bununla gurur duyuyorum. Kağıt toplamaktan utanmıyorum. Kan davasına karşıyım, abimi kardeşlerimi de vursalar ben gidip vurmam.

MEHMET DEMİR

Ağrı, Eleşkirtliyim. Ankara Şentepe'de doğdum, büyüdüm. Ben küçükliğümden beri kağıt topluyorum. 16 yaşındayım. Yenimahalle Bahçeli, Esat'a gidiyoruz. 2 kişi gidiyoruz. Çöplerin arasındaki kağıtları topluyoruz. Bir günde 60-100 kilo topluyoruz. Kağıdın kilosunu 100 bine satıyoruz. Benim babam, abim de kağıt topluyor. Polisler bize hayvan muamelesi yapıyorlar. Özellikle Bahçeli'de 12:00'den sonra burdan gidin diyorlar. Küfür ediyorlar, aşağıyorlar. Hırsızlığa teşebbüsten 15-20 kere gözaltına aldılar. Hırsız olmak için kağıt toplamak yeterli. Başımız sürekli polisle belaya giriyor. Siyasi şarkılar söylüyorum diye beni gözaltına aldılar, evi bastılar. **"Önderimiz İbo bizim, Cihanımız vardır bizim. Biz isyan ateşimiz yanarız alev alev"** kaseti vardı bizde. Kitaplarımızı aldılar Abdullah Öcalan'ın, Mahir Çayan'ın, Deniz Gezmiş'in kitapları vardı bizde. 5 kişi çalışıyoruz. Kirayı beraber ödüyoruz. Depo kurduk, bizim fikrimizdi, ortak kullanacaktık. Sonra başkası aldı.

İSMAİL ANIL

Mardin Midyatlıyım. 18 yaşındayım. 9 kardeşiz. Bir sene önce babamla tartıştım, evden ayrıldım. İstanbul ve Antalya'da çalıştım. Burada akrabam, tanıdığım yok. Antalya'dan buraya geldim. Gençlik Parkı'nın orada arkadaşlar kağıt topluyordu, onlarla beraber buraya geldim. 4-5 gibi işe çıkıyoruz. Gece 24:00 gibi geri geliyoruz. Her türlü problemimiz var. Polislerin kimisi vuruyor, kimisi dövüyor. Hırsız muamelesi yapıyorlar. Polis beni tutup **"sen balicisin, sokak çocu-**

ğusun" diyor. Her türlü aşağılamayı yapıyor.

Bir günde en fazla 100 kilo kağıt topluyorum. Topladığım parayı bankaya koyuyorum ama şu anda topladığım para benim geçimimi sağlamıyor. Burada hastalandığımızda arkadaşlar bakıyor, başka kimse bakmıyor. Paramız olmadığından sendikalara yazdırıyoruz. Çırak-Der diye bir dernek çalışmamız var. Kağıtçıları, çırakları çalıştıracaktır. Burada yaşayan gençlerin kötü alışkanlıkları var, bunları düzeltmek, sahip çıkmak için kuruyoruz. Burada kağıtları 80-100 bin liraya satıyorlar. Fabrikalar ise 700-800 bin liraya alıyor. Buna dur demek için dernek faaliyetine başladık. Ankara'da Mercedes'i olan adam bunları satın para kazanıyor. İskitler'de en az 100 işçi var, burada sokaklarda yatan insanlar var. Devlet buradaki insanlara gayrı-meşru gözüyle bakıyor. Yoldan geçerken bile sürekli rahatsız ediyor. Evimizin 2 camı da kırık. 6 kişi bir odada kalıyoruz. 2 tane battaniyemiz var.

Benim akrabalarım kavga etmişler, bizden birisini silahla öldürdüler. Biz de gururumuza yediremedik, onlardan birini vurduk sonra da 2 kişi daha gitti. Daha fazla sürmesin, daha doğrusu beladan kaçtık. Bursa'ya gittik. Ben babamla tartıştım. Ordan Hakkari'ye gittim. Sonra Bursa'ya dönecektim. Param Ankara'ya kadar yetti. Burada bir hafta aç kaldım.

İşçi-köylü'den

FİLLER VE KARINCALAR

Son haftalarda kamuoyunda bir Avrupa Birliği tartışmasıdır gidiyor. Gerçi bu tartışma konusu itibarıyla uzunca bir süredir devam eden bir tartışma. Bu yönüyle pek yeni bir tartışma değil. Ancak son günlerdeki tartışmanın tarafları itibarıyla üzerinde durulması gereken yanları da bulunmaktadır. Taraflardan birisini işbaşına 3 Kasım seçimleriyle gelen ve mecliste çoğunluğu sağlayan Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) oluştururken, diğer tarafı da Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) oluşturmaktadır.

Tartışmanın üzerinde yükseldiği zemin Avrupa Birliğine üyelik sürecinde TC'nin uyması gereken kriterler ve yapması gereken yasal düzenlemeler. Avrupa Birliği'ne üyelik TC açısından bir "devlet politikası", "milli hedef", "muasır medeniyetler seviyesi" olarak açıklanmışken, adeta bir bardak suda kopartılan fırtına sebepsiz olmasa gerek. Tartışmanın bir tarafında bulunan AKP kamuoyunda TSK'nın Avrupa Birliğine karşı olduğu yönlü bir hava yaratmışken (bunda TSK'nın 6. uyum paketinde bazı noktalara itiraz etmesinin önemli bir payı vardır) TSK ise bizzat en üst yetkilisinin ağzından Avrupa Birliğine karşı olmadıklarının altını çizme gereğini hissetmesi anlamlıydı. Ancak TSK en yetkili mercisi aracılığıyla bunu yaparken de yine aba altından sopa göstermeyi ihmal etmedi.

Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök basınla yaptığı görüşmede "28 Şubat bir sebep-sonuç ilişkisidir. Sebep ortadan kalkmadan sonuç da kalkmaz..." diyerek AKP'ye rejimin kollayıcı ve silahlı gücünün kendileri olduğunu, daha doğrusu Avrupa Birliği yolunda atılan adımlarda bir güç olarak temsil ettiği kurumun dikkate alınması gerektiğinin altını çizmiş oldu. Bunu yaparken de artık **darbecilik**

yapmayacaklarını söyleyerek zevahiri kurtarmaya çalıştı. Tartışmalar ya da Avrupa Birliği yolunda "ortaya çıkan bu çelişkiler" hiç kuşkusuz ki yeni değil. 3 Kasım seçimlerinden başlayan ve ABD'nin Irak saldırısı ve tezkere tartışmalarının ardından da 23 Nisan resepsiyonuna uzanan bu "gerginlik" bu günlerde bir Avrupa Birliğine üyelik ve uyum paketi olarak sürdürülme-ye çalışılıyor.

Birkaç hafta önce AKP'nin "milli görüş elbisesini çıkarttık" açıklaması, aslında AKP'nin de sürece uyum sağladığı yada daha doğru okumak gerekirse rejimin temelleriyle uğraşmak gibi bir niyetinin olmadığını bir kez daha deklare etmesi açısından anlamlıydı. Tüm bu açıklamalara ve AKP'nin "bir inançsızlar guruhu!" kimliğine bürünmesine rağmen, bu manevralar TSK'nın "hızını" kesmedi. Haftalardır medyada tartışılan "kadrolaşma", "laiklik tehlikesi", "genç subaylar tedirgin" haberlerini bu gerçeklik içerisinde değerlendirmek gerekiyor.

TSK elinde bulundurduğu "rejimin koruyucusu ve kollayıcısı" misyonu rolünü iyi oynuyor. Her fırsatta "siyaset üstü bir kurum" olduğu iddia edilen ve bunun propagandası yapılan TSK, bulduğu her fırsatta açıklamalar yapmaktan ve halk kitlelerini kendi politikası doğrultusunda yönlendirmeye çalışmaktan çekinmiyor. Hatta denilebilir ki TSK çeşitli Sivil Toplum Kuruluşları'na da elini uzatarak, demokrasinin ve laikliğin koruyucusu görevini bir üst aşamaya sıçratarak yerine getiriyor! (Avrupa'da çeşitli kurumlarla yapılan ve irtica tehlikesine dikkat çekilen toplantılar iyi örneklerdir.) "Bu memlekete komünizm lazımsa onu da biz getiririz" örneğindeki gibi Sivil Toplum Örgütlerini de yönlendirmeye çalışıyor. Bu politika

yankısını bulmakta gecikmiyor. Üniversitelerde Türk Solu adlı bir çete peydahlanıyor, bugüne kadar zerre kadar bir anti emperyalist duruş sergilemeyen TSK bazı çevrelerce anti emperyalizmin kabesi haline getiriliyor. Ordunun anti emperyalist "duruşu!" üzerinden politika yapıyor vs...vs..

Tüm bu tartışmaların ardında yatan neden ise ne AKP'nin irticacı olması (içindeki bu yönlü güçler bir yana) ne de TSK'nın demokrasiyi, laikliği korumasıdır. Türk hakim sınıfları içerisinde bir süredir devam eden ve kendisini gerek AB üyeliği ve gerekse de kadrolaşma, laiklik, darbe tartışmalarında ifade eden çelişkinin yansımasıdır. Çelişkinin asıl nedenini ise Türk hakim sınıfları arasında inisiyatifi ele alma yada daha doğru ve yerinde bir ifadeyle emperyalizmin hem ülke içerisinde ve hem de ülke dışındaki politikalarının uygulayıcısı olma tartışması/dalaşı olarak ele almak gerekiyor. Kısacası Türk hakim sınıfları içerisinde varolan kliklerin emperyalizm için uşak olabilme dalaşına tanık oluyoruz.

Ve bu dalaşta Türk hakim sınıfları, her zaman yaptıkları gibi halk kitlelerini kendi politikalarını güçlendirmek için kullanmak istemektedirler. Nitekim gerek AKP açısından ve gerekse de TSK açısından bu politika başarıyla uygulanmakta ve halk kitleleri, taraf olmaya itilmektedir. Bir yanda demokrasi öte yanda darbe, bir yanda laiklik öte yanda irtica...vb. Ve hatta denilebilir ki bu politika öylesine başarılı olmaktadır ki kendisine ilericiyim-demokratım diyenler bile ordudan ya da AKP'den yana taraf tutmaktadır. Örneğin son dönemde özellikle "ordunun ABD emperyalizmi tarafından hedef alındığı", "Türkiye'nin tam bir ABD sömürgeci haline getirilmek istendiği", "ABD'nin Irak'ta silah ve işgalle yaptığını, Türkiye'de ülke içinde tuttuğu mevzilerle yapmaya çalıştığı" vb.. yaklaşımlar geliştirilmeye başlandı.

Bunları yazanlar ve ifade edenler hiç kuşkusuz ki Türk hakim sınıflarının niteliğine ve TC'nin faşist karakterini, kurulduğu günden beridir emperyalizmin yarı sömürgeci olduğu gerçeğini unutmuşa benziyorlar. Ancak bu

unutmuşluk onların bırakalım bu gerçekleri görmelerini (ki hatırlasalar iyi olur) en azından bugün bu güçlerin hiçbirisinin emperyalizm karşısında tutarlı bir tavır içerisinde olmadığını, bırakalım emperyalizmin karşısında net bir duruşu, örneğin emperyalizmin ülkemizdeki politikalarının uygulayıcısı olan IMF'nin politikalarına karşı bir duruş sergilemediklerini rahatlıkla görecektir.

Türk hakim sınıflarının demokrasi, kadrolaşma, laiklik, darbe bağışmaları içerisinde gerçekleştirdikleri tepişmede, emekçi halk kitlelerine IMF programları, özelleştirmelerle birlikte gelen işsizlik, yoksulluk, açlık ve sefalet düşmektedir. Daha birkaç hafta önce binlerce işçiyi sokağa atan ve işsizler ordusunu büyüten ve işçiler tarafından "kölelik yasası" olarak adlandırılan yasayı meclisten geçirdiler. Ve bunu elbirliğiyle yaptılar. Özcesi Türk hakim sınıfları kendi aralarında, kendi çıkar dalaşları için tepişirken, öte yandan emekçi halk kitlelerine yönelik politikalarında ortaklaşmaktadırlar. Ve dikkat edilirse hep "böyle ortamın gerildiği anlarda" işçi sınıfı ve emekçi halk çeşitli saldırılar ve yaptırımlarla yüzyüze kalmaktadır. Bu tür ortamlarda hakim sınıflar kendi gündemlerini işçi sınıfı ve emekçi halka dayatarak, işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki politikalarını daha rahat uygulama fırsatı bulmaktadırlar.

İşte tam da bu yüzden emekçi halk kitlelerinin tavrı Türk hakim sınıflarının belirlediği politikaların peşinden gitmekte değil, tam aksine **kendi gündemini oluşturarak, bu gündem doğrultusunda mücadelesini yürütmekten ve yükseltmekten geçmektedir.** Kendi kaderini kendi eline alan emekçi halk kitlelerinin tarihi bize göstermiştir ki, **kendi geleceğini kendi ellerine alan ve bunu hayata geçirmek için örgütlenen ve savaşan hiçbir halk yenilmemiştir.**

Unutmayalım filler ne kadar iri ve güçlü olursa olsun, karıncalar kadar çok olan bu güç birleştiğinde ve örgütlendiğinde pek çok fili yerle bir edebilecek bir güce ulaşan emekçi halk kitlelerindedir. Bu gücün farkında olalım ve bu gücü örgütleyelim.

ÖZEL OKULLARA DESTEK KAMUYU TASFİYEDİR

29 Mayıs Perşembe günü Milli Eğitim Bakanlığı önünde bir basın açıklaması yapan Eğitim-Sen, devletin özel okullara destek projesini protesto etti.

Eğitim-Sen Genel Başkanı **Alaaddin Dinçer**'in okuduğu basın açıklamasında "MEB'in projesi kamuyu tasfiye etmek ve eğitimi paralı hale getirmenin ön adımıdır" ifadelerini kullandı. Batık bankaların devlet eliyle kurtarılması gibi, özel okulların da devlet eliyle kurtarılmak istendiğini söyledi. Dinçer, 4 Haziran'da Danıştay'a konuyla ilgili suç duyurusunda bulunacağını da belirttiikten sonra, Eğitim-Sen üyeleri ile birlikte Kızılay'dan Zafer Çarşısı'na kadar bildiri dağıtımı yapıldı. (Ankara)

TELEKOM'UN ÖZELLEŞTİRİLMESİNE TEPKİ

29 Mayıs günü bir grup Telekom çalışanı, Telekom'un uluslararası tekelle-re peşkeş çekilmesi ile ilgili olarak Maliye Bakanlığı'nın önünde bir basın açıklaması yaptı.

Kızılay'da toplanan Telekom emekçileri buradan Maliye Bakanlığı'na yürüdü. Pankart ve dövizlerin açılmadığı yürüyüşte polis, Milli Savunma Bakanlığı'nın önünden geçerken alkış tutan kitleye müdahale ederek yolu kesti. Alkışların sona ermesi üzerine kitlenin önünü tekrar açan polis, yol boyunca slogan atılmasını önlemeye çalıştı.

Haber-Sen, TMMOB, Elektrik Mühendisleri Odası, İnşaat Mühendisleri Odası ve MMO'nun katıldığı açıklamayı Haber-Sen Genel Başkanı **Kemal Keleş** okudu. (Ankara)

Baştarafı Sayfa 32'de

Merhaba

Günü umuda taşıyanlara bir selamdır 18 Mayıs.

18 Mayıs tanrılar dağı Olimpos'tan ateşi çalan Prometheus'lardan günümüze şavkıyan ateşin, büyüyerek yeni Prometheus'larla yoluna devam etmesinin tarihidir.

Mayıs'ın 18'i zulmedenlerin kendi inlerinde yenilebileceğinin bir kez daha tarihe şerh olarak düşüşünün adıdır.

Mayıs'ın on sekizi tüm insanlık dışı işkencelere rağmen idealleri uğruna "Ser verip sır vermemenin", ölümü büyük metanetle karşılamının tarihidir.

Deniz üstünde ateş izlerini yaratmanın önde-

şitli semtlerde yapılan panellerle İbrahim Kaypakkaya'nın düşünceleri kitlelere kavratılmaya çalışıldı. **1 Mayıs Mahallesi, Esenyurt, Gebze**'de yapılan panellere kitlelerin ilgisi ve katılım olumluydu. Kaypakkaya'nın düşüncesi ve ideolojisiyle bugün yaşanan gelişmeler ve çeşitli gündemlere ilişkin yapılan tartışmalar panellerin daha hareketli geçmesini sağladı.

1 Mayıs Mahallesi'nde saat **17.00**'de **Yeni Demokrat Gençlik** tarafından yapılan etkinlik ile İbrahim Kaypakkaya, katledilişinin 30. yılında bir kez daha anıldı. Anma etkinliğine saygı duruşunun ardından **Kaypakkaya'nın** hayatı ve mücadelesinin anlatılmasıyla başlandı. Ardından panel bölümüne geçildi. Panele **YDG** temsilcisinin yanında **İşçi-köylü Gazetesi** adına **Uğur Parlak** katıldı. **Parlak; İbrahim'in Türkiye** devrim mücadelesindeki önemine değinerek

nın ardından 21 Mayıs günü yurt kantininde diğer devrimci gençlik çevreleriyle ortak bir anma düzenlendi. Etkinlik tüm siyasetlerin ortak metninin okunmasıyla başladı ve devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşuyla devam etti. Ayrıca yine 22 Mayıs tarihinde de yapılan çeşitli etkinliklerle İbrahim Kaypakkaya anıldı.

ONU ANMAK SAVAŞMAKTIR

18 Mayıs 1973'te Diyarbakır işkencehanelerinde katledilen komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 30. yılında Kaypakkaya'yı anmak ve O'nu kitlelere anlatmak amacıyla **Ankara'da Beynam Ormanları**'nda biraraya gelen Partizan okurları bazı aksaklıklar ve yağmura rağmen güzel bir piknik gerçekleştirdi.

Kahvaltının ardından davul ve zurna eşliğinde omuz omuza çekilen halaylarla programa başlandı. Etkinlik Parti ve Devrim şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşuyla başlayıp, Hacettepe Üniversitesi öğrencilerinin oluşturduğu **"Kinem Müzik Topluluğu"**nun söylediği türkülerle devam etti. **"Umut Mektupları"** adlı tek kişilik tiyatronun sahne almasının ardından öğle yemeği için komün bir sofraya oturuldu ve herkesin ortak yemek yemesi sağlandı. Yemeğin bitmesiyle birlikte bastırın yağmur yüzünden alanı temizleyip erken gitmek zorunda kalındı. Ancak otobüslerde söylenen türküler ve marşlarla, okunan şiirlerle İbrahim Kaypakkaya anılmaya devam edilerek piknik coşkusuna, kalındığı yerden devam edildi. (**Ankara**)

İZMİR'DE KAYPAKKAYA ANMASI

25 Mayıs Pazar günü İzmir **YDG** ve **Partizan** okurları tarafından 30 yıl önce Diyarbakır işkencehanelerinde katledilen Komünist Önder **İbrahim Kaypakkaya**'yı anmak için Karagöller tarafında bir etkinlik yapıldı.

Sabah saat 09:30'da hareket eden araçlar saat 11:00 gibi piknik alanında oldu. Etkinlik öncesi ortak sofralar kurularak kahvaltı yapıldı. Kahvaltının ardından 15 Mayıs 2003 tarihinde Tokat Almus'ta şehit düşen **Emel Kılıç** ve Komünist Önder **İbrahim Kaypakkaya** nezdinde tüm parti ve devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Etkinlik, açılış metninin okunmasıyla başladı. Metinde İbrahim Kaypakkaya'nın Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'na getirmiş olduğu bakış açısı ve bu açının doğruluğuna ve sonucunda da egemenler tarafından İbrahim Kaypakkaya'nın oldukça tehlikeli görülmesi ve işkenceye katledilmesine değinildi. Daha sonra **YDG'liler** "**İbrahim'in Destanı**"nı coşkulu bir şekilde sahnelerdiler. Bunun ardından yine **YDG'liler** tarafından oluşturulan müzik grubu sahneye geldi. Grup günün anlamına denk düşecek kavga türküleri ve şiirleri seslendirdi. Grup, sahnede yenen yağmur başladı. Aileler araçlara bindirilirken gençler yağmur kesilene kadar halay çekti. Yağmur kesildikten sonra programa devam edildi. Bunun ardından oldukça verimli geçen **"İbrahim kimdir"** sloganıyla bir söyleşi yapıldı. Söyleşinin bitiminden sonra halaylar çekildi. Program Partizan andının içilmesi ve parti sloganlarıyla son buldu. (**İzmir**)

O'NU ANMAK DÜŞÜNCELERİNİ YAŞATMAKTIR

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı anma etkinliklerinden biri de Bursa'da Partizan, **YDG** ve **İşçi-köylü** okurları tarafından yapıldı. Hava koşullarından kaynaklı bir hafta geciken etkinlik 1 Haziran günü Uludağ eteklerinde yapıldı.

Piknik alanına gelindikten sonra ortak kahvaltılar yapıldı. Parti ve devrim şehitleri adına yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından gazetemiz ve **YDG** adına iki ayrı konuşma yapıldı. Gazetemiz adına yapılan konuşmada dünyada ve Türkiye'de bugün yaşanan zorlu süreçlerde İbrahim Kaypakkaya'nın düşüncelerine daha fazla sarılmak gerektiği belirtilirken **YDG** adına yapılan konuşmada ise Kaypakkaya'yı diğer devrimci önderlerden ayıran özellikler üzerinde duruldu. Konuşmaların ardından şiirler okundu. Ortak yenilen öğlen yemeğinin ardından türküler ve marşlar söylendi. (**Bursa**)

TRAKYALI PARTİZANLAR KAYPAKKAYA'YI ANDI

Trakyalı Partizanlar, 18 Mayıs'ta "**Önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya'yı anma etkinlikleri**" çerçevesinde bir kır toplantısı düzenledi. Artık gelenekselleşen bu anma toplantılarının bu yılki amacı, rutin bir anmanın ötesinde Kaypakkaya yoldaşın düşüncelerini bilince çıkarmak, bu düşünceleri yeni yönelim doğrultusunda pratiğe uygulamaktır.

Alana gelindikten sonra uygun bir yer seçip, önce birlikte alınan yiyecekler yendi. Sonrasında İbrahim Kaypakkaya'nın posterleri ve **Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao** çıkartmasının bulunduğu Partizan flaması asıldı. Daha sonra şiirler eşliğinde saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşunu takiben bir kişinin Kaypakkaya'nın doğumundan ölümüne kadar yaşamını anlatan konuşmasından sonra bir başka kişi de İbrahim Kaypakkaya'nın Çapa Öğretmen okulundan başlayıp, Proletarya Partisi'ni kurana kadar geçirdiği siyasi gelişimi anlatan bir konuşma yaptı.

Daha sonra iki arkadaşın yönlendirdiği, özellikle Kemalizm konusunda soruların sorulduğu bir panel düzenlendi.

Sonrasında kitle kendi söylediği türküler eşliğinde halay çekti. Türküler ve halaylardan sonra bir kişi İbrahim Kaypakkaya'nın Değirmenköy'deki köylü isyanına katılımı ve sonrasında Trakya'da faaliyet gösteren şehit düşen ikinci Genel Sekreter **Süleyman Cihan** ve yine şehit düşen üçüncü Genel Sekreter **Kazım Çelik** daha sonrasında Ölüm Orucu şehitleri **Nergiz Gülmez** ve **Muharrem Horoz**'un da bir dönem bu bölgede faaliyet yürüttüğünü anlatan bir konuşma yaptı. Son olarak Proletarya Partisi'nin 7. yönelimi doğrultusunda kiteselleşmek ve kitleleri savaşma sevk etmek konusu vurgulandıktan sonra anma toplantısı bitirildi.

Ayrıca İbrahim Kaypakkaya'yı anma etkinlikleri çerçevesinde Trakya'nın birçok ilçe ve köylerinde önder yoldaşın afişlemeleri yapıldı.

ri, coğrafyamızda bu yolda ışığımız olan, yarını yaratma düşüncesini gerçekleştirmenin yegane yolunu bize gösteren yeşil gözümüz İbrahim Kaypakkaya yoldaşın **MLM**'nin Türkiye topraklarında cisimleşmiş hali olan güzergahı yolumuzdur.

Bir kez daha İbrahim Kaypakkaya gibi bir öndere sahip olmanın ayrıcalığı ile anısı önünde saygıyla eğilirken sizleri selamlıyoruz.

Işıklı yolu takip etmenin coşkusu ile

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi Tutsak Partizanlar

21. yüzyılın pratikte haykırdığı ya sosyalizm ya barbarlık çağrısına, Nergiz ve Muharrem'in taşıdığı meşalelerin aydınlattığı bir çift yeşil gözdeki ideolojik berraklığın-durulduğun Türkiye coğrafyasındaki tüm ezilen halkların ve milliyetlerin bilincinde, yüreğinde yaşamaşarak sosyalizm tercihini yükselteceği bir tarihi süreci yaşıyor olmanın coşkusuyla Proletarya Partisi'nin 31. yılına girişini selamlıyoruz...

Gebze Hapishanesi'ndeki Tutsak Kadın Partizanlar

Faşist diktatörlüğün 18 Mayıs 1973 yılında Diyarbakır İşkencehanelerinde katlettiği komünist önder İbrahim Kaypakkaya, Türkiye'nin birçok ilinde ve yurtdışında yapılan etkinliklerle anıldı.

TKP/ML TMLGB militanları tarafından çeşitli tarihlerde eylemler yapıldı. Elimize posta kanalıyla ulaşan haberlere göre ilk olarak 16 Mayıs tarihinde **Ümraniye** ve **Okmeydanı**'nda "**İbo yaşıyor TIKKO savaşıyor TKP/ML TMLGB**" imzalı bomba süsü verilmiş pankartlar asıldı. Ayrıca **Sarıgazi**'de 18 Mayıs gecesi 20 kişilik bir grupla korsan gösteri düzenleyen TMLGB militanları, akşam saatlerinde ellerinde meşalelerle caddeye çıkarak yolu trafiğe kapattılar. Eylemde "**İbrahim'den Mehmet'e selam olsun Partiyeye**", "**Yaşasın partimiz TKP/ML**" vb. sloganlar atıldı. Ayrıca yine İstanbul'da 17 Mayıs günü sabaha karşı "**Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Yaşıyor**" yazılı TKP/ML TMLGB imzalı bomba süsü verilmiş pankart Bakırköy-İncirli araba köprüsüne asılmıştır.

Bu eylemlerin yanısıra yine İstanbul'da çe-

onun ülkenin yarı feodal-yarı sömürge tespitini, ulusal sorunu, halk savaşını ve devrim programını anlattı. Şiir ve müzik dinletisinin ardından etkinlik saat **20.00**'de sona erdi.

Ayrıca yine **İstanbul Üniversitesi**'nde bir anma düzenlendi. Saat 13.00 Merkez Kampüste ki Hukuk kantininden bahçeye kadar ortak pankart ve sloganla yürüyüşe başlandı. Üniversite bahçesine "**Kızıl meşalemizin açtığı yolda İsyanı büyütelim**" **YDG** imzalı pankart asıldı. Saygı duruşu ve devrimci dostların mesajlarını okumalarının ardından **YDG** müzik grubu **Nisan Güneşi**'nin dinletisi ve çekilen halaylarla anma etkinliği son buldu.

İstanbul'un dışında çeşitli illerde de yapılan etkinliklerle Kaypakkaya anıldı. **Tokat'ta Partizan okulları** ve **YDG'liler tarafından düzenlenen piknikle İbrahim Kaypakkaya anıldı**. Yapılan açılış konuşmasının ardından, çeşitli konularda yapılan tartışmaların yanısıra şiirler okundu. Söylenen marşların ardından anma etkinliği bitirildi.

Sakarya'da ise **Sakarya YDG** ve **Bolu YDG** tarafından yapılan anmada 1 dakikalık saygı duruşunun ardından Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesine ilişkin hazırlanan metin okundu. Söylenen marşlarla ve halaylarla anma etkinliğine devam edildi.

Çukurova Üniversitesinde 21 Mayıs günü R1 kantini önünde saat 12:00 ile 13:00 arasında yapılan anma diğer devrimci gençlik çevreleriyle ortak yapıldı. Anmaya saygı duruşuyla başlandı. Ardından üniversite içindeki öğrencilerin oluşturduğu müzik grubunun parçalarıyla devam edildi. Ayrıca anmanın yapıldığı gün okulun merkezi bir yerine "**Adın Önde, Adın Bizle Yaşayor/ Kaypakkaya Ölümsüzdür**" yazılı pankart asıldı. 22 Mayıs günü yine R1 kantininde dia gösterimi ve "**Kırmızı Gül Buz İçinde**" belgeselinin gösterimi yapıldı.

Hatay'da da Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesini konu alan bir anma etkinliği düzenlendi. Ayrıca yine çeşitli fakültelelere Partizan imzalı Kaypakkaya afişlemeleri yapıldı.

Ankara; Hacettepe Üniversitesinde yoğun olarak yapılan pullama ve afişleme çalışmaları-

İŞÇİ-KÖYLÜ

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: **Beşir KASAP**
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayincilik@superonline.com

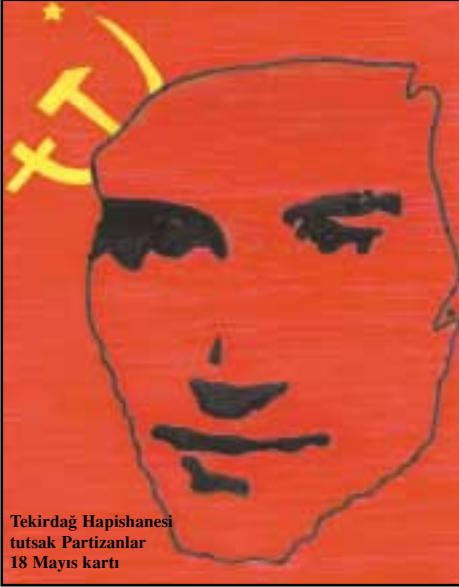
BÜROLAR

ANKARA: MEŞRUTİYET MAH. KONUR SOK. NO: 14/24 KIZILAY/ANKARA TEL: (0312) 418 25 26 Cep: 0 535 562 33 72
İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAX: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 536 558 45 04
BURSA: GÜMÜŞÇEKEN CAD. ERKMEK İŞHANI NO:7/21, HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 612 81 98
SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEPELİ İŞHANI, KAT: 6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 427 71 48
TURHAL: YAVUZ SULTAN SELİM MAH. TANRI-VERDİ SOK. 19/15 2. NOTER YANI TURHAL/TOKAT TEL: 0356 276 37 20 Cep: 0533 414 65 54
MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT :1 NO: 47 MERSİN CEP: 0 533 768 36 98
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

Katledilişinin 30. yılında Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya etkinliklerle anıldı

18 Mayıs 1973'te Diyarbakır işkencehanelerinde katledilişinin 30. yılı dolayısıyla Türkiye'nin birçok ilinde ve Avrupa'da İbrahim Kaypakkaya'yı anma etkinlikleri düzenlendi. Etkinliklerde genel olarak O'nun düşüncelerinin bilince çıkarılması ve bu düşüncelerin Proletarya Partisi'nin yeni yönelimi doğrultusunda hayata geçirilmesi gerektiği üzerinde duruldu.

Tekirdağ Hapishanesi
tutsak Partizanlar
18 Mayıs kartı

KAYPAKKAYA AVRUPA'DA ÇOŞKUYLA ANILDI

Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşın katledilişinin 30. yıldönümünde yapılan anma etkinliği coşkulu bir şekilde sonuçlandı.

Aylar öncesi bir araya gelen Gece Tertip Komitesi bu yılki çalışmalarda daha fazla kitlelere gitme, onlara Önder Kaypakkaya'nın düşüncelerini taşıma görevini önüne koyarak işe başladı. Bu anlamda on binin üzerinde afiş ve otuz binin üzerinde el ilanları basılarak, Avrupa'nın birçok ülkesinde geniş bir propaganda faaliyeti yürütüldü. Proletarya Partisi'nin 7. Konferansı ışığında yürütülen bu çalışmalarda, bir yandan Komünist Önder Kaypakkaya'nın fikirleri kitlelere anlatılırken, öte yandan 7. Konferansta bilince çıkarılan 7. yönelimin anlatılması ve kavratılması için yoğun bir çaba harcandı. Geçmiş çalışmalara oranla daha geniş ve yoğun bir faaliyet yürütüldü.

Ve tarih 24 Mayıs 2003 gösterdiğinde Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelen kitle ile salon dolmaya başladı.

Kitleyi devrim ve komünizm şehitleri anısına saygı duruşuna çağırılmadan önce, çeşitli dillerden Enternasyonal Marş çalındı. Ardından Proletarya Partisi'nin marşı eşliğinde sahnede yakılan havai fişekler ve aynı anda sahnenin önünde yukarıya doğru yükselen "Yaşasın Partimiz TKP/ML'nin 7. Konferansı" pankartı kitlede müthiş bir coşku yarattı. "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "Yaşasın Halk Savaşı" sloganları adeta salonu inletiyordu. Sahnede yer alan Hamburg ve Wetzlar Halk Oyunları Ekiplerinden sonra, baş-

ta Proletarya Partisi'nin önder, kadro ve savaşçıları olmak üzere birçok devrimci yapının şehitlerinin yanısıra Enternasyonal Proletaryanın öğretmenleri Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung tek tek sinevizyonda gösterilerek, onlar için saygı duruşuna çağırıldı. Hemen peşinden Gece Tertip Komitesi adına yapılan konuşmadan sonra, sahnede yer alan Partizan Topluluğu söylediği devrimci marşlarla geceye ayrı bir renk kattı. "Yıkılması İstanbul", "18 Mayıs'ı unutmam", "Parti ve Ordu marşları"na kitlelerin eşlik etmesi ile birlikte salonda dev bir koro oluştu.

Arkasından sahnede yer alan **Ozan Siyamed** ve **Grup Çığ** söyledikleri birbirinden güzel Türkçe ve Kürtçe ezgilerle kitleyi hem hüznlendirdi hem de coşturup halaya kaldırdı.

Programın 2. Bölümü Berlin Folklor Ekibi'nin oynadığı Kafkas Oyunla-

rından sonra, TKP/ML-MK adına bir kişi kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında kitleyi Kürtçe ve Türkçe selamladıktan sonra, içinden geçtiğimiz süreci, İbrahim Kaypakkaya'nın Proletarya Partisi ve Türkiye Devrimi açısından önemini, 7. Yönelimini, emperyalist saldırganlık ve görevlerimiz konusunda Proletarya Partisi'nin görüşlerini anlattı. Konuşması sık sık kitle tarafından kesilerek, "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "Yaşasın Halk Ordusu TİKKO", "İbo yaşıyor, TİKKO savaşıyor" gibi sloganlar atıldı.

Birçok gecede olduğu gibi, bu gecede de kitle ile bütünleşmeyi bilen **Suavi**, sadece söylediği türkülerle değil, özellikle yaptığı konuşma ile kitlelere önemli mesajlar verdi. Mayıs ayının hüznü ay olduğunu vurgulayan sanatçı, sadece bir günde değil, 365 günde 18 Mayıs'ı anmanın gerektiğini vurgu-

layarak, kitleyi mücadeleye çağırdı. MK adına yapılan coşkulu konuşmada doruklara ulaşan coşku, sanatçı **Suavi**'nin devrimci tavrı ile birlikte salona sığmaz oldu. Yediden yetmişe herkesin dilinde dolaşan sloganlar ve sahnede gençler tarafından dalgalanan bayraklar kitlenin devrime bağlılığını gösteriyordu.

Geceye **Almanya Marksist-Leninist Partisi**, **Nepal Komünist Partisi**, **Filipinler Komünist Partisi** temsilcileri birer konuşma yaparak, enternasyonal dayanışmanın güzel örneğini gösterdiler.

Gece bitiminden önce **Mazlum Çimen** ve daha sonra yıllardır onurunu korumayı bilen değerli sanatçı **Edip Akbayram**'ın söylediği coşku ve hüznü dolu parçalarla gece sona erdirildi. Geceye **Yunanistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist**, **TİKB-Almanya**

him Kaypakkaya adına layık bir şekilde anılarak sona erdirildi.

Filipinler Komünist Partisi Merkez Komitesi gönderdiği mesajda; "Yoldaş Kaypakkaya'nın Türkiye Proletaryası ve ezilen halkları için önemi büyüktür. Çünkü, O, TKP/ML'yi kurmuş, O'na ideolojik muhtevasını vermiş ve emperyalizme ve Türkiye'deki işbirlikçilerine karşı mücadelede Partiyeye önderlik etmiştir. O, revizyonizme, reformizme, parlamentarizme ve her türden anti-Marksist ideolojiye karşı devrimi savunmak için tutarlı bir ideolojik mücadele yürütmüştür.

Biz de TKP/ML'li yoldaşlar gibi İbrahim Kaypakkaya'yı ve hayatını bağışsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine vererek şehit olmuş diğer yoldaşları saygıyla anıyoruz, selamlıyoruz" dedi.

Yine geceye mesaj gönderen **Nepal Komünist Partisi** de; "Nepal'de kızıl iktidarı korumak ve geliştirmek için gereken her şeyi yapıyor ve emperyalizme meydan okuyoruz. Bu zaferi dünya çapına yaymakta kararlıyız.

Bu önemli süreçte, biz gerçek devrimciler olarak enternasyonal proletaryanın bu sorumluluğunu yerine getirmek için birleşmeliyiz. Bu aynı zamanda yoldaş Kaypakkaya'ya olan devrimci sorumluluğumuzdur" dediler. **Yunanistan Komünist Partisi/Marksist Leninist** ise "Sizler güçlü ve azimli bir şekilde onun devrimci yolunda ilerliyorsunuz.

Bu zorlu mücadelenizde bizlerin gerçek dostluğunu, yoldaşlığını ve dayanışmamızı kabul edin.

Emin olun ki bizleri nihai zafere götüreceğinizde, sorumluluk ve görevlerde her zaman yanınızda savaşaacağız" diyerek geceye destek oldular.

Devamı 31'de

